COLECȚIA

Iubiri de poveste

CHRISTINA DODD

Vraja unui sărut

MARIUS MARIA

SERIA „IDENTITĂȚI SCHIMBATE"

O femeie frumoasă și îndrăzneață, ducesa de Magnus, a fost pariată – și câștigată – la un joc de cărți. Însă, ca premiu, în locul ei a venit timida, tăcuta și cel puțin la fel de frumoasa ei verișoară, Eleanor.

Eleanor de Lacy nu putea să fi judecat prea limpede când a acceptat să facă schimb de identitate cu verișoara ei. N-are nici o șansă să-l convingă vreodată pe Remington Knight că această căsătorie este total nepotrivită, căci bărbatul pare extrem de hotărât să meargă până la capăt. Ba, mai rău, Eleanor îl consideră pe Remington răvășitor de atrăgător și se trezește, fără voia ei, fermecată de încercările lui de a o seduce. Însă dacă va afla de înșelătoria lui Eleanor, acest bărbat lipsit de scrupule poate să-i pună serios în pericol reputația... și inima, deopotrivă.

Remington se aștepta ca mireasa lui să fie o aristocrată trufașă și încăpățânată, care să-i asigure intrarea cuvenită în lumea bună. Însă această „ducesă" a lui vine ca o adevărată surpriză – e modestă, cu suflet bun, fermecător de timidă și o adevărată încântare pentru privirea lui. Pe scurt, este exact genul de mireasă de care s-ar putea îndrăgosti nebunește și pentru care și-ar putea pierde capul... dacă nu ar fi atât de hotărât să-și ducă la bun sfârșit planurile de răzbunare țesute cu grijă de foarte mulți ani.

Christina Dodd este una dintre cele mai apreciate scriitoare contemporane din Statele Unite; a câștigat prestigioasele premii RITA și Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, iar *Library Journal* a numit-o „Autorul anului".

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0273-2
9 786063 302732
Alma

Capitolul 1

Londra, 1806

Trăsura aparținând ducesei de Magnus se opri în fața casei impunătoare din Berkley Square, iar din ea coborî o impostoare.

Mantia de călătorie a impostoarei era lungă și groasă și ascundea niște haine de călătorie simple, modeste și închise la culoare. La fel ca ducesa, femeia era înaltă și cu forme voluptuoase și vorbea cu același accent aristocratic caracteristic acesteia. Își purta părul negru prins spre spate, ca să nu-i acopere fața. Din nou, la fel ca ducesa.

Cu toate acestea, diferențele erau mai mult decât evidente pentru cineva cu privire pătrunzătoare. Impostoarea avea un chip mai dulce și mai rotunjit, dominat de niște ochi mari și albaștri, tulburător de liniștiți. Vocea ei era răgușită, caldă, profundă. Mâinile i se odihneau calm pe talie și mișcările sale erau de o grație senină, nu aveau nicidecum siguranța aspră a ducesei. Nu zâmbea prea ușor și nici nu se încrunta prea ușor. Și niciodată nu râdea cu o glorioasă libertate. Într-adevăr, părea să cântărească fiecare emoție, înainte să o lase să iasă la suprafață, de parcă la un moment dat în trecut fiecare picătură de impulsivitate din ființa ei fusese înăbușită. Nu se putea spune că era morocănoasă, dar era atentă, liniștită și mult prea tăcută.

Da, o persoană cunoscătoare ar fi recunoscut imediat diferențele dintre ducesă și impostoare. Însă, din fericire pentru domnișoara Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, nici o astfel de persoană nu era prezentă în acel moment în Londra, cu excepția grăjdarului, a vizitiilor și a lacheilor. Iar aceștia erau complet devotați verișoarei ei, adevărata ducesă, și lui Eleanor, însoțitoarea sa. Nu ar fi trădat niciodată misiunea lui Eleanor.

Nu i-ar fi spus niciodată adevărul domnului Remington Knight.

I se strânse inima când majordomul cu chip neînduplecat al domnului Remington Knight făcu anunțul în foaierul mare.

– Excelența Sa, ducesa de Magnus.

Reacția ei la o prezentare atât de formală fu impulsul de-a privi în jur după verișoara ei. Dacă Madeline ar fi fost acolo! Dacă nu s-ar fi sustras de la aceea misiune pentru o îndatorire mai importantă!

Dacă Eleanor n-ar fi acceptat să se dea drept ea...

În celălalt capăt al încăperii, un lacheu în livrea făcu o plecăciune, apoi dispăru pe o ușă deschisă. După o clipă, se întoarse și-i făcu un semn din cap majordomului.

Majordomul se întoarse spre Eleanor și declară:

– Domnul este ocupat, dar vă va primi curând. Între timp, doamnă, eu sunt Bridgeport. Pot să vă iau mantia și boneta?

Deși era trecut de prânz, pâcla de afară diminuase lumina soarelui, transformând-o într-o nuanță spălăcită de cenușiu. Lumina lumânărilor nu putea pătrunde în cotloanele întunecate ale foaierului casei domnului Knight, ce fusese construită parcă pentru a dovedi fără urmă de îndoială bogăția proprietarului.

Nările femeii tremurară disprețuitor.

Bridgeport tresări puțin, de parcă s-ar fi așteptat să se năpustească asupra lui, luându-l drept un substitut al stăpânului său.

Firește că domnul Knight cumpărase acea casă. Voia ca toată lumea să știe că era putred de bogat. La urma urmei, nu era decât un american parvenit care visa să dobândească un titlu prin căsătoria cu cineva de rang.

Cu toate acestea, intrarea era decorată cu mult bun-gust, cu draperii de catifea brodate cu aur și cu o abundență de cristale și oglinzi fațetate. Eleanor se alină cu gândul că domnul Knight o cumpărase astfel și că, chiar în acel moment, plănuia să o ciopârțească și să o poleiască în aur în manieră chinezească, într-un stil la fel de vulgar – gura lui Eleanor tresări de amuzament –, la fel de vulgar cum i-ar fi plăcut însuși prințului de Wales.

Bridgeport se relaxă și reveni la atitudinea sa impasibilă.

O urmărea mult prea îndeaproape. Oare pentru că o credea ducesa? Sau pentru că așa îl instruise stăpânul său?

Își scoase boneta, apoi mănușile. Le așeză în boneta închisă la culoare, apoi i le înmână majordomului fără să trădeze nici cea mai mică urmă de neliniște. La urma urmei, de ce ar fi arătat orice emoție, cât de mică? N-ar fi fost decât o dovadă în plus că, deși Eleanor călătorise prin toată Europa sfâșiată de război însoțitoare a ducesei, nu reușise să dobândească verva și siguranța caracteristice fiecărei mișcări a lui Madeline. Acest lucru nu se datora lipsei de experiență – cele două femei trecuseră prin multe încercări, ci faptului că – oftă când îi permise majordomului să-i ia mantia – Eleanor era timidă din fire. Nu-și amintea vreun moment în care țipetele tatălui ei să nu o fi lăsat paralizată de frică sau când privirea amenințătoare a mamei sale vitrege să n-o fi transformat într-o budincă tremurătoare. Tocmai acestea erau motivele pentru care Eleanor se educase să păstreze o aparență senină; poate că era lașă, dar nu avea nici un motiv să anunțe fățiș acest lucru.

– Dacă ați vrea să mă urmați în salonul mare, Excelență, voi comanda aperitive, zise Bridgeport. Probabil sunteți obosită după călătoria lungă.

– Nu a fost chiar atât de lungă. Eleanor îl urmă pe ușa înaltă din stânga. Noaptea trecută am poposit la hanul Red Robin și în dimineața asta am petrecut doar patru ore pe drum.

Impasibilitatea majordomului dispăru o clipă, lăsând loc unei expresii de groază.

– Excelență, dacă îmi permiteți o sugestie. Atunci când aveți de-a face cu domnul Knight, e mai bine să nu îi spuneți că nu i-ați îndeplinit instrucțiunile cu cea mai mare strictețe.

Eleanor se opri din contemplarea încăperii elegante, ridică din sprâncene, imitând-o arogant pe verișoara ei, și îl privi pe majordom într-o tăcere rece.

Trebuie să fi funcționat, întrucât Bridgeport făcu imediat o plecăciune.

– Iertare, Excelență. Trimit numaidecât după ceai.

– Mulțumesc, zise Eleanor calmă. Aș dori și un aperitiv mai consistent.

Bănuia că domnul Knight avea de gând să o lase să aștepte, și trecuseră cinci ore de la micul dejun.

Bridgeport o lăsă pe Eleanor să-și examineze amănunțit închisoarea grandioasă.

Prin ferestrele înalte pătrundea lumina palidă a soarelui, iar lumânările aruncau o strălucire aurie plăcută asupra pereților. Unul dintre ei era căptușit cu cărți până la plafonul aflat la aproape patru metri înălțime, iar mobilierul elegant avea un model auster cu dungi mov și crem. Covorul oriental avea un model floral albastru cu mov, pe fundal crem, iar din vazele orientale se aplecau timid trandafiri rubinii. Miresmele de legături de piele, garoafe proaspete și lemn uns se amestecau, dând naștere unui parfum familiar, pe care Eleanor îl considera specific britanic. Încăperea aceea fusese creată pentru a face un oaspete să se simtă în largul său.

Eleanor nu se putea simți în largul ei. Nu ar fi fost înțelept să fie atât de lipsită de vigilență, și adevărul era că simplul gând al întâlnirii cu domnul Knight îi provoca noduri în stomac. Dar nici nu intenționa să danseze după cum avea să cânte el. Fără îndoială, domnul Knight își imaginase că neliniștea ei urma să crească odată cu așteptarea.

Acest lucru era adevărat, dar nu voia să-l lase să vadă asta.

Cu un aer nepăsător, se duse către rafturile cu cărți și cercetă titlurile. Găsi acolo *Iliada* și *Odiseea* și pufni cu dispreț. Domnul Knight era un barbar din colonii și, prin urmare, un ignorant. Probabil că fostul proprietar lăsase acolo și cărțile. Sau poate că domnul Knight cumpărase chiar el cărțile, ca să simtă mirosul pătrunzător al copertelor lor.

Totuși, un titlu uzat îi atrase atenția – o carte de Daniel Defoe. *Robinson Crusoe* era un vechi prieten, așa că întinse mâna, încercând să scoată cartea din raftul de deasupra capului ei. Nu prea putea ajunge la cotorul cărții. Se uită în jur și zări o scară de bibliotecă. O trase mai aproape, se sui și luă triumfătoare cartea.

Cartea aceea fusese citită și răscitită, întrucât se deschise imediat la pagina la care Robinson îl întâlnea pe Vineri. Era și pasajul

preferat al lui Eleanor, și nu rezistă să nu citească primele câteva rânduri. Și următoarele câteva. Apoi pe următoarele, și tot așa.

Nu își dădu seama ce anume îi distrase atenția de la insula singuratică unde Robinson supraviețuia și cunoștea disperarea. Nu auzi nimic, dar o senzație ca o mângâiere blândă și caldă pe piele îi traversă șira spinării. Întoarse capul cu grijă, precum o pradă sub privirea unui prădător atent – și întâlni privirea domnului elegant care zăbovea la ușă.

În călătoriile ei întâlnise mulți bărbați remarcabili și fermecători, dar nici unul la fel de atrăgător ca acela – și, în același timp, fiecare dintre aceia fusese mai șarmant decât el. Bărbatul acela era ca o statuie aspră în alb și negru, făurită din granit masiv și visuri adolescentine. Chipul său nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului. Avea nasul strâmb și subțire, ochi cu pleoape greoaie, pomeți lați, proeminenți și adânciți. Dar emana un aer puternic și aspru, care o făcea pe Eleanor să-și dorească să se transforme într-un ghem mic tremurând și temător.

Apoi îi zâmbi, iar ei i se tăie răsuflarea de uimire.

Gura lui... gura lui splendidă și senzuală. Buzele lui late, prea late și groase, prea groase. Avea dinții albi, curați și puternici ca ai unui lup. Părea un om pe care rareori îl amuza ceva în viață. Cu toate astea, părea să fie amuzat de ea. Și atunci înțelese îngrozită că rămăsese cocoțată pe scară, citind una dintre cărțile lui, și că pierduse din vedere realitatea gravă a situației în care se regăsea. Realitatea că era o impostoare trimisă acolo să-l domolească pe acest bărbat până la sosirea adevăratei ducese.

Să-l domolească? Pe el? Puțin probabil. Nimic nu l-ar putea domoli. Nimic cu excepția... ei bine, cu excepția a ceea ce-și dorea el. Și nu era atât de necugetată încât să creadă că știa ce era acel lucru.

Realitatea imediată era că, într-un fel sau altul, trebuia să coboare de pe scară și să pășească pe podea, iar astfel să nu-și expună gleznele privirii lui. Și nu era ca și când el nu s-ar fi uitat. Se uita la ea chiar în acel moment, studiindu-i silueta, cu o apreciere subtilă, dar cu atât mai impresionantă. Privirea lui aluneca de-a lungul șirei spinării ei, pe întregul spate și în jos pe picioare cu o asemenea intensitate, încât avu impresia că omul acela știa

foarte bine cum arăta îmbrăcată doar în cămășuță – și era o senzație extrem de tulburătoare.

Bun. Nu se putea holba la el în continuare. Închise cartea. Pe un ton care spera să sune cât mai senin cu putință, zise:

– Domnule Knight, mă răsfățam cu biblioteca dumitale formidabilă. „Foarte calm. Extrem de civilizat." Flutură mâna de-a lungul peretelui. Ai foarte multe cărți.

„Insipid."

El nu zise nimic. Nu răspunse în nici un fel încercării ei de a iniția o conversație. Nici prin cuvinte, nici prin gesturi.

Tăcerea lui o făcu să ridice defensiv dintr-un umăr.

Încerca să o intimideze și făcea o treabă foarte bună. Chiar în momentul în care vru să mai spună ceva – nu știa ce anume, dar ceva care să zdrobească acea fiară și pretențiile sale –, bărbatul înaintă.

Știu imediat că îi găsise denumirea corectă. Era o fiară. Se mișca precum o panteră care stătea la pândă, calm și cu pași mari – și se apropia de ea. Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai mare – înalt și lat în umeri. Părea o forță a naturii, un munte masiv, o mare învolburată – sau o bestie, o bestie uriașă și nemiloasă care își ținea ghearele ascunse până când alegea să le folosească.

„Doamne, Madeline, în ce m-ai băgat?" gândi impostoarea într-un moment de panică.

Apoi ajunse lângă ea. Eleanor se uită în jos la chipul lui, încadrat de un păr atât de deschis la culoare, încât părea o aureolă în jurul trăsăturilor sale aspre și tăbăcite. Se întrebă dacă în acel moment avea să folosească ghearele pe ea.

Întinse brațele și își înfășură mâinile mari în jurul taliei ei. Eleanor simți acea atingere ca pe căldura unui foc, după o iarnă lungă. Nu o mai atinsese nici un bărbat. Cu siguranță nu o bestie de asemenea proporții epice – un om fără scrupule care își imagina că își putea cumpăra drumul spre culmile greu de pătruns ale înaltei societăți engleze. Și totuși, o atinsese, apăsându-și mâinile în carnea ei, ca și când i-ar fi luat măsura să vadă dacă se potrivea. După expresia lui, potrivirea i se păruse acceptabilă. Ba, mai mult de atât, plăcută.

Cât despre ea... simțurile ei îl absorbiră cu o ardoare care o făcu să se simtă rușinată și mulțumită în același timp. Constată că respira cu mare grijă, parcă temându-se că o răsuflare prea adâncă i-ar fi provocat o combustie spontană.

Parfumul lui îi spori disconfortul. Mirosea ca... oh, la fel ca aerul răcoros și proaspăt din vârful Alpilor. Ca o pădurice de cedru în Liban. Ca un bărbat care putea oferi plăcere... Dar oare de unde știa ea asta? Era la fel de pură și de castă precum zăpada proaspăt așternută și era probabil să rămână astfel până la sfârșitul zilelor.

Bărbații nu se căsătoreau cu însoțitoare de douăzeci și patru de ani, care nu aveau zestre și nici șansa de a obține una.

Domnul Knight o strânse mai tare și o ridică de pe scară.

Eleanor scăpă cartea, neîncrezătoare. Încercă să o prindă. Aproape că își pierdu echilibrul.

Cartea aterizâ zgomotos.

El îi aplecă trupul spre al său.

Clătinându-se și acționând după cum îi dicta instinctul, ea se prinse de umerii lui. Erau la fel de neclintiți și de puternici ca un bolovan pe timp de furtună.

Încet, treptat, îi permise să alunece pe el, ca și când ar fi fost un tobogan și ea un copil nevinovat. Totuși, nu se simțea ca un copil. Se simțea... ca o femeie – confuză, copleșită, plină de o dorință absurdă stârnită de un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Dar despre care știa că era un ticălos de o îndrăzneală extraordinară. Ea, care avusese mereu grijă să se ferească de astfel de emoții!

Chiar înainte ca vârfurile picioarelor ei să atingă podeaua, el se opri și-i privi chipul.

Observă că ochii lui erau de un albastru pal – precum niște fărâme înghețate de cer. O tulburară prin franchețea lor și o complimentară generos, fără ca el să rostească un singur cuvânt.

Se îmbujoră. Știa foarte bine cât de repede se înroșea, și probabil în momentul acela avea obrajii de un roșu aprins.

Rușinată, intrigată și simțindu-se într-un pericol mai mare decât fusese vreodată, încercă să își imagineze ce-ar fi făcut ducesa

în acea situație. Însă ducesa – directă, aspră și întreprinzătoare – nu s-ar fi găsit niciodată într-o situație atât de ingrată.

Domnul Knight zise apoi, cu voce joasă și răgușită, de seducător veteran:

– Excelență, bun venit în casa mea.

O lăsă să alunece și ultimii centimetri rămași și apoi așteptă, de parcă voia să vadă dacă avea să fugă.

În schimb, ea făcu un pas în spate cu siguranța de sine caracteristică adevăratei ducese.

Înainte de a se retrage, mâinile lui zăboviră o clipă pe talia ei, iar de data aceasta în vocea lui se putea simți tăișul unei amenințări:

– Aștept cu nerăbdare ziua aceasta de mult, mult timp.

Capitolul 2

Dispăru orice confuzie pe care Eleanor o simțise în clipa în care îl văzuse pe domnul Knight. O disprețuia... Nu pe ea, ci pe Madeline... Iar verișoara ei nu-i oferise nici un fel de instrucțiuni despre cum să se poarte cu el. Îi spusese doar că era necesar să facă schimb de roluri – că Eleanor trebuia să se dea drept ducesă și să tragă de timp până când putea veni ea să lămurească acea încurcătură teribilă creată de tatăl ei, ducele.

La vremea aceea, lui Eleanor i se păruse o idee nebunească. Însă acum nu mai avea nici o îndoială că așa și era, pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum să se comporte cu domnul Knight.

Ridicând cartea, el se uită la titlu.

– *Robinson Crusoe*. E și una dintre cărțile mele preferate. De fapt, asta e exemplarul meu. Degetul său lung se plimbă pe cotorul cărții. E bine de știut că avem ceva în comun.

Ea nu voia să aibă nimic în comun cu omul acela.

O îngrijora faptul că știa și el asta, pentru că o observa – era un om rece, atrăgător și mult prea calm.

În cele din urmă, își puse mâinile în șolduri și, printr-un efort de voință, reuși să nu-și răsucească degetele cu nervozitate.

– Nu cred că dumneata aștepți de prea mult timp să mă cunoști. Acum o lună nici nu știai de existența mea.

– Ba da. Știu de existența dumitale de opt ani, de când asociatul meu s-a întors din Anglia la Boston și mi-a spus că ducele de Magnus a fost binecuvântat cu o fiică. O fiică extrem de frumoasă. Așează cartea înapoi pe raft, fără să aibă nevoie de scară. Asociatul meu nu a exagerat.

– Ei bine... Mulțumesc, zise Eleanor tulburată.

Chiar dacă vorbea despre Madeline, ea era cea la care se uita. Lăsând la o parte orice urmă de vanitate, știa că era atrăgătoare. Un englez nu foarte onorabil, care văzuse o ocazie de a seduce o fată drăguță, îi spusese că era mai frumoasă decât verișoara ei. Când o privea domnul Knight, acea mică flacără aprinsă de atingerea lui începea să i se răspândească prin vene.

Flacăra aceea și căldura care o însoțea nu prevesteau nimic bun. *Absolut* nimic.

O luă apoi de braț, atingându-i cotul și conducând-o cu răceală spre canapeaua micuță.

Oare cum putea o atingere atât de mică să o facă să simtă că acel bărbat era atât de hotărât să o aibă, încât avea să îndepărteze orice obstacol din calea sa?

O așeză, și, în clipa în care își retrase mâna, Eleanor se simți ușurată – și îngrijorată. Dacă domnul Knight era într-adevăr atât de nemilos pe cât credea ea, Madeline nu ar fi avut nici o șansă în fața lui.

Totuși, Madeline îi dăduse un mic sfat lui Eleanor. Îi spusese: „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aș face eu în situația respectivă. Apoi acționează".

Madeline ar fi încercat să preia controlul situației. La fel va face și Eleanor.

– De ce mi-ai cerceta familia?

– Pentru că am nevoie de o soție.

Asta era. Miezul problemei – motivul pentru care Madeline hotărâse să vină la Londra. Pentru că tatăl ei, ducele de Magnus,

un cartofor împătimit, nepăsător și șarmant, pariase mâna fiicei lui împotriva averii domnului Knight. Și Excelența Sa pierduse.

– Îmi închipui că ai fost destul de surprinsă când ți-a spus tatăl dumitale că ești logodită. Domnul Knight ocolea canapeaua ca o panteră care se pregătea să ucidă. Cu mine.

Eleanor își cântări cu grijă cuvintele.

– Nu-mi imaginam nici un soi de logodnă.

– De ce nu? Domnul Knight torcea ca o pisică uriașă în timp ce se juca cu prada. Ești o tânără bogată cu un rang important. Cu siguranță ți-a trecut prin minte că va trebui să te căsătorești.

– Ducesa nu *trebuie* să se căsătorească, zise Eleanor cu o urmă din trufia lui Madeline. Ia singură deciziile.

– Nu mai e cazul. Îi apăru pe buze un zâmbet care-l făcea să arate ca un înger întunecat. Ducesa mă are pe mine să iau deciziile pentru ea.

Nu. Nu putea avea loc o asemenea căsătorie. Omul acela ar face-o nefericită pe Madeline cu expresia lui rece și autoritară și cu disprețul care se simțea în spatele fiecărui cuvânt. În plus, Eleanor știa că Madeline iubea pe altul. Domnul Knight nu ar fi acceptat prea ușor sentimentele ei deplasate.

– Îmi pot imagina cum te simți, să vii în casa mea în asemenea circumstanțe. Domnul Knight aruncă o privire prin cameră. Mă așteptam ca tatăl dumitale să te însoțească.

– Nu, ducele e plecat cu treburile lui.

Sau cel puțin așa bănuia Eleanor. Iar dacă acele treburi însemnau să piardă la pariuri și ultima rămășiță prețioasă a moștenirii fiicei lui, de ce i-ar fi păsat? Ducele de Magnus era un om nechibzuit, pe care nu-l interesau sănătatea și bunăstarea fiicei lui – și tocmai de aceea Eleanor se afla acolo în acel moment, în posesia domnului Knight, dându-se drept altcineva.

Privind în sus la domnul Knight care se plimba ca un animal de pradă, își dori să fie oriunde altundeva. Se mai pomenise uneori în situații dificile când călătorise pe continent cu Madeline. Fuseseră amenințate de soldați francezi. Aproape că fuseseră aruncate de pe Alpi de avalanșe. Cel mai rău moment dintre toate le găsise întemnițate în harem în Turcia, înconjurate de eunuci și concubine – și tot felul de depravări –, iar atunci se întrebase dacă aveau

să mai scape vreodată. Dar, în cele din urmă, reușiseră chiar mai mult de atât – Madeline provocase atât de multe necazuri, încât fuseseră escortate din țară.

Cu toate acestea, nici una dintre acele situații nu fusese la fel de terifiantă pentru Eleanor ca aceasta pe care o trăia chiar în acel moment – să fie acolo, singură cu domnul Knight.

– De ce... ducesa? întrebă ea. De ce această familie anume? La ce te-ai gândit?

– Viitoarea ducesă are proprietăți în toată Marea Britanie și o avere personală considerabilă. La ce m-am gândit? M-am gândit că o să o câștig. Că o să mă căsătoresc cu ea. Că aș controla marea ei avere și aș fi tatăl numeroșilor ei copii. Domnul Knight zâmbi – o simplă ridicare a colțurilor gurii, dar ochii lui nu emanau nici un pic de căldură. Cine nu ar râvni la poziția de soț al uneia dintre cele mai bogate femei din Anglia?

Părea ceva absolut rezonabil, și sigur că mulți bărbați voiau să se căsătorească cu Madeline, tocmai din acele motive. Totuși, era ceva la domnul Knight... sclipirea din ochii lui, modul impertinent în care se prezenta, zâmbetul pieziș... ceva ce o făcea pe Eleanor să creadă că mințea.

O întrebă apoi pe un ton zeflemitor:

– Totuși, nu pot să nu întreb de ce vorbim despre ducesă la persoana a treia, de parcă dumneata nu ai fi aici.

Ea înghiți în sec. Oare în prostia ei divulgase deja adevărul?

Totuși, nu ar fi zis asta după reacția lui. Se auzi o bătaie în ușă, apoi el zise:

– Cred că Bridgeport ne-a adus ceaiul.

Majordomul intră la fel de cuviincios și de discret ca mai devreme, urmat de o servitoare. Îi așeză în față tava cu ceai.

– Mulțumesc, Bridgeport, murmură ea.

Servitoarea puse alături un alt platou, cu prăjiturele și sendvișuri.

– Mulțumesc, zise din nou Eleanor.

Fata era o adolescentă, novice și necizelată. Își dorise să afle cum arăta viitoarea mireasă a domnului Knight, așa că în acel moment se uita curioasă la Eleanor de parcă nu mai văzuse un aristocrat niciodată în viața ei. Eleanor mai asistase la acel tip

de examinare fățișă, dar ținta fusese Madeline. Până atunci ea fusese întotdeauna ascunsă într-un colț – însoțitoarea invizibilă.

Bridgeport era pe punctul de a o dojeni pe tânără, când se auzi vocea domnului Knight, încărcată de o autoritate zdrobitoare:

– Ajunge, Milly.

Servitoarea tresări, îl privi speriată, făcu o reverență și ieși repede din cameră.

Bridgeport făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă cu pași mari și greoi și închise ușa în urma sa. O închise acolo cu domnul Knight.

Privirea lui Eleanor rămase o clipă ațintită spre ușa închisă.

– Nu era nevoie să o sperii.

Stătea la marginea covorului – un domn înalt și masiv, care domina încăperea fără nici cel mai mic efort.

– Te simțeai stânjenită din cauza ei.

Cuvintele lui o speriară. Bineînțeles că avea dreptate, dar întrebarea era cum de reușise să vadă dincolo de fațada ei senină?

Sau, și mai important, de ce-și dăduse osteneala să o facă?

– Vreau doar zahăr, nu și lapte, o înștiință domnul Knight.

Eleanor cercetă ceainicul rotund de ceramică, decorat cu flori albastre de porțelan, din care se ridica un firicel slab de abur. Lângă el, pe două milieuri, fuseseră așezate două cești identice, cu tot cu farfuriuțe. Tava arăta normal și civilizat. În plus, era obișnuită să toarne ceai. Lui Madeline nu prea îi plăcea, dar pe Eleanor o liniștea aroma, căldura și rutina.

Totuși, în acel moment, când toată atenția domnului Knight era ațintită asupra ei, acea sarcină simplă se transformase într-un calvar. Ceainicul i se părea prea greu. Ceșcuța se zdruncină pe farfurie atunci când o ridică. Înclină ceainicul și-i apropie gura de ceașcă...

Surâzând, domnul Knight zise, pe același ton înșelător de agreabil:

– Îmi place să fiu servit de o ducesă.

Începură să-i tremure mâinile. Se împroșcă pe degete cu lichidul fierbinte. Scăpă ceșcuța. Întinse mâna să o prindă, dar aceasta se zdrobi imediat de masă. Un ciob i se înfipse în palmă.

Trase înapoi mâna și o strânse pumn.

Bărbatul veni numaidecât și îngenunche lângă ea.

– Te-ai rănit? Te-ai ars?

– Nu, nu, sunt bine. Dar nu era deloc bine. Era jenată. Nu degeaba se educase să aibă mișcările grațioase caracteristice unei doamne. Ura să se facă de râs – dar în acel moment neliniștea ei o trădase. Te rog, ridică-te, domnule Knight.

Ar fi putut nici să nu vorbească, la cât de mult ținu cont de cuvintele ei. Îi întoarse palma în lumină și depistă imediat o mică tăietură sub degetul mic, din care se prelingea o picătură de sânge roșu aprins.

– Te-ai tăiat.

– Doar puțin. Încercă să-și tragă înapoi mâna. Am fost neîndemânatică. Ți-am spart ceșcuța aceea frumoasă.

– S-o ia dracu' de ceașcă.

Apăsă ușor rana cu degetul. Eleanor tresări.

– Ai avut noroc. Nu e nimic acolo.

Îi duse palma la gura lui și sorbi mica rană.

Ea se holbă la el, șocată. Capul lui era aplecat deasupra mâinii ei, iar trăsăturile lui cizelate trădau concentrare, seriozitate. Avea gura caldă și umedă, iar faptul că îi sugea palma o făcea să se simtă... ciudat. Mai degrabă animalic decât uman, durerea și intimitatea se amestecau... Niciodată, dar absolut niciodată, nici o parte a corpului ei nu mai fusese atinsă în nici un fel de gura unui bărbat. Oare cum era posibil ca, într-un timp atât de scurt și după toată instruirea ei, să fi ajuns într-o asemenea situație dificilă în salonul domnului Knight?

Ridică privirea și o surprinse uitându-se la el.

– Ce e? Te-am ofensat?

Chiar nu-și dădea seama? Oare era de așteptat să-i explice ea care era problema? Dar nu. Nu putea face asta. Așa că se legă de cel mai mic dintre păcatele lui.

– Dracu'.

El mijii ochii aceia de un albastru glacial.

– Ai zis *dracu'*. Ai zis: „S-o ia dracu' de ceașcă". Ești american. Ești ignorant. Aici, în Anglia, nu se înjură în companie mixtă.

El începu să râdă. Nu era un râs plăcut. Semăna mai degrabă cu un sforăit sau cu un lătrat –involuntar și ostil. Dar era autentic – și pentru prima dată apăru căldură în ochii lui.

– Am să te învăț să înjuri.

– Ba n-ai să faci una ca asta! Nu își dădea seama dacă răspundea vorbelor sau acțiunilor sale. Dacă vei continua să înjuri în societate, vei descoperi că nu mai ești bine-venit în nici una din casele de rang înalt.

– Aici te înșeli. Își scoase batista albă, imaculată, pe care i-o înfășură în jurul mâinii. Atâta timp cât sunt bine îmbrăcat, bogat și logodit cu viitoarea ducesă de Magnus, sunt bine-venit peste tot. Ba chiar căutat. Aș spune, de fapt, că sunt considerat un excentric.

– A... nu.

– Pari consternată. Nu vrei să fiu acceptat?

Bineînțeles că nu-și dorea să fie acceptat – să știe că amfitrioanele engleze nu erau capabile să vadă fiara periculoasă care se ascundea dincolo de acele trăsăturile frumoase și de bogăție. Dar nu putea rosti cu voce tare asemenea gânduri urâte. Așa că, fără să-l privească în ochi, zise:

– Nu este asta. Doar că, atunci când amfitrioanele de rang înalt consideră pe cineva excentric, uneori îl pot îndepărta într-o clipită.

– Țin în palmă garanția că nu vor face acest lucru.

Îi luă din nou mâna într-a lui și-și lipi buzele de degetele ei.

Era îngrozitor! Groaznic fapt că flirta cu ea! Și mai groaznic că ea se delecta cu atenția lui.

– Mi-aș dori să nu... mă mai curtezi. Nu mă simt deloc în largul meu.

Rămase în genunchi în fața ei, fără să țină cont de acea rugăminte. Cu voce joasă și în același timp curioasă, zise:

– Nu ești așa cum mă așteptam.

– Nu, șopti ea. Presupun că nu sunt.

Timpul părea să încetinească și să se dilate. O cerceta cu mare interes, de parcă ar fi fost o pasăre cântătoare pe care o capturase și pe care urma să o țină închisă pe veci.

Cu toate acestea, nu era ducesa – ci o rudă săracă, ce trăia în umbra verișoarei sale încăpățânate. Dar era fericită acolo.

Deși vorbea pe un ton seducător, cuvintele lui erau simple.

– I-am pus pe oamenii mei să aducă înăuntru bagajele dumitale.

Trecu un moment până când ea înțelese sensul din spatele cuvintelor lui. Apoi, disperată să scape de el, se trase mai în spate în scaun.

– Înăuntru? Aici? În casa dumitale?

El continua să o țină de mână, și din cauza asta, păru că ea îl trase pe canapea lângă ea.

Nimic mai departe de adevăr, desigur. Nu l-ar fi putut clinti niciodată pe omul acela fără acordul lui.

– Desigur, în casa mea.

Părea ușor surprins.

– De ce?

O, ceruri milostive, *de ce?* Ce așteptări avea de la ea? Sau, mai exact, oare ce se aștepta el să facă cu ea?

– Unde altundeva să locuiești?

– Eu... Noi avem o casă pe Chesterfield Street.

– M-ai înțeles greșit. Acum, că ai venit, nu mai poți pleca. Se apleacă foarte aproape de ea și-i șopti: Viitoarea mea soție stă în casa mea – cu mine.

Capitolul 3

Captivă.

Eleanor era captivă în casa acelui om.

– Nu pot rămâne aici.

Se ferea de domnul Knight și de viziunile pe care i le inspira. Viziuni de seducție infamă și de surghiunire socială. Iar sub toate acestea, o exaltare teribilă – o emoție a cărei existență n-ar fi recunoscut-o niciodată, dar care stăruia totuși acolo. Dacă va veni în dormitorul ei în întunericul nopții, oare

va avea puterea să reacționeze adecvat? S-ar lupta? Zise apoi cu voce blândă:

– Sunt... necăsătorită.

– Deocamdată. Cuvintele, vocea și felul în care o privea – toate clarificau ce intenții avea față de ea – sau, mai degrabă, față de mireasa lui. Nu avea de gând ca acea uniune să fie una doar din interes, ci mai degrabă una născută din pasiune și sentimente încâlcite. Ne vom căsători. Asta ți-o promit.

Dacă ar fi crezut asta, atunci nu s-ar mai opune deloc seducției lui.

Rămase șocată de propriile-i dorințe lascive.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o încruntare demonică.

– Pari stupefiată. Fără îndoială știai că mă voi căsători cu dumneata, indiferent de obstacole.

– Nu e asta. „E ceva mult mai rău." Zise apoi, folosind tonul clar și grijuliu al unei profesoare care explica fracții unui copil de opt ani: Nu știu cum decurg lucrurile în America, dar în Anglia reputația mea va fi ruinată dacă rămân să locuiesc aici cu dumneata! Indiferent de viitoarele dumitale intenții.

– Dacă ai rămâne aici singură, nu ți-ar fi ruinată doar reputația.

Privirea lui coborî spre buzele ei. Apoi la sâni – și zăbovi acolo.

Eleanor știa foarte bine că hainele ei de călătorie erau închise la culoare, groase și că îi acopereau fiecare centimetru de piele, până la gât. Însă acea cercetare minuțioasă o făcea să vrea să-și verifice toți nasturii, să vadă dacă nu cumva aceștia dispăruseră în mod inexplicabil. Avea sânii umflați și sfârcurile presate de corsaj. Era o senzație ciudată, de o obrăznicie care-i tăia răsuflarea și care dovedea fără urmă de îndoială că trebuia să îndepărteze orice sfială și să ceară să fie eliberată! În schimb, reuși doar să se bâlbâie:

– Adică... Ai...

– Dacă m-aș strecura în dormitorul dumitale în întunericul nopții, ca să te seduc? Da, dragă fată. Și fără nici o remușcare.

Nu voia ca el să o mai țină de mână. Îi transpiraseră palmele.

– Tocmai de-aceea ți-am adus o însoțitoare. Se aplecă și sună dintr-un clopoțel aflat pe masă.

Sfâșiată între ușurare și nefericire, întrebă:

– O însoțitoare? Ești nebun? Nu există nici o însoțitoare îndeajuns de respectabilă să-mi protejeze reputația dacă locuiesc aici.

Din ușă se auzi o voce feminină, veselă:

– O, draga mea nepoată, ba sigur că există.

Eleanor se întoarse și rămase cu gura căscată.

– Iată-mă! Doamna din ușă stătea cu brațele deschise, pregătită parcă să îmbrățișeze camera. Era scundă și grăsuță, îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoarea lavandei, care-i făcea părul alb să strălucească. Primul meu sfat pentru tine, dragă Madeline, este să nu te ții de mână cu domnul Knight dacă sunteți singuri în încăpere. De fapt, până nu sunteți căsătoriți, ți-aș recomanda să nu rămâi niciodată singură cu el, pentru că bănuiesc că este un ticălos de o viclenie de neegalat.

Eleanor strânse pumnul în jurul batistei pe care o avea înfășurată pe mână, apoi se ridică ușor.

– Lady... Gertrude?

Lady Gertrude țâșni înăuntru și bolborosi în modul ei neobosit, caracteristic:

– Îți amintești! A trecut prea mult timp!

Ba chiar mai mult decât conștientiza femeia, pentru că Lady Gertrude, contesa de Glasser, era sora mamei lui Madeline și implicit nu avea nici o legătură de rudenie cu Eleanor. Cu toate acestea, nu se putea spune că femeia nu fusese afectuoasă cu Eleanor, în puținele ocazii când se întâlniseră. Ba dimpotrivă. Lady Gertrude avea un suflet foarte bun și o îndrăgise pe Eleanor la fel de mult ca pe propria ei nepoată.

Totuși, în acel moment, Lady Gertrude avea să distrugă acea mascaradă înainte să fi început cu adevărat.

Lady Gertrude țâșni cu nerăbdare să o îmbrățișeze pe ducesă. Remington le privea atent pe cele două.

Așadar, aceea era Madeline de Lacy, marchiza de Sherbourne și viitoarea ducesă de Magnus. Din observațiile sale de până atunci, dedusese că nu era o nobilă engleză tipică. Fusese pregătit

să o subjuge, ca pe un cal nărăvaș care nu purtase în viața lui șa sau căpăstru. În schimb, când o privea, vedea o femeie sfioasă, care nu-și înțelegea propria importanță. Avea chipul ușor rotunjit, cu gropițe în obraji, un semn mic în bărbie și buze pline, cărnoase. Purta părul negru prins într-un coc demodat la ceafă, și, dacă el o cunoștea vreun pic pe femeia aceea – și o cunoștea! – desfăcut, părul îi ajungea până la talie, cu bucle naturale, care ar fi făcut orice bărbat să vrea să-și plimbe degetele prin șuvițele atrăgătoare. Trupul ei era încorsetat în haine neaspectuoase, închise la culoare. Dar nici măcar camuflajul lor nu putea ascunde un piept generos. Iar când o prinsese de talie, descoperise că avea un mijloc foarte subțire, mai jos de care i se conturau șoldurile grațioase.

El își cercetă mâinile și zâmbi. Senzația pielii ei străpunsese prin material și îi ardea carnea, și credea – ba nu, știa – că aceeași flacără se strecurase și în simțurile ei, deoarece îl cercetase de parcă ar fi fost sălbatic și nesupus.

A, dacă ar fi știut cât de reci și de calculate erau acțiunile sale sau cât de importantă era pentru planurile lui – atunci n-ar fi mai fost doar precaută, ci de-a dreptul speriată. Desigur însă, ea nu știa, iar el nici nu avea de gând să o lase să afle. Nu până nu avea să fie prea târziu pentru familia ei – și pentru ea.

Era *a lui*. Ducesa lui.

Lady Gertrude descrisese relația pe care o avea cu nepoata sa ca fiind plăcută, și el se gândi că așa trebuia să fie, de vreme ce femeia era agreabilă și bună și cunoștea pe toată lumea din societatea engleză.

Totuși, ducesa lui păruse înspăimântată la vederea femeii.

– Draga mea copilă, mă bucur că te-ai întors în sfârșit de pe continent. Cu acel teribil Napoleon mărșăluind pretutindeni și cu soldații săi nerușinați care întemnițează bunii cetățeni englezi, mi-am făcut foarte multe griji pentru tine și – Lady Gertrude se uită în sus la ducesă și ridică din sprâncene – și pentru Eleanor...

Eleanor se uită către Remington peste capul femeii, și acesta o văzu clar înghițind în sec. Zise apoi repede:

– Eleanor nu a venit de data asta. Este foarte obosită după călătorie.

– A! Sigur că e. Vocea lui Lady Gertrude părea aspră, dar în aceleași timp amuzată. Cine nu ar fi obosit după patru ani în care

a umblat prin toate țările din Europa? Ținând cont de absența lui Eleanor, e cu atât mai bine că domnul Knight mi-a cerut să fiu însoțitoarea ta. Lady Gertrude se întinse în sus și îl mângâie pe obraz. Dragă băiete.

Cel mai surprinzător lucru era că vorbea serios. Era bunătatea în persoană, și, în cele cinci zile de când o cunoștea, lui Remington chiar ajunsese să-i fie dragă Lady Gertrude. Avea un farmec aparte. Toată lumea o plăcea, chiar și cei care se trezeau victima limbii sale extrem de sincere – acesta fusese și cazul lui. Chiar dacă acceptase să fie însoțitoarea tinerei și în acel moment părea agreabilă și afectuoasă, la prima lor întâlnire nu ezitase să-și spună răspicat părerea despre acea căsătorie.

El, în schimb, făcuse foarte clar faptul că opinia ei îi era indiferentă. Reușiseră să ajungă pe un teren neutru atunci când Lady Gertrude fusese de acord să nu se amestece în planurile sale de căsătorie atâta timp cât el respecta regulile impuse de statutul ei de însoțitoare.

Lady Gertrude se așeză pe canapea și o trase pe Eleanor lângă ea.

– Au fost destul de neobișnuite întâmplările care te-au adus acum aici, nu-i așa? Ce părere ai despre ducele de Magnus și noua lui nebunie?

Ducesa lui vorbi foarte ferm despre acel subiect:

– Mi se pare mare păcat că nu-și poate controla impulsurile de a paria într-atât încât să se gândească la singura lui fiică.

Strălucirea din ochii ei îl sperie pe Remington.

– Așadar, sunt o partidă atât de rea? întrebă el.

Cu sufletul la gură și nefăcând nici un efort să-și ascundă amuzamentul, așteptă să afle ce avea de spus despre el. Ducesa lui zise apoi, pe același ton acid:

– Nu știu, domnule Knight. Nu știu nimic despre caracterul dumitale. Dar, deși în timpurile astea prea puține tinere au libertatea de a alege cu cine se căsătoresc, toate își cunosc viitorii soți înainte să le fie anunțată logodna. E o rușine că unei ducese i se refuză acest privilegiu.

– Exact la fel gândesc și eu! Ai concepții onorabile, draga mea. Lady Gertrude îi aruncă o privire înțepătoare lui Remington.

Am crezut că și domnul Knight este o victimă a impulsului său de a paria, dar acum, că l-am cunoscut, suspectez că știa foarte bine ce făcea când a câștigat-o pe nepoata mea la un joc de noroc.

Remington ridică din sprâncene cu o nevinovăție trufașă. Lady Gertrude conchise:

– E un băiat bun și o partidă pe cinste.

– Pentru cine? replică ducesa lui.

Ar fi putut jura că și-a mușcat limba după aceea.

– Pentru dumneata, răspunse el. Doar pentru dumneata.

– Ia loc, dragă băiete, zise Lady Gertrude. Mă neliniștește să te văd cum te plimbi pe aici ca o bestie mare și stângace.

Remington se gândi că nu mai fusese niciodată numit bestie mare și stângace, apoi se așeză pe un scaun de pe care-și putea vedea cel mai bine mireasa.

Lady Gertrude atinse ceainicul, apoi zise:

– Speram să bem puțin ceai, dar e rece. Se încruntă când văzu cioburile împrăștiate pe masă și pe jos. Ai spart o ceașcă?

Eleanor roși îngrozitor de tare și-și ascunse mâna bandajată sub fustă.

– Da.

Lady Gertrude clipi.

– Așa ceva nu-ți stă în fire! Cel puțin din câte mi te amintesc eu. Ei, asta e, doar n-are rost să plângem după câteva bucăți de porțelan. Suni să ni se mai aducă niște apă fierbinte?

– Cu permisiunea dumitale, domnule Knight, murmură Eleanor, apucând clopoțelul.

El consimți printr-un gest.

– Te rog. Vreau ca acum să consideri asta casa dumitale.

– Eu... nu pot... nu se poate. Trebuie să mă întorc acasă!

Remington plecă privirea, impunându-și voința.

– Dacă ar fi după mine, nu te-ai mai întoarce niciodată în casa tatălui dumitale.

Își feri privirea de el, respingându-l cu fiecare gest.

Nu era nici o problemă. Îi plăceau provocările, iar ducesa aceea îl testa cu modestia și timiditatea ei. O privi cum suna din clopoțel – suficient de tare ca un lacheu să vină alergând. O studie

în timp ce vorbea cu lacheul – ferm, dar calm. Ca o femeie care fusese instruită să obțină rezultate fără să atragă atenția asupra ei.

Domnul Knight își încrucișă picioarele.

– Doamnelor, ați vrea să mă lămuriți cum de Excelența Sa deține un titlul atât de important, deși e necăsătorită?

– Datorită Maiestății Sale, regina Elisabeta, zise Lady Gertrude, de parcă acele cuvinte ar fi clarificat totul.

El așteptă o clipă, dar, cum nu mai primi nici o explicație suplimentară, zise:

– Mă tem că nu mă lămurește o explicație atât de simplă.

– Probabil pentru că ești american. Nu că aș avea ceva cu americanii. Nu, deloc. Mi se par chiar interesanți cu modul lor ciudat de a vorbi și cu manierele lor îndrăznețe. Lady Gertrude își ridică lornionul și îl privi. Deși trebuie să-ți spun că mi se pare un pic *prea* îndrăzneț să o ții de mână pe nepoata mea fără a mai fi cineva de față.

– Da, doamnă.

Era ceva cam deplasat și în America, dar nu avea de gând să recunoască asta sau faptul că tindea de fiecare dată să grăbească lucrurile, cât de mult putea, ca să ajungă la o concluzie naturală – care era întotdeauna prestabilită de el. Nu era un om care să permită ca soarta să-i fie ghidată spre Dumnezeu știe ce destinație. Își făurea singur propriul destin – iar în acel moment îl făurea și pe cel al tinerei ducese.

– Una dintre strămoașele mele a fost doamnă pe lângă curtea reginei Elisabeta și i-a salvat viața Maiestății Sale. În semn de recunoștință, Maiestatea Sa i-a dăruit acesteia un ducat, care avea să revină fiului său celui mai mare – dacă avea vreunul. Dar, dacă primul ei copil era o fată, titlul îi revenea ei.

Eleanor vorbea rar, alegând fiecare cuvânt, de parcă ar fi cântărit fiecare silabă în parte. Vocea ei suna... ca și când purta o durere în suflet.

Ce durere sufletească putea ascunde viitoarea ducesă de Magnus? Privilegiile și bogățiile erau dreptul ei din naștere, iar el înțelesese mult prea bine felul în care aristocrații englezi îi tratau pe cei pe care îi considerau inferiori lor. Nimic nu le stătea în cale. Etica nu-i ținea înapoi de la nimic. Pentru ei, ruina nu însemna nimic... Și nici crima.

Dar avea să se răzbune și în cele din urmă biata Madeline urma să afle ce însemna adevărata suferință.

Chipul său nu trădă nici unul dintre acele gânduri. N-ar fi permis așa ceva. Întrebă apoi, pe un ton respectuos, cuviincios:

– E ceva foarte rar să dobândești astfel un titlu, nu-i așa?

– Familia mea este singura binecuvântată în acest mod, răspunse Eleanor. Dar nimeni nu se putea opune voinței reginei Elisabeta.

– O femeie puternică, zise el.

Care nu semăna deloc cu fătuca aceea blândă și impresionabilă pe care o avea în față.

În mod ciudat, aceasta îi aruncă o privire jignită, aproape făcându-l să creadă că ea îi citise gândurile.

Așa că își spori avantajul – chiar dacă era ca și când ar fi lovit un cățeluș.

– Încă nu ești ducesă, cât timp trăiește tatăl dumitale. Tot respectul acesta e un pic nejustificat, nu-i așa?

Lady Gertrude zise pe un ton imperativ:

– Nepoata mea este marchiza de Sherbourne și viitoarea ducesă! O poziție care, în sine, impune foarte mult respect. De fapt, ei i se adresează adesea lumea cu Excelența Sa și i se oferă toate privilegiile viitorului ei rang.

Fusese o mustrare pe cinste, așa că el plecă ușor capul în semn de apreciere a unui adversar pe măsură.

– Nu contează câtuși de puțin dacă îmi acordă sau nu respectul cuvenit unei ducese, zise Eleanor, cu un dram de dispreț. Pe americani nu-i impresionează deloc aristocrația. Sau cel puțin așa pretind. Pot doar să sper că domnul Knight se poartă cu o curtoazie adecvată cu celelalte femei pe care le întâlnește – indiferent de clasa socială din care provin.

Lady Gertrude îl mustrase într-adevăr, dar mult mai usturător era disprețul venit din partea viitoarei lui soții.

– Voi face tot ce-mi stă în putere să nu te fac de rușine.

– Fă tot posibilul să nu te faci pe dumneata de râs, zise ea cu un calm glacial. A sosit Bridgeport cu ceaiul nostru.

Majordomul intră cu o tavă de ceai proaspăt și un nou ceainic, însoțit de servitoare, care adusese un platou cu biscuiți

și prăjituri. De data aceasta Milly nu mai făcu greșeala de a se holba la ducesă, ci aruncă o privire neliniștită spre Remington, așeză platoul pe masă și plecă.

Eleanor îl cerceta cu o privire plină de reproș.

Oare ce s-ar fi așteptat ea ca el să facă? Să-i permită unei servitoare prostuțe să se holbeze la ea?

Uneori chiar nu înțelegea femeile.

Dar mai rău era că alteori le înțelegea perfect.

Ea luă ceainicul. De data aceea nu-i mai tremura mâna. Turnă o ceașcă pentru el, una pentru Lady Gertrude și alta pentru ea.

După ce termină, Lady Gertrude menționă batista, care rămăsese înfășurată în jurul palmei lui Eleanor.

– Ce s-a întâmplat?

– O mică rană, zise tânăra. Atâta tot.

Remington se ridică și se apropie, parcă pentru a-și lua ceașca de ceai. În schimb, îi luă mâna într-a lui, desfăcu batista și examină rana.

– Ar trebui să ai mai multă grijă în casa mea. Există multe pericole pe aici, și nu aș vrea să te văd rănită.

Privirea-i zbură către el. Buzele ei erau întredeschise, și părea din nou destul de neliniștită.

Ce mai dihotomie! Păruse timidă până în clipa în care vorbise batjocoritor despre rangul ei, apoi îi răspunsese cu o ferocitate de gheață. Câteva clipe mai târziu, cu ajutorul câtorva propoziții formulate cu măiestrie astfel încât să semene cu o amenințare, o făcuse să-și piardă iarăși încrederea în ea.

Trebuia să aibă grijă, altfel putea deveni fascinat de femeia aceea. Luă ceașca și se întoarse la scaunul lui.

– Urmând sfatul lui Lady Gertrude, am acceptat în numele amândurora câteva invitații la petreceri.

Eleanor stătea dreaptă, aproape rigidă, și duse mâna la gât.

– Nu se poate.

Așa deci! Afișa în sfârșit comportamentul la care se așteptase – nu voia să fie văzută în public cu el. Amestecă în ceai.

– Fără îndoială protestezi pentru că nu ți-ai adus îmbrăcăminte adecvată.

Respiră ușurată, apoi apucă acel colac de salvare pe care i-l oferise el.

– Da! Tocmai de aceea!

Dar el i-l smulse apoi din mâini, cu indiferență.

– Am o croitoreasă care așteaptă să te probeze cu niște rochii demne de soția mea.

– Nu poți... eu nu pot... nu se cade așa ceva. Se întoarse către Lady Gertrude. Sau mă înșel, doamnă?

Lady Gertrude se încruntă la el.

– Nu mi-ai zis că ți-ai luat libertatea de a cumpăra haine pentru Madeline.

– Mi-am imaginat că te vei opune, și găsesc că e mai ușor să-mi cer iertare decât să cerșesc permisiunea. Era o explicație care acoperea mai multe păcate. În următoarele câteva seri, vom participa la petreceri prin toată Londra, unde vom fi prezentați ca ducesa și logodnicul ei extrem de devotat.

– Ah!

Lui Eleanor i se tăie răsuflarea la auzul cuvintelor lui.

Remington ar fi putut jura că acea nouă evoluție a situației o îngrozea mai mult decât toate celelalte șocuri suferite anterior. Avea să-i facă o plăcere nebună să o târască pe acea mică snoabă la brațul său, obligând-o să le zâmbească amfitrioanelor londoneze.

Totuși, săptămâna aceea îi rezerva mult mai multe șocuri – și mult mai mari, începând chiar din acel moment.

– Apoi, peste trei nopți, vom găzdui și noi propria petrecere aici. Invitațiile au fost trimise deja. Confirmările sosesc necontenit.

– O petrecere. Aici. Genele negre-i tremurau în timp ce se chinuia să mențină contactul vizual. De ce... De ce e necesar?

Domnul Remington Knight surâdea foarte rar, dar în acel moment zâmbea – și chiar de-a dreptul fermecător.

– Trebuie să dăm o petrecere. Trebuie să ne sărbătorim logodna – și viitoarea căsătorie. În noaptea aceea am să-ți dăruiesc inelul de logodnă și am să ți-l pun pe deget. Va fi un simbol al iubirii noastre eterne, și nu-l vei da jos niciodată – până la moarte.

Capitolul 4

Eleanor se uita agasată la cremenea pe care de obicei o mânuia cu mare dexteritate. Pocni din nou, dar tot nu apăru nici o scânteie.

– Probabil e stricată prostia asta, zise ea cu voce tare în camera goală, parcă încercând să se convingă pe sine.

Știa, desigur, că nu era adevărat. Lăsarea serii adâncea umbrele care pândeau prin colțurile dormitorului luxos pe care i-l atribuise domnul Knight, dar degetele îi tremurau mult prea tare ca să poată aprinde până și o singură lumânare. Încercă din nou să aprindă fitilul. Cremenea produse o scânteie, dar lumânarea se încăpățână să rămână neaprinsă.

– Fitilul e de vină. Probabil e umed.

Se auzi un ciocănit scurt, ușa se deschise și Lady Gertrude vârî capul înăuntru.

– Pot intra, fată dragă?

Eleanor tresări alarmată, apoi se uită îndelung la chipul blând al lui Lady Gertrude.

– Da! Te rog!

Nu-și dădea seama când începuse să vorbească atât de categoric, dar ar fi pariat că se întâmplase la scurt timp după ce îl cunoscuse pe enigmaticul domn Knight. Se uită peste umărul femeii, pe jumătate așteptându-se să-l zărească acolo, zăbovind pe coridor și așteptând să-i vină rândul să intre... dacă era după ea, asta nu avea să se întâmple niciodată.

Din păcate, de când sosise la reședința lui, nu se întâmplase nimic după voia ei. Nici măcar o singură dată.

– Sper că nu te-am întrerupt de la despachetat. Lady Gertrude se așeză pe unul dintre scaunele elegante de la lângă șemineu. Era atât de micuță de înălțime, încât îi atârnau picioarele și trebuia să se împingă în degetele de la picioare ca să rămână pe scaun. Am înțeles că nu ți-ai adus cu tine o servitoare. Asta nu-ți stă în fire, dragă Madeline! Când te-am cunoscut eu, nu erai în stare nici să coși ceva sau să-ți aranjezi singură părul. Te bazai

pe Eleanor pentru toate! Își ridică ochelarii și o examină pe Eleanor. Desigur, aceasta e Madeline pe care mi-o amintesc eu. Probabil te-ai schimbat destul de mult după călătoriile acelea în circumstanțe dificile.

Eleanor o privea și se întreba ce să spună. Cât de multe să spună. Lady Gertrude era o femeie amabilă, cu un simț încântător pentru trăsnăi, însă acel șiretlic făcut de Eleanor și Madeline nu putea fi caracterizat altfel decât ca fiind de o fragilitate extraordinară.

Lady Gertrude continuă să vorbească:

– Trebuie să-ți spun de ce am acceptat această poziție de însoțitoare, când știu că probabil ești îngrozitor de nemulțumită de logodna cu domnul Knight. Am spus mereu că tatăl tău se pricepe să dea de necaz mai bine decât orice alt om pe care l-am cunoscut vreodată... Iartă-mă, draga mea, știu că ții la el, dar dacă n-ar avea titlul de duce, oamenii i-ar spune în față că e un neghiob. Nu că s-ar simți vreun pic jignit, e mult prea amabil pentru asta, dar nu contează... Cred că e o cameră minunată. Și a mea e frumoasă, dar nicidecum la fel de elegantă.

Eleanor se uită în jur.

– E grandioasă, zise ea sec.

Pereții azurii precum cerul și draperiile de un albastru-închis îți dădeau senzația că te aflai în aer liber, iar florile proaspete înșirate peste tot prin cameră răspândeau un parfum proaspăt și rustic. Covorul era bogat în nuanțe de chihlimbariu și azuriu, care se îmbinau minunat, dând naștere unui model persan elegant. Mobilierul era delicat, ca pentru o doamnă, și foarte aerisit... Și totuși adăugă:

– E apăsătoare!

– Pentru că e întuneric, desigur. De ce nu chemi o servitoare să aprindă lumânările și să facă focul?

Eleanor se uită la Lady Gertrude. Desigur. Să cheme o servitoare. Pentru cineva care, timp de opt ani de zile, se ocupa singură de tot pentru ea și pentru ducesă, chemarea unei servitoare pentru o îndeletnicire atât de simplă era ceva extrem de nou. Eleanor se grăbi să sune clopoțelul.

– O idee excelentă. Mulțumesc, Lady Gertrude.

Auzi un clinchet slab în afara ușii.

Aproape imediat, apăru o tânără voinică. Făcu o reverență, apoi se grăbi să folosească în mod eficient cremenea nesuferită.

– Eu sunt Beth, Excelență, slujnica de la etaj. Și domnul Knight zice că tre' să mă ocup de toate nevoile dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva, orice-ar fi.

– Mulțumesc. Eleanor speră în secret să nu mai aibă niciodată nevoie de nimic. Detesta să fie servită. Dar cel mai mult ura să i se spună „Excelență".

Lady Gertrude interveni însă în discuție:

– Se pare că Excelența Sa a venit fără cameristă. Vreuna dintre fetele de jos e instruită cum să se ocupe de haine și de păr?

Beth afișă un zâmbet larg.

– Da, doamnă. Eu sunt. Sunt pricepută cu fierul de călcat și n-am găurit niciodată ciorapi de mătase. Și cel mai bine știu să tund și să aranjez părul după cele mai moderne stiluri. Am lucrat pentru Lady Fairchild pân' a luat-o razna și-au dus-o la casa de nebuni.

Lady Gertrude își bătu ușor obrazul în timp ce se gândea.

– Lady Fairchild era mereu foarte dichisită. O cercetă pe Eleanor cu ochi critic. Și, draga mea, coafura ta ar merge împrospătată.

Eleanor își atinse cocul simplu, de la baza cefei, și-și aranjă cu degetele șuvițele care-i încadrau fața.

– Îmi place așa.

Era o coafură adecvată pentru o însoțitoare, și, indiferent de ceea ce credea oricine altcineva din casă, ea avea să rămână mereu o însoțitoare.

– Dar dacă l-am mai scurta un pic în jurul feței... Beth făcu un gest de tăiere cu degetele. Culoarea-i minunată, da' e foarte de des.

– Da. Lady Gertrude își mângâie bărbia. *O* tunsoare ți-ar da un aspect cu totul nou.

– Nu că ați avea nevoie, adăugă repede Beth. Dar oricărei femei îi place să facă o schimbare din când în când.

– Mie nu, zise Eleanor.

– Mai gândește-te, o îndemnă Lady Gertrude.

– De ce a înnebunit Lady Fairchild? Eleanor nu se putu abține să nu întrebe. Oare fusese și ea prinsă într-o situație atât de nebunească? Sau poate îl cunoscuse și ea pe domnul Knight?

– Toți cei din familia Fairchild sunt nebuni într-un fel sau altul, zise Lady Gertrude.

Camerista scoase un mormăit care suna ca o aprobare.

– Bine atunci, Beth, poți fi camerista Excelenței Sale. Lady Gertrude îi făcu fetei semn să plece, și, imediat ce aceasta dispăru pe ușă, îi spuse lui Eleanor: Arborele genealogic al familiei Fairchild nu e divizat, să știi. Așa, unde rămăsesem? Știu. Mă pregăteam să-ți explic de ce am acceptat poziția de însoțitoare.

– Nu trebuie să te justifici în fața mea, zise Eleanor și se întrebă dacă nu ar trebui să-i destăinuie totuși lui Lady Gertrude adevărata ei identitate. Sau să aibă încredere că Madeline avea să apară din clipă în clipă și nu avea să mai fie necesară o mărturisire?

– Așa ceva nu-ți stă în fire, Madeline! Ai fost mereu pe deplin conștientă de poziția și de rangul tău. Chiar și copil fiind, ai înțeles că ești o persoană importantă și cereai explicații pentru orice.

Lady Gertrude alunecă pe perna tare până când degetele ei de la picioare atinseră podeaua, apoi oftă și se folosi de brațe să se ridice înapoi.

– Poftim, doamnă. Eleanor aduse un scăunel și i-l așeză sub picioare. O să ajute.

Lady Gertrude se lumină.

– Mulțumesc, draga mea. Ce drăguț din partea ta să observi. E un mare necaz să fii scund. Îți vine să tai picioarele tuturor scaunelor.

– Îmi pot imagina. În realitate, nu putea. Eleanor nu mai fusese mică de înălțime de când avea unsprezece ani.

– Trebuie să mă explic și să-ți explic și poziția mea. În plus, vei vrea să știi ce s-a întâmplat cu unchiul tău. Unchiul Brinkley, îți amintești?

– Nu. Eleanor nu-l văzuse niciodată pe soțul lui Lady Gertrude. Avea reputația de bărbat arogant și afemeiat și nu binevoia să viziteze familia nici măcar de Crăciun.

– Ei bine, a murit.

Uimită de afirmația directă, Eleanor se opri din a se așeza.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară deloc. A fost împușcat în patul lui Lady Bertelot-Stoke, de către lordul Bertelot-Stoke. Deși n-o să înțeleg niciodată de ce domnia sa a făcut o excepție în cazul lui Brinkley,

când atâția alții i-au uzurpat locul. În orice caz, Brinkley m-a lăsat într-o sărăcie lucie. Îngrozitor. E mai rău decât în Cornwall. Așa că mi-am petrecut ultimii doi ani trăind într-o sărăcie binevoitoare. Oferta domnului Knight a sosit chiar la momentul potrivit. Eram pe punctul de a-mi lua o... Lady Gertrude se uită în jur, de parcă se temea să nu tragă cineva cu urechea. O slujbă.

Eleanor își mască râsul aproape isteric cu o tuse.

– Ferească Sfântul!

– Exact, din moment ce n-am nici o deprindere în afară de brodat și bârfit.

Eleanor luă propriul gherghef și se uită la ea. Brodatul era leacul ei pentru îngrijorare, trândăvie și orice altă problemă. Oricând se confrunta cu o dilemă, lucra la un model floral, și în cele din urmă i se arăta și soluția.

Cu toate acestea, nu credea să găsească vreo soluție și pentru problema ei actuală.

Lady Gertrude continuă:

– În orice caz, domnul Knight mă plătește bine, îmi oferă o indemnizație pentru haine, și reușesc să-ți fac șederea aici mai cuviincioasă.

„Fără supervizarea părinților fetei? Imposibil." Eleanor luă acul, apoi zise pe cel mai politicos ton posibil:

– Să-mi fie iertat, Lady Gertrude, dar, indiferent că suntem logodiți sau nu, faptul că eu și domnul Knight locuim în aceeași casă fără îndoială va da naștere unor bârfe.

– Pe care le voi anihila. Să știi că am și eu o oarecare influență. Dormitorul meu este chiar lângă al tău. Lady Gertrude îi făcu un semn spre o ușă până atunci nevăzută. Camerele noastre sunt unite. În plus, l-am pus pe Remington să se mute la etajul superior. Este izgonit de la acest etaj, până în ziua nunții, când își va putea muta lucrurile înapoi în dormitorul principal. Îmi iau responsabilitățile foarte în serios. Persoana ta este în deplină siguranță.

– Mă bucur că vei dormi așa aproape de mine.

Era adevărat – deoarece, în mod contrar, nu avea nici o îndoială că domnul Knight ar fi garantat căsătoria într-un mod extrem de fizic. În ciuda hainelor sale elegante, bărbatul era primitiv până în măduva oaselor.

Lady Gertrude se apleacă ușor și coborî vocea:

– Deși trebuie să te previn, draga mea, cred că Remington are și alte motive ascunse pentru acțiunile sale. Mai ales în ceea ce te privește.

Simți un fior rece străbătându-i șira spinării în clipa în care își auzi propriile suspiciuni repetate de Lady Gertrude.

– Cred că ai dreptate.

Lady Gertrude adăugă pe un ton părtinitor:

– Ba mai mult de atât, cred că sunt motive necurate.

Eleanor vru să fie ironică la adresa caracterului vădit al observației, dar încuviință imediat din cap serioasă, cu un aer foarte grav, așa că spuse doar:

– Voi avea grijă.

– Știu, Madeline. Ai fost mereu o fată puternică și cu capul pe umeri, mai ales când vine vorba de a administra moșiile și de-al împiedica pe tatăl tău să se facă de râs. În plus, trebuie să continui să fii cumpătată când ai de-a face cu domnul Knight. Sunt sigură că aceasta este cea mai bună modalitate de a te comporta cu el – cu mână fermă și convingeri puternice!

– Am convingerea că nu ar trebui să merg cu el la evenimente sociale.

În ciuda faptului că ea și Madeline fuseseră plecate mulți ani și exista o asemănare izbitoare între ele, cu siguranță cineva avea să-și dea seama că Eleanor nu era ducesa. Și, chiar și dacă ar fi reușit să traverseze cu bine acele ape tulburi, odată ce apărea Madeline, urma să fie mai mult decât evident că cele două reușiseră să-l ducă de nas pe domnul Knight – iar Eleanor era absolut sigură că asta nu era deloc o idee bună. Răzbunarea lui ar fi cumplită.

Lady Gertrude se mișcă inconfortabil în scaun.

– Nu prea văd să ai de ales, draga mea. Nu e țâfnos când vine vorba despre însemnătatea sa, e prea mândru pentru asta, dar cred că nu ar reacționa bine la un refuz. Adăugă apoi, temătoare: Nu știu ce-a fost în mintea ta să vii aici singură.

Eleanor sperase și se rugase ca Lady Gertrude să observe că ea și Madeline făcuseră schimb de identitate, dar aparent acest lucru nu se întâmplase. Însă trebuia să afle. Cu siguranța avea să știe ce era de făcut. Inspiră tremurând, apoi făcu pasul.

– Am ceva să-ți mărturisesc.

Lady Gertrude ridică o mână zbârcită.

– Nu o face!

Speriată, Eleanor începu să se bâlbâie:

– Pp... poftim?

– Am făgăduit să-l țin la curent pe Remington cu tot ce se întâmplă cu tine, și trebuie să admit că așa ar face orice însoțitoare cuviincioasă.

– Da, dacă el ar fi tutorele meu!

– Dar e mai rău de atât! Este viitorul tău soț. Te are în palmă. Te poate controla, te poate disciplina, te poate strânge atât de tare în chingi, încât să ajungi să te culci înfometată, sau te poate lăsa fără moștenire.

În mod evident, Lady Gertrude își amintea circumstanțele în care se regăsise ea și se gândea la propria-i bunăstare.

Dar mai presus de asta... știa. Eleanor înțelese adevărul în acel moment. Încruntarea femeii, refuzul său categoric, motivele ei – toate indicau faptul că știa!

Și nu putea – sau nu voia – să o ajute pe Eleanor.

Lady Gertrude zise pe un ton ferm, dar blând:

– Domnul Knight este angajatorul meu, e omul care mă plătește. Îi datorez loialitate. Așa că, te rog, dacă ai secrete, ține-le pentru tine.

Capitolul 5

Sufrageria era un exemplu perfect de pretențiozitate, cu o masă lungă și lustruită, o solniță verde din porțelan chinezesc și picturi impunătoare expuse pe unul dintre pereți. Eleanor ar fi detestat să mănânce în camera aceea cu ecou și, în secret, i-ar fi făcut mare plăcere să râdă de postura domnului Knight.

Din păcate, el, Lady Gertrude și Eleanor cinară într-o anticameră mică. Masa rotundă nu era aglomerată și, în același timp, îi așeza la o distanță confortabilă unul de altul. Lambriurile

lustruite de lemn reflectau strălucirea caldă a lumânărilor, draperiile groase țineau curentul la distanță și, cel mai important, încăperea era foarte aproape de scările de la bucătărie, așa că mâncarea ajungea la ei abia scoasă din cuptor. Argintăria zăngănea, dar, în afară de asta, se instaurase liniștea, așa că Lady Gertrude încercă să o rupă.

– Ce planuri ai pentru mâine, domnule Knight?

– Mâine am să fiu la bancă. Am niște tranzacții de făcut. Înclină capul spre Eleanor. Îmi cer iertare, dar, de când am sosit din America, astfel de treburi sunt uneori inevitabile.

– E în regulă, murmură Eleanor. Nu mă deranjează.

– Frumos din partea ta. Era destul de evident că, sub cuvintele lui politicoase, se ascundea o mare nepăsare. Domnul Knight domina încăperea prin statura sa, dar cel mai mult prin prezență. Continuă apoi: Mâine-seară suntem invitați la balul organizat de Lord și Lady Picard. Am înțeles că este cel mai important al sezonului.

– Așa e, domnule Knight. Lady Gertrude își împreună mâinile. De-abia aștept. N-am mai participat de mai bine de trei ani.

– Mă bucur că ești mulțumită. Înclină din nou capul, dar de data asta spre Lady Gertrude, și așteptă apoi, ca pentru a fi lăudat și de Eleanor.

Dar ea nu putea face asta. Nu era deloc mulțumită. Era consternată. Trebuia să meargă la cel mai important bal al sezonului pretinzând că era ducesa? Ar fi vrut să-și acopere fața cu mâinile. Urma să fie în centrul atenției – indiferent dacă era recunoscută sau nu drept o impostoare. Va tremura de teamă întreaga seară.

Exact ca în acel moment. Nu putea nici măcar să ridice lingura până la gură, de teamă că avea să se stropească toată cu supă din coadă de bou.

Trebuia să găsească o cale de a ieși din casa aceea. Trebuia să scape.

Tăcerea se lăsă din nou, până când lacheul veni să ia supa și să o înlocuiască cu felul cu fructe de mare.

– Ai o bucătăreasă excelentă, domnule Knight! zise Lady Gertrude. Nu-mi aduc aminte când m-am mai bucurat de mese atât

de rafinate ca în ultima săptămână. Se întoarse apoi către Eleanor, cu o expresie care cerea un răspuns. Nu ești de acord, dragă?

– Da, mi-a plăcut în mod special... ăă... supa. Vocea i se stinse treptat. La urma urmei, fusese primul și singurul fel servit până atunci. „Gândește-te ce altceva ai putea spune. Orice altceva. Despre vreme." Crezi că ceața va persista până dimineață?

„Nu asta."

– Suntem la Londra, așa că aș spune că da, zise domnul Knight. Dacă am fi fost la Boston, aș fi spus că simt că se apropie o furtună. Dar mă tem că n-am la fel de multă încredere în simțurile mele în acest ținut.

Eleanor aruncă o privire, pe furiș, la trăsăturile lui aspre și frumoase. Se simțea atrasă de el, oricât de mult ar fi vrut să-i displacă îngâmfarea și aroganța sa. L-ar fi observat dacă ar fi curtat-o pe Madeline și cu siguranță ar fi tulburat-o și cea mea neînsemnată privire. Dar nu se putea gândi la nimic, când toată atenția lui era îndreptată spre ea, considerând-o Madeline. Abia putea simți gustul mâncării. Îl vedea și îl mirosea numai pe domnul Knight – și tânjea să-l guste.

– Sunt sigură că simțurile dumitale sunt bune, zise Eleanor.

Atât domnul Knight, cât și Lady Gertrude se întoarseră să se uite la ea.

Eleanor privi în jos în farfurie, la cleștii crabului rece în sos – se gândi că până și el se holba la ea cu ochii lui mici ca niște boabe de piper și se mira de trivialitatea ei. Apoi se gândi la ceea ce spusese și se afundă în scaun. *Simțurile lui?* Făcuse un comentariu despre simțurile lui?

Remington zise apoi, cu o vocea adâncă și controlată, care – se temea Eleanor – îi ascundea probabil amuzamentul:

– Sper că îți place dormitorul.

Nu trebuia să vorbească despre dormitorul ei. Era logodnicul... lui Madeline! Cei care nu erau căsătoriți nu menționau dormitoare, paturi sau orice altceva de natură atât de personală.

Totuși, era gazda ei. Se cuvenea să o întrebe.

– Da, e minunat. Este... Eleanor descoperi că era împăciuitoare, când ar fi trebuit să adopte o atitudine fermă. „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aș face eu în situația respectivă. Apoi acționează."

Se îndreptă de spate și se uită cu dezgust spre domnul Knight. Este totuși în casa nepotrivită. Ar trebui să locuiesc în casa tatălui meu din Chesterfield Street.

O privi și el și așteptă... așteptă. Se instală o tăcere cumplită și apăsătoare. După cum bănuise și el că avea să se întâmple, ea începu să cedeze sub tensiunea instaurată.

– Adică, mi-au plăcut culorile. Coșul de fum funcționează foarte bine. E curat. E... foarte curat. Îmi place tare mult.

Eleanor o avertizase pe Madeline că nu știa cum să vorbească cu bărbații. O avertizase și că era timidă și ușor de intimidat.

Ca și când conversația n-ar fi fost deloc neobișnuită, Remington întrebă:

– Și slujnica de la etaj? Cum o cheamă?

– Beth. O cheamă Beth.

– A venit la noi cu referințe impecabile. Sper că nu vei ezita să o iei drept cameristă.

– Nu, asta... asta am făcut.

Eleanor se uita la mâinile lui – desfăcea carnea roșiatică de crab din cochilie, cu dexteritatea unui expert. Avea palmele late și puternice, degetele lungi și manichiura perfectă. Îi plăceau mâinile lui. Își dori să nu-i fi plăcut. Ar fi vrut să fie indiferentă față de el – așa cum fusese față de toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse. Dar domnul Knight avea ceva aparte, care o făcea să-l remarce. Ceva ce solicita atenție.

– Sper să te mulțumească. Dacă nu o va face, te rog să-mi spui numaidecât și voi remedia problema.

– N-aș vrea să te deranjez.

Vocea lui Eleanor era din ce în ce mai stinsă, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

– Vei fi soția mea. Nimic din ceea ce fac pentru tine nu poate fi considerat *deranj*. Părea sincer. Cuvintele lui păreau autentice. Iar pentru o femeie a cărei viață însemnase încă de timpuriu neglijență și răutate, acea sinceritate reprezenta seducția în sine. Este genul de sprijin pe care te poți baza pentru tot restul vieții.

Oare doar ei i se păruseră de rău augur acele cuvinte? Aruncă o privire spre Lady Gertrude. Femeia zâmbea și încuviința din cap.

– Concepțiile acestea îți fac cinste, domnule Knight. Prea puțini bărbați își amintesc că soțiile lor trebuie să fie răsfățate și îngrijite. Bietele și neajutoratele creaturi masculine consideră că ar trebui să se întâmple exact contrariul.

Era genul de bărbat plăcut de oameni pentru calitățile sale și detestat pentru că era autoritar – și pentru că femeile îl considerau foarte fermecător.

– Soția mea va fi la fel de răsfățată precum o prințesă într-un turn de fildeș.

– E frig într-un turn de fildeș, murmură Eleanor.

– Dar o ducesă trăiește într-un turn de fildeș din ziua în care se naște. Are mereu pe cineva care să aibă grijă de ea. Unui soț i se cere un singur lucru – să o protejeze, plin de considerație. Domnul Knight luă o înghițitură de vin, apoi se lăsă pe spate în scaun, ca să-i permită lacheului să îndepărteze farfuria cu crab și să pună în loc una cu cotlet de miel și fasole franțuzească. A, și, în plus, turnul de fildeș mai e bun și pentru altceva. Atâta timp cât soția e în turn, soțul știe mereu unde se află.

– Asta sună a închisoare, zise Lady Gertrude binedispusă. Sigur nu te referi la așa ceva.

Totuși, femeii i se păru că Remington avea o expresie ciudată atunci când o privea pe Eleanor – aproape ca un avar care-și desfată privirea cu aurul său.

Nu spuse nimic despre comentariul făcut de Lady Gertrude. În schimb, turnă tuturor un alt vin, rubiniu, care mergea cu carnea.

– Excelență, am rezolvat problema cu grăjdarul dumitale.

De data aceea Eleanor avu înțelepciunea să nu se mai uite în jur după Madeline.

– Dickie Driscoll?

Uitase complet de el. Dickie Driscoll – un scoțian în vârstă de patruzeci de ani, cu capul pe umeri, loial și priceput la cai – fusese grăjdarul lui Madeline dintotdeauna. Călătorise în lung și-n lat prin Europa alături de ele, scoțându-le din belele, protejându-le de bandiți cu puști și dovedindu-se o stâncă de loialitate și integritate.

– E o problemă cu el?

– Dickie Driscoll a refuzat să te lase în custodia mea, așa că am trimis vizitiul, lacheii și trăsura înapoi la casa tatălui dumitale, iar pe el l-am instalat într-o încăpere deasupra grajdului.

Dickie era acolo, în Berkley Square. Nu o abandonase! Nu era atât de singură pe cât își închipuise.

– Vai, dar ce expresie de ușurare ți s-a instalat pe chip, draga mea logodnică. Cum de ai reușit să-ți croiești drumul prin societatea engleză cu un chip atât de grăitor? Sper că înțelegi că nu am nimic de obiectat.

Domnul Knight se aplecă spre ea și-i zâmbi extrem de fermecător și de intim – lucru care o făcu să înghită în sec, ca să-și umezească gura, devenită dintr-odată foarte uscată.

– O femeie atât de frumoasă ca dumneata are de regulă tendința să-și ascundă emoțiile. Însă în cazul dumitale voi ști mereu ce-ți produce plăcere și mă voi strădui să fac după cum îți dorești.

Eleanor auzi o voce tânguindu-se în mintea ei. „O, Madeline, în ce m-ai băgat?" Era vocea ei, bineînțeles. Când verișoara ei îi propusese acel schimb de roluri, complet nebunesc – având, bineînțeles, motive întemeiate –, Eleanor o avertizase că era posibil ca domnul Knight să încerce să flirteze cu femeia pe care o considera viitoarea lui soție. Era evident că avusese dreptate în acea privință, și avea să-i spună asta verișoarei ei, cu prima ocazia când aveau a se întâlni.

Totuși, acel moment nu putea și nu avea să sosească suficient de repede, pentru că în noaptea aceea Eleanor trebuia să doarmă în casa domnului Knight, într-unul dintre paturile sale, conștientă de faptul că la următorul etaj se afla domnul Knight, gândindu-se la ea... Observă că bărbatul vorbea, așa că își canaliză atenția înapoi în sufragerie.

Îi dispăruse zâmbetul și o studia de parcă îi putea într-adevăr citi gândurile.

– De când ai sosit în această după-amiază, am tot așteptat să încerci să-mi explici că ar fi ridicol să ne căsătorim.

Eleanor nu știa ce anume voia să insinueze, dar expresia de pe chipul lui îi dădea clar de înțeles că nu avea să-i placă.

– Ce-ai spus, domnule?

Până și Lady Gertrude părea confuză.

– La ce anume te referi, domnule Knight?

– Potrivit surselor mele, exact aceleași cuvinte le-ai folosit și în dimineața în care tatăl dumitale ți-a spus că te-a pariat și te-a

pierdut. Ai spus: „Am să merg la Londra și am să-i explic domnului Knight că ar fi ridicol să ne căsătorim". Domnul Knight îi acoperi mâna lui Eleanor cu a lui. Nu e așa, dragă fată?

Sub palma sa, mâna lui Eleanor se strânse într-un pumn.

– Vrei să spui că cineva *ți-a spus* că am zis asta?

– Exact. La fel cum cineva mi-a spus că tatăl dumitale se laudă că are o soluție la problema căsătoriei, dar că dumneata l-ai asigurat că te poți descurca cu mine. Ai luat-o pe domnișoara Eleanor de Lacy, însoțitoarea și verișoara dumitale, și, după ce-ați pornit târziu la drum, azi-noapte ați rămas la hanul Red Robin, în loc să continui drumul... spre mine.

Îngrozită, Eleanor își eliberă mâna. Relatase evenimentele ultimelor două zile exact așa cum se petrecuseră.

– Nu înțeleg, domnule.

El continuă, neîndurător:

– Un han respectabil, dar destul de grosier prin prisma oamenilor pe care i-a angajat domnul Rumbelow pentru petrecere, nu-i așa? comentă domnul Knight, deși era destul de evident că știa deja răspunsul. Ai luat cina cu Lady Tabard și cu fiica ei Thomasin, ai dormit bine și în dimineața asta ai expediat-o pe însoțitoarea dumitale la petrecerea cu jocuri organizată de domnul Rumbelow – nu am prea înțeles motivul pentru care ai făcut-o, dar m-am gândit apoi că poate are de-a face cu problema pe care o are tatăl dumitale cu jocurile de noroc? Domnul Knight ridică din sprâncene și așteptă un răspuns. Cum nu primi unul, continuă: Poate mă vei putea lămuri mai târziu. Apoi te-ai grăbit spre Londra și spre casa mea din Berkeley Square.

– M-ai urmărit, zise Eleanor cu răsuflarea întretăiată.

Știa tot – cu excepția celui mai important detaliu. Nu își dădu-se seama că verișoarele făcuseră schimb de identități.

– Am pus să fii urmărită, o corectă el. Oricât de mult mi-ar plăcea să le fac eu pe toate, mă tem că din când în când, trebuie să mai și muncesc ca să-mi câștig existența. Duse un deget la gură, ca pentru a cere liniște. Dar să nu mai spui nimănui.

Când va avea timp, lui Eleanor avea să-i pară rău pentru Madeline fiindcă își imaginase că îl putea manipula pe acel bărbat – dar, în acel moment, toată mila ei era îndreptată spre

ea însăși. Dăduse de belea – o belea care devenea din ce mai mare și mai complicată, cu fiecare clipă care trecea.

– De ce m-ai spiona?

– Ia niște vin, Excelență, pari un pic palidă.

Așteptă ca Eleanor să ridice paharul cu mâna-i tremurândă, să-l ducă la gură și să soarbă o înghițitură.

Lady Gertrude nu sorbi din vin – înghiți apăsat, fiind și ea un pic palidă la față.

– Chiar așa, domnul Knight, de ce ai pune să fie spionată Madeline?

– Îmi cer toate scuzele cuvenite, Lady Gertrude, dar mă tem că trădarea și aroganța aristocrației engleze mi se par fără limite. Se întoarse apoi spre Eleanor. Exista o răceală de gheață în ochii lui, care îi făcea să pară mai deschiși la culoare – și mai amenințători. Excelență, n-am încredere în dumneata că nu mă vei trăda. Și voiam să știi înainte să încerci – e imposibil. Îți știu fiecare mișcare. Curând, îți voi cunoaște și fiecare gând – înainte să îl ai. Ține minte asta, dragă Madeline, înainte să mai faci și alte planuri de a mă elimina din viața ta.

Capitolul 6

Eleanor se grăbi să iasă pe furiș pe ușa din spate a casei domnului Knight, murmurând pentru sine:

– „Cu permisiunea dumitale, domnule Knight, aș vrea să vorbesc cu Dickie Driscoll". Nu! Clătină din cap și mai încercă o dată: „Aș vrea să vorbesc cu Dickie Driscoll, dacă nu te superi". Iritată de propria-i neîncredere, zise: Nu, nici așa.

Își strânse mai tare mantia în jurul umerilor și se uită în urmă, croindu-și drum prin grădina micuță.

De cu o seară în urmă, de când domnul Knight îi spusese că fusese spionată – sau mai degrabă Madeline –, Eleanor avea o senzație stranie că era urmărită. Începuse să o privească cu alți ochi și pe Beth – nu ca pe o cameristă dornică să-i facă pe plac,

ci mai degrabă ca pe o informatoare șireată. Auzise pași în spatele ei, când nu era nimeni acolo. Noaptea trecută așezase chiar și un scaun sub mânerul ușii, ca să se asigure că avea intimitate, și se trezise de multe ori ca să asculte liniștea nopții.

În clipa aceea, când se strecura spre grajd, prin aerul rarefiat de ceață, exersa cum să fie șireată, în cazul în care o prindea cineva.

În caz că o prindea domnul Knight. Trebuia să fie la bancă, dar nu avea încredere în el că urma să facă întocmai cum spusese.

– „Vreau să vorbesc cu Dickie să văd dacă se simte confortabil în camera lui." Mai bine. Ba nu, încă prea împăciuitoare. „Mă duc să vorbesc cu Dickie." Asta era.

Încuviință din cap hotărâtă și încearcă să pară ducesa sigură de sine, care o credea toată lumea. Era totuși îngrozitor de conștientă de faptul că nu era altcineva decât domnișoara Eleanor de Lacy – verișoara săracă și exagerat de timidă a ducesei.

Poarta grădinii se deschise cu un scârțâit al balamalelor, și ea se uită peste gard spre grajduri. Un ștrengar mătura aleea în dorul lelii. Nu se mai vedea nimeni altcineva în jur.

Dând dovadă de un calm incredibil, Eleanor se apropie de ușa grajdului, apoi se strecură în clădirea călduță și slab luminată. Reușise să ajungă până acolo. Nu era tocmai rău pentru o lașă.

Nu trebuia decât să-l mai găsească pe Dickie, și apoi avea să fie aproape liberă. Mânată să se grăbească de un fior pe care-l simțea între omoplați, se uită de după ușă și cercetă din nou împrejurimile. Era pustiu. Trebuia să scape de domnul Knight înainte de balul organizat de familia Picard. Dickie era singura ei speranță.

– Po' să v-ajut, Excelență?

Tresări când auzi acea voce masculină politicoasă și se întoarse. Se trezi față în față cu unul dintre cei mai înalți bărbați pe care-i văzuse în viața ei. Bărbatul ținea în mână o furcă și era cu atât de mult mai înalt decât ea, încât abia dacă îi putea distinge expresia. Duse mâna la gât și așteptă să-i revină vocea.

– Îl caut pe Dickie Driscoll.

Grăjdarul se întoarse și urlă:

– Dikie, te caută ducesa! Reveni apoi la vocea sa liniștită și zise: Vine acuș', Excelență.

– Mulțumesc, zise Eleanor, ezitant.

Era o minune dacă nu auzise și domnul Knight strigătul, tocmai din casă – și deja începuse să îi atribuie acestuia abilități cu mult peste cele caracteristice unui simplu om. Era un tiran și nimic mai mult. Un parior, un urmăritor, un om care nu avea încredere în nimeni și în nimic. Nu o merita pe Eleanor și cu siguranță nu o merita nici pe Madeline.

Eleanor auzi bocănitul cizmelor pe podeaua de lemn, apoi Dickie ieși din întuneric.

Deși era lat în umeri și burtos, fizicul său ascundea un caracter bătăios și o loialitate îndârjită față de Madeline și, implicit, față de Eleanor. Era iute la mânie, știa să mânuiască un pistol și putea face orice cal să-l urmeze cu un devotament aproape câinesc. O mai ajutase și în alte dăți pe Eleanor să iasă din belele – care fuseseră, bineînțeles, provocate tot de Madeline. Nu mai fusese niciodată atât de fericită să-l vadă.

Dickie puse mâna pe brațul omului masiv. Zise apoi, cu un accent scoțian pronunțat:

– Mulțam, Ives. Calul domnului Knight nu e țesălat de tot. Poate vrei să termini tu.

Ives încuviință din cap și se îndepărtă. Podeaua se cutremura sub picioarele lui.

De îndată ce omul se îndepărtă suficient cât să nu-i mai poată auzi, Eleanor și Dickie începură să vorbească în același timp:

– Dickie, trebuie să mă scoți de aici.

– Don'șoară, trebuie să vă scot de aici.

– *Acum*, zise ea.

O privea, parcă luat prin surprindere de vehemența ei.

– Cum rămâne cu lucrurile dumneavoastră? Sau mai degrabă ale Excelenței Sale? Ați făcut schimb și de bagaje sau nu?

– A pus să fiu urmărită, îi zise direct.

– Urmărită? Dickie se uită în jur, de parcă s-ar fi așteptat să vadă pe cineva ascunzându-se în cotloanele întunecate. Ce vreți să spuneți?

– De când ne-am întors în Anglia, cineva m-a spionat – sau mai degrabă pe Madeline – și i-a raportat totul domnului Knight.

– Ah, acest domn Knight e un mare ticălos! La fel i-am spus și Excelenței Sale de când a pus la cale planul ăsta nebunesc. Dickie

își trecu mâinile prin păr, făcând să i se ridice drept în sus șuvițele mari și roșcate. Bine, atunci. V-a văzut cineva plecând din casă?

– Nu. Abia se abținu să nu se uite din nou peste umăr. Nu cred.

– Foarte bine. O luă de braț. Hai să mergem.

Trecură în grabă pe lângă cai, îndreptându-se spre ieșirea din spate a grajdului.

– Hei! se auzi, ca un fulger, vocea lui Ives. Un' vă duceți?

Eleanor tresări și se cutremură.

Dickie o strânse de braț, încurajator.

– Doamna vrea să știe pe unde se iese în stradă.

Minciuna nu era unul dintre punctele forte ale lui Dickie.

– Io aș vrea să știu cine-o să curețe grajdurile!

Ives părea destul de capricios pentru un bărbat atât de masiv.

– Mă întorc într-un minut, răspunse Dickie. Întrebă apoi, pe un ton mai liniștit: Ce v-a făcut să fugiți acum, don'șoară Eleanor? Doar nu v-a făcut avansuri nenorocitul, nu?

– Nu. Nimeni nu ar fi considerat că „i-a făcut avansuri" atunci când a dat-o jos de pe scara aceea de bibliotecă. Numai o fecioară prostuță ca ea ar ține fantezii în jurul faptului că trupul lui se lipise o clipă de al ei. Am vrut să vin de azi-noapte, dar nu a plecat deloc din casă, și n-am îndrăznit să-mi croiesc drum spre grajduri. Îmi pare rău, Dickie, știu că Madeline ar fi găsit o cale să vină, dar mi-a fost teamă să nu mă pierd prin casă sau să nu nimeresc la alte grajduri... Nu îi era deloc greu să țină pasul cu mersul alert al lui Dickie. Ar fi fugit tot drumul ca să scape de domnul Knight și de seducția sa perfidă.

– Da, sunteți timidă, dar asta e în regulă, don'șoară. Ducesa noastră curajoasă e cea care vă bagă mereu în belele.

– Domnul Knight vrea să mă ducă la un bal în seara asta. Eleanor făcu semn către ea însăși. Nu pot ieși în societate ca marchiza de Sherbourne și viitoarea ducesă de Magnus.

Dickie părea de-a dreptul oripilat.

– Da, așa-i! Nu puteți.

În plus, dacă ar fi rămas în casa domnului Knight, în scurt timp nu s-ar fi gândit la nimic altceva decât la cât de atrăgător era... la faptul că, într-adevăr, orice femeie care s-ar fi căsătorit cu el ar fi cunoscut culmile plăcerii... și la cât de drăguți ar fi fost copiii lui în brațele ei...

– Grăbește-te, Dickie.

Ieșiră în grabă din grajduri. Aruncară o privire rapidă în susul și-n josul străzii, apoi se grăbiră spre colț. Fugiră pe caldarâm, trecând pe lângă mormane de gunoi și pe lângă două pisici maidaneze care se luptau pentru un os de pește. Tot înainte, spre culoarul îngust dintre clădiri – deja putea vedea pietonii eleganți și putea auzi trăsurile care treceau zgomotos și strigătele vânzătorilor.

Inima îi bătea tare. Dacă reușeau să treacă pe culoarul acela, aveau să se amestece în mulțime și să dispară.

Avea să dispară și niciodată, până la sfârșitul zilelor, nu avea să mai vadă chipul acela frumos, glacial și senzual al domnului Knight. Așa trebuie să fie – pentru liniștea ei sufletească.

Ridică gluga mantiei.

– Țineți-o tot așa, don'șoară, zise Dickie aprobator. Aproape am ajuns.

Se grăbiră să parcurgă și ultimii pași.

Într-o tăcere amenințătoare, o siluetă îmbrăcată în negru apăru de după colț, blocându-le drumul cu un baston lung, sculptat primitiv.

Eleanor se opri brusc. Inima-i bătea tare și degetele aproape că-i zdrobiră săculețul.

Era domnul Knight.

Firește.

Capitolul 7

Din spatele domnului Knight, apărură doi nemernici, care-l prinseră de brațe pe Dickie Driscoll și-l ridicară în aer. Eleanor se repezi spre grăjdar. Domnul Knight o prinse de talie, ca să o țină pe loc, apoi mârâi:

– Ascultă-mă bine, Dickie. Să nu te mai întorci aici. N-ai s-o mai vezi niciodată. Să nu îndrăznești să mai încerci să mi-o iei. Am să te omor dacă faci asta. Ai înțeles? Te omor!

– Nu înțelegeți, domnule, don'șoara nu-i pentru dumneavoastră. Înainte ca Dickie să mai poată spună ceva, unul din huliganii aceia îl lovi atât de tare, încât îi zbură capul spre spate.

– Scăpați de el, porunci domnul Knight.

Dickie se îndepărta. Era târât de acolo.

– Nu. Nu! Unde îl duc? Îl văzu pe Dickie cum se zbătea, încercând să se întoarcă să o vadă, străduindu-se să se elibereze.

– Lua-v-ar naiba, domnule Knight! Să n-o răniți! urlă el.

Domnul Knight privea în tăcere. Ochii lui de un albastru pal erau ca de gheață. Strângea cu mâna bastonul lung, de modă veche – un baston elegant, primitiv sculptat, încununat cu o măciulie mare, de aur.

Mintea ei era plină de imagini de violență și sânge. Îl prinse de rever și trase atât de tare, încât îi întoarse capul.

– Ce-ai de gând să faci cu el?

Se uita la ea cu uimire, de parcă uitase că o ținea în strânsoare.

– Nu-i face rău!

– Îl arunc în stradă.

Domnul Knight avea o privire nemiloasă. Nu îl crezu, așa că îl apucă și mai strâns, folosindu-se de ambele mâini ca să-i atragă atenția.

– E angajatul meu. Nu-l poți da afară!

Bărbatul râse cu răutate.

– Tocmai am făcut-o.

Se uită cu disperare spre Dickie, apoi spre domnul Knight.

– Promite-mi că n-o să pui să fie bătut.

O întrebă neînduplecat:

– Mă crezi un derbedeu?

Chiar îl considera asta, ba chiar mai rău de atât – era profund conștientă de faptul că nu-i răspunsese la întrebare.

– Promite-mi.

– O să fie bine.

– Asta nu e de-ajuns. Dickie era prietenul ei. Avea necazuri din cauza ei și risca să fie omorât... Și toate, numai din pricina ei. Promite-mi că n-o să-i faci nici un rău. Că n-o să fie rănit de nimeni, în nici un fel.

Domnul Knight ridică din sprâncene, parcă surprins de forța ei. Își sprijini bastonul de perete, cu mare grijă. Îi prinse bărbia cu degetele și-i înălță chipul. Îi studie expresia ca și când s-ar fi uitat la un animal de companie năbădăios.

– Cu o singură condiție.

Se gândi că știa foarte bine care avea să fie acea condiție. Voia să ajungă în patul ei.

Dar avea să plătească, indiferent care era prețul. Văzuse prea multă violență în Europa. Văzuse rezultatele bătăliilor: răniții, muribunzii, agonia. Nu-i cunoștea pe nici unul dintre oamenii aceia. Dar îl cunoștea pe Dickie și nu putea permite să fie rănit, nu după toate prin câte trecuseră împreună.

– Orice.

Încruntarea domnului Knight părea și mai cumplită din cauza sprâncenelor negre și a rânjetului disprețuitor care i se întipărise pe chip. Părea frumos și furios, ca un înger întunecat magnific, venit să negocieze pentru sufletul ei.

– Promite-mi că nu vei mai încerca să fugi de mine.

Inima i se opri în loc, apoi începu să bată cu putere. Nu voia...? Îl privi din nou, parcă încercând să înțeleagă ce era în mintea lui. Dar asta era imposibil. Îi dezvăluise pedeapsa lui, dar nu și dorința, iar instinctele îi spuneau că stăpânirea asta de sine a lui trăda faptul că era un om mult mai periculos decât crezuse.

– Hotărăște-te acum, Madeline.

Ecoul numelui verișoarei ei îi aminti că juca un rol – dar și că miza acelui joc era foarte mare. Bunăstarea și poate chiar viața lui Dickie depindeau de ea. Inspiră cutremurându-se, apoi zise:

– Promit.

– *Ce anume* promiți?

Normal că domnul Knight voia să audă cuvintele exacte.

– Promit să nu fug de tine.

Îi cântări cuvintele, parcă temându-se că era doar o amăgire.

Nu avea încredere în ea. Foarte bine. Nu-l putea învinui pentru asta, dar trebuia să reușească să-l convingă.

– Jur să nu plec până nu-mi vei spune tu s-o fac.

Își strecură ușor degetele în jurul gâtului ei, ca să-i poată simți căldura și puterea.

– N-o să-ți spun niciodată să pleci.

Ba sigur că da. În clipa în care avea să afle că era o impostoare. Dar până atunci era legată de el. Privi în ochii lui reci și aproape că putea simți fiorii viitorului.

Încet, parcă hipnotizat, își trecu degetele prin părul ei, slăbindu-i și mai tare cocul dezordonat de la baza cefei. Își aplecă fața spre a ei, apoi zise, cu o voce profund încărcată de dorință:

– Îmi place la nebunie părul tău. E des și bogat ca blana de samur. În mai puțin de două săptămâni, o să-l văd răsfirat pe perna mea. O să-mi îngrop fața în el și o să-i adulmec parfumul. Mă voi folosi de el ca să te țin locului când te vei răsuci sub mine, gemând de plăcere.

O șoca fiecare cuvânt al lui. Fiecare amenințare și fiecare promisiune. Dar, mai presus de astea, privea cum buzele lui moi și ispititoare se mișcau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea și își dorea să le simtă lipite de ale ei.

Avea să o sărute chiar acolo, în acel moment – pe aleea unei străzi agitate din Londra. Putea simți ardoarea dorinței lui. Știa și se temea că acea căldură urma să-i topească orice rezerve și că avea să o abandoneze lui, cel puțin pentru moment. Nu putea permite așa ceva. Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, zise:

– Acum, du-te și salvează-l pe Dickie.

El se opri. Pentru o clipă, crezu că avea să o sărute, în ciuda poruncii ei. Dar îl țintui cu privirea și-i ceru în tăcere să facă ceea ce-și dorea ea.

Mâinile lui alunecară de pe ea, centimetru după centimetru – de parcă o eliberau fără tragere de inimă.

Și ea ura pierderea căldurii lui, dar ura și mai mult că lucrul acesta conta pentru ea. El încuviință scurt din cap, apoi se duse după acoliții săi.

Peretele dintre clădiri era murdar de funingine, dar Eleanor își lipi totuși capul de el, ametită după trecerea momentului de criză.

Își luase angajamentul să rămână cu domnul Knight. Nu conta că își dăduse cuvântul în calitate de Madeline – buzele ei fuseseră cele care formulaseră cuvintele, și ea își ținea întotdeauna promisiunile.

De aceea îndurase atât de multe cu opt ani în urmă, când mama ei vitregă încercase s-o facă să se supună. Eleanor refuzase să-și dea cuvântul.

– Bine ai venit, Remington! Bine ai venit! În timp ce secretarul îl conduse înăuntru pe Remington, domnul Clark Oxnard, președintele băncii, se ridică de la birou. Am așteptat cu nerăbdare vizita ta. A ieșit profit de pe urma transportului nostru?

Remington nu se obosi să-i răspundă, ci pur și simplu se așeză în scaunul capitonat, cu spătar înalt, pe care îl târâse secretarul dintr-un colț al biroului luxos al lui Clark. Locul mirosea a bani și arăta ca biroul unui dandy, dar Remington era perfect conștient de munca exigentă și conștiincioasă pe care omul o depunea acolo.

– Sigur că da, își răspunse Clark la propria întrebare. Ai făcut din mine un om bogat.

– Un om *și mai* bogat, îl corectă Remington.

O grimasă își făcu loc pe chipul lui Clark.

– Bogăția e un termen relativ. Henry, adu un ceai pentru mine și pentru domnul Knight. Sau ai prefera un coniac, Remington?

– Mai bine un ceai. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede. Diseară mă duc la un bal.

Henry ieși, închizând ușa în urma sa, fără zgomot.

– La familia Picard? Foarte bine, ne vedem acolo. Clark adăugă apoi, cu un zâmbet larg: Visez la ziua în care contul meu bancar îl va egala pe al tău.

– În ziua aceea, plănuiesc să am de două ori mai mult decât am acum.

Cei doi bărbați erau cam de aceeași vârstă – dar, în afară de asta, nu aveau nimic în comun. Clark era englez, al patrulea fiu al unui conte, și se dedicase afacerilor ca să-și susțină familia aristocratică, ajunsă la sapă de lemn – și se descurca extrem de bine.

Totuși, Remington îl plăcea pe domnul acela robust, demn și cu un început de chelie, în ciuda legăturilor sale aristocratice. Cei doi începuseră să corespondeze cu mult timp înainte ca Remington să sosească în Anglia și, de-a lungul timpului, descoperiseră că aveau concepții și obiective asemănătoare.

– Am venit să-ți cer o favoare, zise Remington.

Clark își încrucișă mâinile pe burtă și se lăsă pe spate în scaunul de piele.

Firește.

Remington observă imediat că bărbatul era oarecum reținut, așa că se grăbi să-l liniștească:

Nu are nimic de-a face cu banii. E de natură personală.

Clark ignoră vitejește referirea la bani.

Orice îmi stă în putere, dragul meu băiat.

Aș vrea să-mi fii martor și cavaler de onoare la căsătoria cu Madeline de Lacy, viitoarea ducesă de Magnus.

Clark începu să radieze.

Doamne, Dumnezeule! Da, normal. Îmi oferi o mare onoare! Se ridică și-i întinse mâna.

Remington se ridică și el, și dădură mâna.

N-aș spune neapărat că e o onoare. Ducesa este un premiu de o frumusețe și de o bogăție de neegalat, și știi la fel de bine ca mine că sunt oameni care ar ucide ca să se afle în locul meu.

Clark râse zgomotos.

Da, sigur. Ar ucide să fie în locul tău.

Remington nu-i zâmbi.

La fel ca în vremurile de demult, am nevoie să-mi păzești spatele.

Veselia bărbatului dispăru într-o clipită, și el se cufundă înapoi în scaun.

Vorbești serios.

Remington se așeză și el.

Extrem de serios.

Henry își anunță prezența printr-o bătaie ușoară în ușă, apoi intră cu tava cu ceai. Pregăti cestile, după gustul fiecăruia, apoi dispăru pe ușă. Remington luă o înghițitură și continuă discuția:

Familia de Lacy este îndeosebi de perfidă.

Familia... de Lacy? Clark se încruntă. Te referi la mireasa ta?

Nu, nu cred.

Remington se gândi la Madeline și la înțelegerea pe care o încheiară în acea dimineață. Știuse că nu putea avea încredere în ea de cu o noapte în urmă, de când îi spusese că era urmărită și văzuse umbrele chinuite din ochii ei. Nu fusese deloc surprins

că în dimineața aceea își dovedise fățărnicia încercând să fugă pe furiș cu ajutorul lui Dickie.

Cu toate acestea, *îl surprinsese* cu loialitatea de care dăduse dovadă față de servitorul ei. Își făcuse griji pentru el. Ceruse ca Remington să îl elibereze. Iar când el solicitase ceva în schimb, ea acceptase să plătească prețul, fără a ști care era acesta.

– Mireasa mea pare să fie sinceră în simțămintele ei.

Clark se lăsă pe spate în scaun, și pielea scârțâi sub greutatea lui.

– Ai perfectă dreptate, da. Nu că aș cunoaște-o vreun pic, dar are reputația de a fi extrem de sinceră.

– Da, îmi închipui că da.

În foarte scurt timp, avea să-i arate și mirelui ei aceeași loialitate pe care o avea față de grăjdarul ei – pentru că avea s-o încătușeze cu sărutări, cu mângâieri lungi și tandre pe pielea dezgolită și cu o uniune care nu avea să mai permită nici o umbră de îndoială asupra stăpânirii lui. Avea să trăiască pentru el. Avea să fie a lui, și toate planurile urmau să i se îndeplinească.

Totuși, nici măcar în acea zi – când îi alungase ultimul dintre aliați – nu putea fi absolut sigur că nu avea să scape. Urma să devină ducesă – era posibil să aibă resurse de care nici ea nu era conștientă încă.

Însă își dăduse cuvântul, iar cei din familia de Lacy își țineau mereu cuvântul – sau cel puțin așa se spunea. Desigur, nu avea de gând să retragă „câinii de pază" –, dar totuși promisiunea ei îi oferea un oarecare sentiment de siguranță.

– Care membru al familiei de Lacy crezi ca e un trădător? întrebă Clark curios.

– Tatăl ei, desigur.

– Ducele de Magnus? Mustața îi tremură de uimire. Eu nu-l cunosc, dar tatăl meu, da. Nu pot să zic că am auzit ceva periculos despre el.

– Apele liniștite sunt adânci. Simți brusc un gust amar în gură și puse jos ceașca de ceai. Îți amintești să fi auzit ceva despre moartea surorii lui?

– A surorii lui?... O, Doamne, da. A fost o crimă brutală și sângeroasă. Părinții mei vorbeau în șoaptă despre asta când eram

copil. Spuneau că Lady Pricilla a fost una dintre cele mai frumoase femei din acea perioadă.

– Da, și a fost ucisă în floarea tinereții, în aceeași noapte în care trebuia să-i fie anunțată logodna.

Remington auzise de multe ori povestea și o putea recita fără să stea pe gânduri.

Sprâncenele stufoase ale lui Clark se înălțară imediat.

– Magnus n-a avut nimic de-a face cu asta. A fost condamnat altcineva, un om de rând.

– Un oarecare George Marchant. A fost într-adevăr acuzat, dar magistrații nu l-au putut condamna niciodată, din cauza mărturiilor a trei nobili, care au jurat că au fost cu el în momentul crimei. Și, din cauză că a fost o crimă atroce și nu aveau pe cine altcineva să arunce vina, l-au deportat în Australia.

– Păi, probabil el a fost, murmură Clark, fără a-i întâlni privirea lui Remington.

– Tatăl tău a fost unul dintre bărbații care au jurat că n-a fost el.

Ceașca de ceai începu să-i tremure în mână, așa că Clark o așeză pe birou.

– Nu cred! Glumești!

– Ba deloc. Tatăl tău obișnuiește să mintă?

Remington știa deja răspunsul la acea întrebare, dar îi plăcea să-l vadă pe Clark indignat.

– Nu l-am auzit niciodată mințind. Clark își frecă nasul borcănat. Dar tot nu înțeleg de ce n-ai încredere în Magnus. Lady Pricilla a fost sora lui.

– Când e vorba despre astfel de crime, dragul meu prieten, aproape întotdeauna e de vină un membru al familiei.

– Nu-mi vine să cred. Membrii familiei ar trebui să aibă grijă unul de celălalt.

Convingerea inocentă a lui Clark îi aduse lui Remington un zâmbet pe chip.

– Uneori o fac. Alteori urăsc cu patimă tot ce înseamnă acea legătură de sânge. Când Clark dădu să riposteze, Remington continuă imediat: Ei, haide. Tu nu ai niciodată rețineri să mergi

acasă la anumiți cunoscuți, tocmai de teamă să nu izbucnească o ceartă?

Clark recunoscu:

– Ba da. Presupun că ai dreptate.

– Întreabă pe oricine de la poliția londoneză. De obicei crima e o afacere de familie. Remington schimbă subiectul pentru a-i alunga neliniștea lui Clark. Cu toate acestea, îi admira inteligența și, în plus, nu avusese niciodată ocazia să dezbată crima cu nimeni altcineva. Cineva a ucis-o pe Lady Pricilla. Sigur nu a fost George Marchant, așa că, implicit, criminalul nu a fost încă prins.

– Îngrozitor gând.

Clark părea profund tulburat. Era un om care prefera lucrurile clare și bine organizate, asemenea cifrelor din registrele sale contabile.

– Zvonurile spun că voia să fugă pe ascuns cu cineva – cu un domn mai puțin potrivit pentru ea decât lordul ăla bogat. Cine altcineva ar comite un act atât de violent, cu excepția unui membru al familiei?

– Logodnicul ei?

– Contele de Fanthorpe.

Clark se prăbuși în scaun.

– Ah.

Reacția lui îl surprinse pe Remington. Clark nu își exprima foarte des aversiunea față de cineva.

– Nu-ți place de el.

Clark răspunse exasperat:

– E un aristocrat de modă veche. Are acțiuni bancare aici, dar refuză să vorbească direct cu mine. Zice că mi-am murdărit mâinile cu *comerțul*.

Buzele lui Remington zvâcniră de amuzament.

– Vine în biroul meu, se așază pe scaunul acela – Clark făcu un semn spre scaunul pe care stătea Remington –, îi spune secretarului lui ce vrea să se întâmple cu conturile sale, iar el îmi spune mie. Evident, fac și eu același lucru, doar că în sens invers.

– Vorbești cu secretarul lui și...

– Exact.

– Crezi că ar fi putut s-o ucidă pe Lady Pricilla?

– Doar dacă ar fi pus-o pe secretarul lui s-o facă. Clark râse, apoi păru brusc rușinat. Iartă-mă, a fost o glumă insensibilă. El nu a fost pe lista de suspecți?

– Ba da, dar și el a avut alibi. Remington se juca cu linguriță. Cândva, credeam că a fost bătrânul duce de Magnus.

– Nu l-am întâlnit niciodată. A murit înainte să plec eu de la Oxford, dar e o posibilitate. Clark părea fascinat de acel mister neelucidat. Avea reputația de a fi un om temperamental, a cărui furie exploda și făcea ravagii în jur.

– Da, era renumit pentru asta. Și după logodna lui Lady Pricilla a fost auzit de multe ori răstindu-se la ea. E posibil să o fi ucis, dar martorii au spus că nu avea nici o picătură de sânge pe el. Bineînțeles că ar fi putut angaja pe cineva să o facă în locul lui, dar părea să fi fost o crimă comisă din impuls și furie. Crima a fost de o violență nemaiîntâlnită, așa că ar fi trebuit să fie mânjit tot de sânge.

– Bine. Nu a fost tatăl ei. Clark părea aproape trist. Iar eu îmi susțin afirmația că nu a fost actualul duce de Magnus. Dar aș crede că vinovatul ar putea fi cu ușurință și fratele lor, Lord Shapster. L-ai cunoscut?

Remington clătină din cap.

– N-am avut plăcerea.

– Nu-i nici o plăcere, crede-mă. Nemernicul e un insensibil. S-a căsătorit cu îngrozitoarea aceea de Lady Shapster. Clark își scoase batista și se șterse pe frunte, de parcă numele ei ar fi fost legat de niște amintiri neplăcute. Lord Shapster n-a acordat nici un fel de atenție faptului că femeia aia a încercat să o oblige pe Eleanor să se căsătorească – iar ea e una dintre cele mai minunate fete pe care le-am întâlnit vreodată. A lăsat-o pe Lady Shapster s-o maltrateze pe propria lui fiică. Nu-i pasă câtuși de puțin de nimeni sau de nimic, câtă vreme el nu e obligat să renunțe la vânătoare.

Clark îi stârnise interesul lui Remington.

– Nu știam că tu cunoști familia.

– *Eu* sunt din Blinkingshire, care se află la doar câțiva kilometri distanță de casa lor. O cunosc pe Eleanor de când era foarte mică. E ceva mai tânără decât mine, desigur, dar e o fată foarte la locul ei. Nu face niciodată scene și nu suflă o vorbă dacă nu este

obligată s-o facă. Iar asta e numai din vina lui Lady Shapster. Clark își trecu mâna peste capul său chel. Așa că da, Lord Shapster e un suspect plauzibil.

– Nu are suficienți bani, zise Remington, cu regret.

– N-are nevoie de bani ca să înjunghie mortal o femeie.

– Dar avea nevoie de bani ca să se răzbune de la depărtare pe George Marchant.

Îngrozit, Clark spuse:

– N-ar face asta. Să trimită pe cineva în Australia ca să-l omoare pe omul despre care știe foarte bine că *n-a omorât-o* pe sora lui? Nu are nici o noimă.

– George Marchant era genial când venea vorba despre a face bani. Genialitate pe care i-a transmis-o și fiului său, acum că veni vorba. Remington păstră o expresie cordială, având grijă să nu dezvăluie furia care se dezlănțuia în interiorul lui. După ce și-a ispășit pedeapsa, George și-a croit drum din Australia în America, unde s-a căsătorit cu o moștenitoare a transporturilor, a avut doi copii, a rămas văduv și și-a adunat o avere – toate cu gândul de a se întoarce în Anglia și a se răzbuna pe omul care a omorât-o pe Lady Pricilla.

– De ce i-ar păsa atât de mult lui George? întrebă Clark, neliniștit. De ce s-ar întoarce aici dacă are bani, o familie și faimă în America?

– Încă n-ai înțeles care e adevărul? Remington se ridică și se duse spre birou. Se aplecă peste el și îl privi în ochi pe Clark. O iubea pe Lady Pricilla – și ea pe el – și aveau de gând să fugă împreună în noaptea aceea.

– Doamne, Dumnezeule.

Clark îl studie cu mare atenție pe Remington. Începea a bănui care era legătura. Da, chiar începea să înțeleagă.

– Da. Pe când George era în America și se pregătea să acționeze împotriva nobilului care a ucis-o pe Lady Pricilla, i-au fost incendiate casa și afacerea, fiica lui a fost ucisă cu brutalitate și el însuși aproape omorât în bătaie. Abia mai respira, când fiul său s-a întors de la școală, îngrozit și îndurerat. Totuși, George a apucat să-i spună fiului său cine a comis fapta aceea înfiorătoare.

Cei doi bărbați se priveau peste suprafața lucioasă a biroului lui Clark. În cele din urmă, Clark întrebă:

– De unde știi toate astea?

Remington se îndreptă spre ușă și, înainte să o deschidă, zise:

– Pentru că eu sunt fiul lui George. Magnus nu își va afla odihna până când nu vor fi morți toți cei din familia Marchant – și eu nu îmi voi găsi liniștea până nu mă voi răzbuna.

Capitolul 8

În seara aceea, Remington stătea în sufragerie, se uita la ceas și răsfoia exemplarul său răscitit din *Robinson Crusoe*. Însă nu se putea concentra asupra poveștii.

Logodnica lui întârzia. În dimineața aceea, când traversaseră grădina, ca s-o conducă înapoi în casă, o anunțase că trebuia să fie jos la ora șapte. Și acum era aproape opt.

În mod normal, ar fi acceptat nazurile unei femei frumoase, cu o îngăduință ostenită – și cu siguranță cel mai des întâlnit moft al unei femei era să-și facă o intrare întârziată. Totuși, nu și-ar fi suspectat niciodată ducesa de asemenea melodrame meschine – ceea ce dovedea faptul că nu o înțelegea deloc.

Remington crezuse că avea să leșine de teamă, după incidentul cu Dickie. O condusese în casă, își udase batista și i-o lipise de obraji. Însă ea îi îndepărtase mâna și urcase cu o demnitate tăcută. Nu o mai văzuse de atunci, dar crezuse că o intimidase îndeajuns încât să se conformeze planurilor lui, fără nici o altă dovadă de nesupunere.

Tatăl său obișnuia să spună că o femeie îi demonstra unui bărbat că se înșela atunci când acesta se aștepta mai puțin. Aparent, avusese dreptate.

Micile scântei de originalitate și de bunătate pe care le văzuse în ea nu erau nimic mai mult decât interpretările elegante ale unei aristocrate care credea că îl putea manipula. Dar își imaginase

că, spre disperarea ei, înțelesese până la urmă că el deținea controlul.

Cu toate acestea, întârzia, iar asta îl făcu să reflecteze asupra evenimentelor întâmplate la bancă. Clark fusese profund șocat de dezvăluirea lui Remington, dar își demonstrase curajul, spunând:

– Dacă e adevărat ce spui, dacă Magnus chiar este dușmanul tău, atunci o să aduc o armă la nuntă și am să-ți păzesc spatele de orișice trădare. Înainte ca Remington să-i poată mulțumi, Clark adăugase: Dar, în același sens, dacă din motive de răzbunare îi faci vreodată vreun rău ducesei, voi considera că e responsabilitatea mea să te găsesc și să te aduc în fața justiției.

Remington îl plăcea pe Clark – pentru curajul și candoarea sa.

– N-o voi răni. Apăr ceea ce-i al meu și îți jur că nu vei regreta decizia asta.

Cei doi bărbați dăduseră mâna solemn, apoi Remington plecase.

Se uită din nou la ceas.

Noua sfidare a lui Madeline prevestea ceva rău. Probabil era bosumflată – dar Beth ar fi trebuit să-i spună dacă refuza să se îmbrace.

Dacă ducesa lui nu apărea în zece minute – se uită la orologiul muzical –, avea să se ducă chiar el să o ia.

În cele din urmă, auzi, de la etajul superior, sunetul slab, dar plăcut al șoaptelor unor femei.

În sfârșit. Excelența Sa binevoia să-și facă apariția.

Pe măsura ce cobora ultimele scări, Lady Gertrude zicea pe un ton neliniștit:

– Dragă fată, ce vreau să spun e că nu cred că o să-i convină treaba asta.

Nu credea că o să-i convină... ce? Se ridică și merse în foaier.

Când îl zări, groaza se întipări pe chipul blând al lui Lady Gertrude. Vocea ei se schimbă apoi imediat, devenind voioasă. Excesiv de voioasă.

– O, domnule. Excelența Sa arată minunat, este absolut fermecătoare.

Ducesa stătea pe treptele de mai sus de foaier, cu mâna pe balustradă. Avea o privire distantă.

Părul ei minunat fusese tăiat. Scurt. Avea fața încadrată de șuvițe buclate, care-i mângâiau fruntea și obrajii, în vreme ce altele mai lungi îi atârnau pe gât. *Scurt.* Își tunsese părul.

Se îndreptă furios spre baza scărilor. Se opri chiar mai jos de ea și, cu o voce care-i făcea pe angajații lui să tremure, întrebă:

– Ce naiba ți-ai făcut?

Ea întoarse capul și-l privi indiferentă.

– Te-am avertizat, domnule Knight, că un domn nu înjură în companie mixtă. Nu în Anglia.

Îndrăznea să-l dojenească... chiar în acel moment? Acum, când arăta atât de diferit? Tunsoarea aceea îi schimba în totalitate aspectul – de la o aristocrată blândă și timidă devenise o fată băiețoasă și obraznică – și, pentru numele lui Dumnezeu, își voia logodnica înapoi.

– Să fiu al naibii dacă nu înjur când vreau. Mai ales când mă confrunt cu o astfel de profanare.

Lady Gertrude își frământa mâinile.

– O, Doamne. O, Doamne. Ți-am spus că o să...

El se întoarse și o privi țintă. Ea tăcu și bătu în retragere.

– Nu o intimida, domnule Knight, îi porunci ducesa. Îi spuse apoi lui Lady Gertrude, pe un ton blând: Liniștește-te, doamna mea, nu am nevoie de aprobarea domnului Knight.

El simți că i se urcă sângele în cap când constată că pe Madeline nu o interesa părerea lui.

– Va veni și ziua în care vei dori aprobarea mea, Excelență.

– Serios? zise ea tărăgănat și pentru prima dată lui Remington i se păru că suna în totalitate ca o aristocrată engleză. Nu te supăra dacă nu-mi țin răsuflarea în așteptarea acelei zile.

Erau aproape de aceeași înălțime, întrucât ea stătea încă pe scară. Ochii lui erau cu câțiva centimetri mai jos de ai ei, și-i putea vedea foarte clar fața pală și rece și indiferența studiată. Se înfiripă în el o dorință grozavă de a-și pune mâinile pe ea și de a-i arăta cât de ușor o putea face să-l dorească – și să-și dorească aprobarea lui.

Însă un astfel de gest putea da naștere unei noi sfidări. Vorbi rar, cântărindu-și cu mare grijă fiecare cuvânt:

– Unde e părul tău?

– O parte e încă pe cap. Ridică degetele și le trecu prin șuvițele de păr rămase, parcă încă minunându-se de transformare. Pe restul l-a luat Beth și l-a dus de aici. A fost o coadă lungă, ca de cal. Acum nu mai e.

Părul pe care și-l imaginase răsfirat pe perna lui – pe care voia să-l strângă în pumni și să-l folosească ca pe o funie cu care să se lege de acea femeie... În acel moment părul acela împodobea un coș de gunoi din bucătărie.

– Beth a făcut asta?

Avea s-o facă pe slujnică să plătească pentru fapta ei.

– Am luat foarfeca și am tăiat din lungime, îl informă Eleanor.

Imaginea care i se ivi în minte îl făcu să tresară.

– L-am tăiat și strâmb pe deasupra. Biata Beth a trebuit să rezolve problema, și încă îi tremură mâinile la gândul reacției tale.

– Așa și trebuie. Strânse pumnul. Ar trebui să tremure.

– I-am spus că n-are de ce să-i fie frică. I-am zis că ești în multe feluri, dar cu siguranță nu nedrept. În timp ce vorbea, Eleanor îl privea și-l măsura cu ochii ei mari de un albastru-închis. Greșesc, domnule Knight?

Sigur că nu. Nu ar fi dat afară o servitoare pentru că făcuse după cum îi poruncise stăpâna ei. Dar nu trebuia – și nici nu voia – să recunoască asta în acel moment. O întrebă însă, pe un ton gutural:

– Ce te-a împins să faci asta?

Ea se aplecă spre el – suficient de mult cât el să poată simți parfumul suav al unei flori exotice. Suficient de mult ca sânii ei generoși să lipească și mai tare de corsaj.

– Cred că știi deja.

Era adevărat. Își tăiase părul pentru că îi spusese cum avea să se folosească de el ca să o subjuge. Se aplecă și el, până când aproape îi atinse nasul cu al lui.

– O să-l lași să crească la loc.

– Dacă vreau.

– O să-l faci să crească, și încă repede.

Zâmbi – era o ridicare ușoară și mulțumită a colțurilor gurii.

– Domnule Knight, îți promit că indiferent ce voi face sau nu voi face nu va avea nici o legătură cu dumneata.

Părea extrem de sigură de ceea ce spunea.

El nu înțelegea de ce și nu-i plăcea deloc.

Era timidă, blândă și speriată de el. Văzuse dovezi ale prudenței ei, la fiecare pas. Oare nu pricepea că era cu totul sub puterea lui?

Îi cercetă chipul, căutând motivul liniștii ei. Dar, când îi întâlni privirea, se pierdu în ochii ei. Erau frumoși, mari și de un albastru intens, încununați de gene lungi și curbate. Aproape că îi putea vedea sufletul pe care-l ținea atât de bine ascuns, și își dori să o cunoască. Să o cunoască cu totul. Trup și suflet.

Spre surprinderea lui, ceea ce începuse ca un interogatoriu vizual furios se schimbă. Se domoli. În timp ce se priveau, fiecare din ei își aminti momentul acela de pe alee, când aproape, *aproape* o sărutase. Rămășițele pasiunii din acea dimineață căpătară amploare între ei, și își dori să o guste – acolo, chiar în acel moment....

Vocea lui Lady Gertrude interveni cu toată subtilitatea unui bandit venit să jefuiască:

– Domnule Knight, ce părere ai despre rochia lui Madeline?

El o țintui cu privirea. Ducesa se îndreptă brusc. Își privi mâinile cu care își netezea neliniștită fusta pe coapse.

Se uită și el, incapabil să-și întoarcă privirea de la acea autoanaliză revelatoare.

Lady Gertrude interveni din nou – dar de data aceasta cu mai mult succes:

– Îmi plac în mod special linia decolteului, și croiala simplă, și felul în care mânecile bufante îi dezvăluie brațele albe.

Remington o asculta pe Lady Gertrude, studiind, în același timp, rochia. Ducesa purta o rochie de seară crem, petrecută peste piept, care se deschidea și dezvăluia o fustă vișinie de satin. Marginile rochiei erau împodobite cu o țesătură de un verde intens, cu un model fin grecesc. Pantofii ei de satin se potriveau perfect cu fusta, iar părul său negru era împletit cu o panglică vișinie. Avea un evantai de culoare crem, prins de încheietura mâinii.

Se crea un efect vizual impresionant. Nu era întocmai ceea ce ar fi dorit el, însă era o alegere excelentă, care-i punea în valoare înălțimea și silueta zveltă. Și totuși... și totuși...

Zise apoi, încruntat:

– Corectează-mă dacă greșesc, dar rochia aceasta nu este una dintre cele pe care le-am cumpărat eu pentru tine.

– Nu. Este una de-a mea. Madeline părea foarte calmă – ca și când acel moment dintre ei nu s-ar fi petrecut niciodată.

– Parcă spuneai că nu ai haine adecvate.

– Ce surpriză, zise ea, inexpresivă. Am găsit-o în cufărul meu.

Nu mai spuse nimic altceva, în ciuda faptului că era evident că el aștepta acest lucru – așa că o examină fățiș.

– E foarte frumoasă. Pentru o clipă, i se păru că observă ușurarea în ochii ei.

Îi dădu apoi un ultimatum:

– Dar te implor să mergi să te schimbi. Aș vrea să porți ceva mai elegant la prima ta apariție ca logodnica mea. Privirea i se mută la coafura ei. Dacă tot nu se poate și o coafură mai adecvată.

– Sunt viitoarea ducesă de Magnus, zise ilustrând perfect toată trufia unei aristocrate. Eu stabilesc moda.

El nu îi putea tolera sfidarea.

– Du-te să te schimbi.

– Mă tem că e imposibil, zise ea punându-și mănușile crem care-i ajungeau până mai sus de coate. E o insultă la adresa oricărei reuniuni să ajungem la petrecere după sosirea prințului de Wales, și am întârziat deja.

Nu știa dacă era adevărat sau nu. Societatea engleză avea prea multe reguli și moravuri pe care el nu le înțelegea, ca să nu mai pomenească de titlurile interminabile și de ierarhia lor sau de diferitele metode de adresare. Elaborase scuza rușinată perfectă pentru numeroasele dăți în care spusese sau făcuse lucrul nepotrivit, se adresase cuiva cu titlul greșit sau intrase într-o încăpere înainte sau după momentul cuvenit. Până acum, englezii îi toleraseră greșelile. Se îndoia totuși că aveau să ierte și o insultă adusă prințului lor.

– Ai făcut asta intenționat.

Văzu atunci, pentru prima dată, o sclipire de furie în ochii ei albaștri.

– Normal. Chiar credeai că voi purta, supusă, hainele pe care mi le-ai cumpărat, ca și cum aș fi o curtezană pe care-i angajat-o pentru o lună?

Lady Gertrude icni și își acoperi gura cu mâna. Treptat, expresia de uimire de pe chipul ei se schimbă, iar ochii începură să-i sclipească.

În clipa aceea Remington înțelese adevărul.

Pierduse.

Bătălia pe care o pierduse era una mică – de fapt, neimportantă pentru planurile sale –, dar i se întâmpla atât de rar să piardă, încât abia dacă putea să înțeleagă cum de se întâmplase.

Pierduse. Pierduse în fața acelei ducese tăcute, timide, dar încăpățânate.

Foarte bine. Avea să țină minte acest lucru și, pe viitor, avea să-și rafineze tacticile și să aibă grijă să nu o mai subestimeze.

– N-aș face niciodată greșeala de a te considera o curtezană, Excelență. Te-aș crede mai curând o maestră a șahului.

Ea încuviință din cap, acceptând acel omagiu ca pe ceva de la sine înțeles.

Remington luă mantia neagră de seară de la majordomul care aștepta și și-o puse pe umeri. Luă apoi bastonul lung, din lemn sculptat, și, ca o ultimă semnătură personală, îl propti în podea, arătând, din cap până-n picioare, ca un aristocrat englez – și știind foarte bine că era întru totul un american barbar. Zise apoi pe un ton delicat precum catifeaua, dar aspru ca iarna:

– Te avertizez, ducesă. Următoarea mutare e a mea.

Capitolul 9

– Ce înghesuială! exclamă Lady Gertrude, roșie de emoție, și cercetă mulțimea prin lentila lornionului său. Lord și Lady Picard invită mereu pe toată lumea la balul lor... Pe absolut toată lumea!

Unii spun că își dau aere prin felul în care lacheul lor prezintă pe toată lumea, de parcă ar fi o recepție regală. Au o sală de bal care se întinde pe aproape tot parterul și presupun că e acceptabil să ai pretenții atunci când ai cinci moșii mari. Agită degetul spre Remington, apoi spuse: Dar îți ofer o imagine de ansamblu asupra societății engleze, domnule Knight. Acceptarea socială nu depinde de averea deținută.

– Bineînțeles că nu, doamnă, îi spuse femeii minione pe care o ținea la brațul stâng, gândind însă, în secret: „Nu, dar averea ajută".

Pe măsură ce ducesa, Lady Gertrude și domnul Knight avansau pentru a fi prezentați, prin holul care ducea spre sala de bal se revărsa un amestec de voci și de muzică. Ceilalți invitați se înghesuiau în jurul lor, încercând să ajungă mai în față – toți își doreau să fie primii care intrau în sala de bal. Se uitau cu curiozitate la cei trei și șușoteau în spatele evantaielor și al mâinilor înmănușate.

– Ia uite, Madeline, zise Lady Gertrude, toată lumea se holbează la tine!

– Știu. Viitoarea ducesă privea drept în față, cu umerii încordați și spatele drept.

Remington nu mai văzuse niciodată o femeie pe care să o stânjenească propria celebritate. Nu se mai bucurase niciodată în asemenea măsură de succesul planului său. Mulțimea adora un singur lucru mai mult decât o poveste de dragoste – un scandal. El le putea oferi pe amândouă. Și exact asta avea să facă.

– Poate e de vină părul dumitale, șopti el.

Madeline îi aruncă o privire tăioasă.

– Toată lumea e absolut avidă să afle mai multe despre dumneata și domnul Knight. Lady Gertrude se uită dincolo de el, la nepoata ei. Dragă fată, vei fi frumoasa balului!

– Privești partea plină a paharului, zise Eleanor.

Părea conștientă de faptul că oamenii se chinuiau să le asculte conversația.

Cu intenția a detensiona atmosfera, Remington zise:

– Sunt sigur că logodnica mea este cea mai frumoasă femeie de la orice bal la care participă.

Ea abia dacă se uită la el. Părea că abia îl auzise. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi bănuit că suferea de trac.

Nu era obișnuit ca o femeie – orice femeie – să îl ignore, iar în seara aceea, în acel moment, ea făcea mai mult de atât. Cu puțin timp în urmă îl sfidase, iar în clipa aceea încerca să pretindă că nu era acolo, lângă ea, în calitate de logodnic al ei.

Cu o voce profundă, îi rosti numele.

– Madeline.

Ea continua să îl ignore. El îi luă mâna și o ridică spre buzele lui, însă, în ultimul moment, o întoarse și îi sărută încheietura.

Acest lucru îi atrase atenția. Se uită la el, cu ochii mari și speriați ai unei căprioare care nu mai văzuse niciodată un om.

Bârfele începură să răsară și să se audă tot mai tare în jurul lor.

– Domnule Knight! Lady Gertrude folosi tonul cel mai dezaprobator cu putință. Nu-i păsa dacă o auzea cineva. Să nu mai faci niciodată asta. Este complet nepotrivit.

– Până când vom fi căsătoriți, răspunse el.

Nici lui nu îi păsa dacă era auzit.

– Niciodată, zise Lady Gertrude cu o fermitate zdrobitoare. Rectifică apoi și adăugă: Niciodată în public.

Eleanor nu zise nimic – doar plecă ușor capul și roși. Remington ar fi putut jura că vedea strălucirea lacrimilor în genele ei.

Se simți vinovat o clipă. Însă doar preț de o clipă. S-o ia naiba. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse el foloseau plânsul ca pe o armă, ca să obțină ceea ce-și doreau. Ducesa lui însă părea rușinată de lacrimile ei – părea a-și dori să nu le fi văzut nimeni. Nici el, nici altcineva din mulțime.

Se interesase în amănunt despre femeia aceea înainte de a face oferta ca să-i câștige mâna – și toată lumea îi spusese că se simțea în largul ei în societate, că era curajoasă, deschisă și profund conștientă de importanța ei, fără a fi totuși snoabă. Oare de ce o schimbaseră atât de mult anii petrecuți în străinătate? Sau era un alt joc prin care urmărea să obțină compasiune pentru situația în care afla?

– Iată-l pe Lord Betterwoth – și aceea nu e soția lui. Lady Gertrude flutură din degete, în semn de salut. Domnule Knight,

te poți comporta cuviincios cât mă duc eu să vorbesc cu doamna Ashton? Ea știe mereu cele mai noi bârfe și mă poate pune la curent cu toate noutățile.

– Voi fi un gentleman englez desăvârșit!

„Plicticos și fără sânge în vene."

– Nu te deranjează, nu-i așa, dragă nepoată?

În mod evident, Eleanor nu voia ca ea să plece. Însă ochii lui Lady Gertrude străluceau de bucurie, așa că Remington privi cum ducesa lui pierdu bătălia dintre dorință și bunătatea ei.

– Mergi, doamna mea. De vreme ce am fost plecată din țară, și eu sunt neștiutoare, și va trebui să mă pun la curent cu toate cele întâmplate.

– Mă întorc în timp util pentru prezentare. Păstrează-mi locul, domnule Knight.

– Să nu întârzii, zise el, folosind tonul poruncitor.

Lady Gertrude începu să rostească un răspuns obraznic. Apoi văzu că era foarte serios și, amintindu-și care era datoria ei acolo, zise:

– Sigur că am să fiu aici. Nu mi-am uitat rolul de însoțitoare.

Aproape că țopăia de bucurie – atât de mult își dorea să plece de lângă ei.

Eleanor zise încet:

– Nu e nevoie să fii rău cu ea. Nu are intenții rele.

Mustrarea ei îl surprinse.

– Nu sunt rău cu ea. Eu am angajat-o. O plătesc bine, ca să mă asigur că reputația dumitale nu are de suferit din cauza asocierii noastre premaritale. Nu făceam decât să-i amintesc care sunt îndatoririle ei. În plus, cred că te simți mai în largul tău cu mine dacă este și ea în apropiere. Auzi cum ei i se tăie răsuflarea. Sau nu-i așa?

Ea întoarse capul, fără să îi răspundă.

Se trezi distras de șuvițele negre de păr care îi mângâiau pielea albă de pe ceafă. Poate avea să învețe totuși să-i placă noua tunsoare... În fond, nu prea avea de ales, nu-i așa? Cel puțin până nu-i creștea părul la loc.

– Remington! Clark se chinui să-și facă loc prin mulțime până lângă el. Mă bucur să te revăd atât de repede.

– Și eu mă bucur. Remington se întoarse spre Madeline. Dă-mi voie să ți-o prezint pe Excelența Sa, marchiza de Sherbourne, viitoarea ducesă de Magnus și viitoarea mea soție. Excelență, dumnealui este domnul Clark Oxnard, președintele Băncii Whittington și un om pe care sunt mândru să-l numesc prieten.

Madeline îl privi pe Clark, aproape înghețată de spaimă. Dar Clark făcu o plecăciune și chicoti:

– Milady, dacă-mi permiți, am auzit că semeni cu verișoara dumitale, domnișoara Eleanor de Lacy, și chiar așa este. Într-adevăr, semănați. Am cunoscut-o pe tânăra domnișoară cu mulți ani în urmă, înainte să plec de la Blinkingshire, și, dacă n-aș ști adevărul, aș zice că sunteți surori gemene.

Eleanor se grăbi se facă o reverență, care o făcu să arate ca și când și-ar fi pierdut echilibrul.

– Nu gemene. Nu, nu suntem.

– Sigur că nu, zise Clark relaxat. Logodnicul acesta al dumitale m-a rugat să-i fiu cavaler de onoare la nuntă. Mă simt extrem de onorat. Puse mâna pe brațul lui Remington. E unul dintre cei mai buni băieți pe care i-am cunoscut vreodată. Ești o tânără foarte norocoasă. Desigur, și el e un bărbat tare norocos.

– Da, chiar sunt, zise Remington.

– Voi fi la biserică, pregătit pentru orice.

Clark îi făcu un semn cu subînțeles lui Remington. Odată cu acea asigurare verbală, Remington recunoscu un sentiment crescând de camaraderie, diferit de orice simțise până atunci.

– Clark, îți mulțumesc. Îmi refaci încrederea în oameni.

– Ba deloc. Clark zâmbi larg. Pur și simplu n-aș îndrăzni să-l pierd pe cel mai profitabil client al băncii.

Remington chicoti.

Eleanor se uita la cei doi bărbați de parcă vorbeau într-o limbă străină. Nu spusese nimic. Fără replici de complezență. Fără curtoazii. Dacă ea avea de gând să se comporte la fel cu toți asociații lui, atunci Remington trebuia să poarte o discuție serioasă cu ea, despre politeturile cuvenite.

Clark însă nu găsi nimic nepotrivit în purtarea ei.

– Ar trebui să mă întorc. Doamna Oxnard este o făptură foarte micuță, și mulțimea o s-o împingă dintr-o parte în alta dacă

nu sunt cu ea. Dacă nu mai apucăm să ne vedem în seara asta, ne vedem la ceremonia de nuntă. A fost o plăcere, Excelență.

– Mi-a făcut plăcere, domnule, răsună vocea ei, și privi după el de parcă ar fi fascinat-o spatele lui.

Remington îi vorbi încet la ureche:

– E atât de îngrozitor pentru tine să fii văzută la brațul meu?

– Poftim?

Se uită în sus la el și clipi, cu aparentă uimire. Din cauza întrebării lui. Din cauză că îl vedea atât de aproape de ea.

– Abia dacă te-ai uitat la Clark, și pe mine nu m-ai privit deloc în ochi de când am ajuns.

Dar se uita la el în acel moment. Îl vedea, pentru că avea buzele ușor întredeschise, iar genele îi fluturau de parcă se chinuia să mențină contactul vizual.

– Ți-e rușine să fii văzută cu mine.

– Ba deloc!

– Sunt îmbrăcat adecvat și, cu excepția unui sărut ocazional pe încheietura mâinii dumitale, m-am și comportat cuviincios, așa că poate te îngrijorează faptul că reputația dumitale de aristocrată va avea de suferit prin prisma asocierii cu mine.

– Ducesa de Magnus are un statut atât de important, încât reputația sa nu poate suferi prejudicii, nici măcar din pricina faptului că a apărut la un bal la brațul dumitale. Zâmbi când făcu afirmația, parcă amuzată de propria-i cutezanță. Sub influența acelei veselii, se îmbujoră, iar ochii îi străluciră și gropițele acelea încântătoare pe care le avea în obraji îi vibrară.

Se gândi imediat: „E fermecătoare". Se așteptase ca femeia aceea să-l provoace, nu să-l încânte. Îl surprinsese, iar acest lucru îl neliniștea. Cu toate acestea, era doar o femeie – și încă o femeie al cărei tată ținea atât de puțin la ea încât fusese dispus să-i rișteviitorul la un joc de noroc. Remington nu trebuia să uite asta. El deținea controlul asupra situației.

Îi atinse bărbia cu degetul înmănușat în alb și-i ridică fața spre a lui.

– Zâmbești mult prea rar. Mă întreb de ce.

Ei îi dispăru orice urmă de amuzament. Își șterse mâna în jos pe fustă, de parcă i-ar fi transpirat palma în mănușă.

– Nu-mi plac balurile.

– Ești agitată.

– Nu am în fiecare zi privirile tuturor ațintite asupra mea.

Știa foarte bine că nu era adevărat. Aflase adevărul despre scandalul care o făcuse să părăsească Anglia.

– Aș fi crezut că ești obișnuită cu asta. Ai stârnit destul de multe bârfe când ai pus capăt ultimei tale logodne.

Eleanor se albi la față. Madeline făcuse valuri când rupsese logodna cu contele de Campion, iar în acel moment Eleanor deveni conștientă că el îi cunoștea trecutul. Își recăpătă calmul, apoi izbucni:

– Am să te anunț eu, domnule, când trecutul meu devine treaba dumitale.

– Vei fi soția mea. Îi zâmbi, făcând pe plac mulțimii și în același timp arătându-i falsa lui afecțiune. Trecutul dumitale este *acum* treaba mea.

– Mi s-a spus despre căsătorie că este un schimb reciproc. Am să-ți spun secretele mele când mi le dezvălui și tu pe ale dumitale. Îi zâmbi și ea cu aceeași afecțiune falsă pe care i-o arătase și el, apoi făcu un gest spre mulțimea care fremăta și-l invită: Te rog. *Este*, în fond, locul potrivit.

– Așadar, pasărea știe să răcnească, până la urmă. Avansară spre capătul din față al șirului de oameni. Nu trebuie să-ți faci griji că-l vei vedea pe Campion aici. E plecat din oraș.

– Foarte bine. Nu vreau să-l văd, zise ea exagerat de pătimaș.

– N-ar fi contat nici dacă ai fi vrut.

Stăteau în capătul scărilor care coborau spre sala imensă de bal. Mai jos de ei se ridicau stâlpi de marmură neagră, care ajungeau până la tavanul albastru cu auriu. Ferestrele se înălțau, impunătoare și înguste. Încăperea era atât de plină, încât oamenii abia se puteau deplasa. Cu siguranță nu dansa nimeni pe muzica orchestrei mici, așezate în colț, care se chinuia din răsputeri să acopere pălăvrăgelile cu acordurile ei.

Scena era pregătită. Piesa începuse. Totul mergea conform planului.

Capitolul 10

Privind în ochii reci și limpezi ai domnului Knight, Eleanor înțelese greșeala din planului lui Madeline. Se hotărâse să vină la Londra și să vorbească cu domnul Knight despre acea logodnă nelegitimă. O nebunie – pentru că domnul Knight avea să facă exact așa cum își dorea. Iar ceea ce-și dorea era să se însoare cu ducesa. *Biata Madeline* – trebuia să se mărite cu el dintr-un motiv extrem de nejustificat: un pariu pierdut!

Și *biata Eleanor* – ea trebuia să privească neputincioasă și apoi să dispară.

„Voi obține ceea ce-mi doresc", o avertizase el.

Eleanor își împreună mâinile. O dorea... Oare avea să-și schimbe cu ușurință afecțiunea spre Madeline? Poate că se măgulea, dar nu credea asta. Toate planurile lor se dovedeau anapoda, și doar Dumnezeu putea ști ce avea să se întâmple.

Lady Gertrude se strecură prin mulțime și ajunse înapoi la locul ei.

– Am venit, am venit!

Îi privi pe amândoi, apoi zise:

– Simt că v-ați mai relaxat. Să plec iarăși?

– În nici un caz. Sunt pe cale să ne prezinte.

Domnul Knight îi spuse crainicului numele lor. Lady Gertrude îi zise în șoaptă lui Eleanor:

– Ce povești mi-a fost dat să aud! Îi făcu cu ochiul, apoi încuviință din cap și continuă, într-o șoaptă teatrală: Mai târziu, când vom fi singure.

– Bine, doamnă.

Eleanor avea gâtul uscat și palmele umede și se simțea ametită și expusă, din cauza noii tunsori. Îl auzi pe crainic rostind încet:

– Da, domnule Knight, știu cine sunteți. Se întoarse apoi spre sala de bal aglomerată și zgomotoasă și strigă: Excelența Sa, marchiza de Sherbourne și viitoare ducesă de Magnus!

Toate capetele din sala de bal spre întoarseră spre scări.

– Lady Gertrude, ducesă de Glasser!

Conversațiile începură să se stingă.

– Și domnul Remington Knight!

Pe măsură ce coborau scările, tăcerea deveni din ce în ce mai profundă și mai apăsătoare. Până și orchestra amuțise. Niciodată, în viața ei liniștită, Eleanor nu mai primise atât de multă atenție. Ba, chiar mai rău, recunoștea o bună parte dintre oamenii din mulțime. Oare o recunoșteau și ei pe ea? Când avea să fie dezvăluit faptul că era o impostoare?

Lady Gertrude zise, neafectată:

– Ce mai intrare ne facem! Și după cum mă așteptam, e îngrozitor de multă lume. Nu-i așa că e de-a dreptul palpitant?

Nu palpitant. *Înfiorător.* Mâna lui Eleanor se strânse în jurul cotului domnului Knight. Lungimea scării părea a se mări cu fiecare pas. Toți ochii aceia... care îi priveau... și îi tot priveau. I se păru că picioarele i se măriră prea mult ca să mai încapă pe trepte. Cu siguranța avea să se împiedice și să cadă. Da, urma să cadă – și, chiar dacă nu avea să fie dată afară pentru că era o impostoare, avea să o facă de râs pe Madeline.

Ajunseră în cele din urmă la pardoseala cu negru și alb, de marmură. Ochii care până atunci se holbau se întoarseră de la ei. Se reluă zumzetul conversațiilor. Eleanor putea să respire din nou.

Lord și Lady Picard întâmpinau oaspeții. Doamna era o amfitrioană desăvârșită, iar domnul... un măscărici desăvârșit.

Eleanor îi cunoscuse în urmă cu patru ani, în timpul primului sezon al lui Madeline – dar Lady Picard abia dacă se uitase la însoțitoarea ei, în timp ce Lord Picard făcuse mai mult decât să se uite. Se holbase la ea, pofticios, ca la toate tinerele – dar nu îi studiase și chipul. Eleanor era sigură că nu aveau să o recunoască drept cine era cu adevărat. Dar oare urmau să-și dea seama că nu era cine pretindea?

Se pregăti sufletește, dar Lady Picard o privi fără cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o.

– Milady, ce frumos din partea dumneavoastră ca balul nostru să fie prima petrecere la care participați de când v-ați întors în Anglia. Și domnule Knight... Dragă domnule, speram că veți veni să-mi faceți seara – flutură din gene – desăvârșită.

El făcu o plecăciune în fața femeii.

– N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume.

– Nu, sigur că nu. Primul bal cu noua dumneavoastră logodnică. Lady Picard o privea cu nesaț pe Eleanor, dar, aparent, nu observase nimic neobișnuit cu ducesa. Eleanor trecuse cu bine de prima încercare. Bănuiesc că logodna asta a fost o mare surpriză când v-ați întors acasă, nu-i așa, Excelență?

Întrebarea o făcu pe Eleanor să scrâșnească din dinți.

– Excelența Sa ducele de Magnus se gândește la ce e mai bine pentru fiica sa.

Nu era atât un răspuns, cât o dojană, iar Lady Picard o acceptă cu un zâmbet încordat.

– Ce mult mă bucur să te văd, Lady Glasser. Ești invitata nepoatei dumitale?

– Și însoțitoarea ei, zise ferm Lady Gertrude. Sunt lângă ea zi și noapte. Nu o las singură nici o clipă.

Lady Picard îl adora din priviri pe domnul Knight.

– O idee foarte bună. Domnul Knight este un om extrem de periculos.

– Cum puteți spune așa ceva? Sunt un mielușel, protestă domnul Knight.

Lady Gertrude și Lady Picard chicotiră.

Eleanor nu putu nici măcar să zâmbească. Un mielușel. Absurd. Era un lup care nici măcar nu se obosea să-și ascundă colții și ghearele – sau firea nemiloasă. Iar dacă cineva de acolo ar fi știut că ea locuia în casa lui, toate protestele lui Lady Gertrude ar fi devenit inutile, iar reputația lui Eleanor ar fi fost ruinată. Dădea numai peste probleme, oriunde se întorcea, și toate aveau legătură cu domnul Knight.

Ba, chiar mai rău de atât, când îl privea, nu îl mai percepea ca pe un american parvenit. Nu mai conta că o amenințase, că o spionase sau că o constrânsese. În seara aceea arăta absolut fantastic. Purta niște pantaloni negri până la genunchi[1] și o haină

[1] Pantalonii bărbătești care se terminau imediat sub genunchi, unde erau strânși cu șnur, se numeau *culotte* (termen provenit din limba franceză). Acest tip de pantaloni se purtau cu ciorapi înalți, care ajungea până la limita inferioară a pantalonilor. Acești pantaloni intrau în garderoba nobililor și erau obligatorii la recepțiile de gală, la începutul secolului al XIX-lea. (n.tr.)

neagră cu o croială foarte elegantă, așa cum ar fi trebuit să poarte orice bărbat – pe de altă parte, nu toți aveau o siluetă adecvată. Lavaliera lui albă ca zăpada fusese legată într-un nod complicat. Avea o vestă de mătase cu un model subtil de flori de iris aurii, pe fundal albastru, și pantofi negri, simpli. Domnul Knight nu avea nevoie de tocuri înalte – se înălța deja deasupra celorlalți bărbați. În ochii ei, era specimenul perfect de bărbat, și, privind în jur, Eleanor observă că nu era singura femeie care îl considera așa. Înspre domnul Knight se îndreptau multe priviri lascive și cochete.

– Cum vi s-a părut Europa, Excelență? întrebă Lady Picard.

– O degringoladă totală, zise Eleanor.

– Îngrozitorul de Napoleon! Lady Picard își ridică nasul cârn. Voi găzdui o mică serată mai târziu, doar pentru noi, femeile, și ne veți putea povesti despre aventurile dumneavoastră.

– Ar fi minunat.

Eleanor plănuia să fie de mult plecată.

Arătând spre scările din spatele lor, domnul Knight zise, pe un ton întrebător:

– Prințul trebuie să sosească destul de târziu la petrecerile dumneavoastră, altfel foarte mulți oameni n-ar mai putea intra.

– O, Doamne, șopti Lady Gertrude.

Lui Eleanor i se tăie răsuflarea și se rugă ca Lady Picard să pretindă că îl înțelegea. În schimb, doamna se încruntă, vădit nedumerită.

– La ce anume vă referiți?

– Nu poate ajunge nimeni după sosirea prințului...

Lady Picard chicoti, plină de înțelegere.

– Nu, nu, mă tem că sunteți confuz, domnule Knight. După ce sosește Prințul, nu poate *pleca* nimeni, înaintea lui. Nu există reguli cu privire la *sosirea* după Maiestatea Sa.

– A. Ignoranța mea americană se vădește din nou.

Domnul Knight îi aruncă lui Eleanor o privire ucigătoare.

– Sunt atât de multe reguli sociale – Lady Picard își odihni mâna pe a lui, cu un aer intim, care dezvăluia mult prea clar de ce era răsfățatul înaltei societăți – și vi le amintiți extrem de bine.

Domnul Knight zâmbi, etalându-și dantura impecabilă.

– Am o memorie perfectă. Îmi amintesc tot.

„Mai ales de trădarea lui Madeline", zise el fără cuvinte. În spatele lor, oamenii tușeau și se înghesuiau.

Lady Picard decise că făcuse destul spectacol prin intermediul lor și că venise momentul să treacă mai departe.

– E o plăcere să vă avem în seara asta aici. Cina se va servi la miezul nopții. Vă rog, dansați și simțiți-vă bine!

Își înfipse cotul în coastele soțului ei. Bărbatul se opri cu greu din contemplarea sânilor lui Eleanor.

– Ă? Ce? Da, soția mea chiar spunea azi că dacă nu apar în seara asta faimoasa Lady Sherbourne și nemernicul acela norocos de domnul Knight, va declara balul o mare dezamăgire și nu avea de ales decât să se spânzure.

– Nu puteam permite una ca asta, zise domnul Knight. Societatea engleză ar fi suferit o mare pierdere.

Lady Picard radia. Lord Picard încuviință din cap. Oare nici unul din ei nu sesizase sarcasmul din vocea domnului Knight? Eleanor interveni, calmă:

– Vă mulțumim pentru invitație. N-am fi ratat cel mai important eveniment al sezonului pentru nimic în lume. Îl luă de acolo pe domnul Knight, cu un mic ghiont.

Oamenii de-abia așteptau să se năpustească asupra lor, dar domnul Knight se uită urât, și se lăsară cu toții păgubași – cel puțin pentru moment. Zise apoi, fără urmă de politețe:

– Lady Gertrude, caută-ți prietenii și stați la o bârfă mică.

Lady Gertrude îl privi cu îndoială.

– Dar abia ce i-am spus lui Lady Picard că nu plec nici o clipă de lângă Madeline.

– Voi avea eu grijă de logodnica mea pentru tot restul serii. Nu are ce să i se întâmple rău aici, în sala de bal.

Vai, dacă ar fi știut!

Lady Gertrude o privi pe Eleanor.

– Mergi, mătușă. Voi fi bine.

Remington așteptă să rămână singuri, apoi zise pe un ton rece, dar, în același timp, furios:

– Lord Picard nu are nici un drept să saliveze după tine. Pe viitor, lasă-mă pe mine să mă ocup de astfel de situații.

– La ce intrare ne-am făcut, domnule, era imposibil să nu atragem atenția. A fost opera dumitale. Acum nu te poți plânge că a funcționat.

Se considera vocea logicii și a rațiunii și fu surprinsă când îl văzu pe domnul Knight întunecându-se de furie.

– Cât despre Lord Picard... e deja amețit și o să sforăie până la miezul nopții.

Luă o gură de aer ca să prindă puteri și se pregăti să dea piept cu mulțimea. În schimb, domnul Knight o prinse de mână și o întoarse cu fața spre el.

– Am și alt motiv să fiu furios. Repetă anevoios afirmația pe care o făcuse ea mai devreme: Nu avem voie să sosim după venirea prințului?

Dacă nu ar fi fost atât de neliniștită și atât de conștientă de observatorii din jur, Eleanor ar fi zâmbit pentru mica victorie pe care o obținuse.

– Am fost mult timp plecată din Anglia.

– Atât de mult încât ai uitat una dintre regulile de bază?

– Nu, dar suficient cât să uit că trebuie să spun mereu adevărul.

Expresia de pe chipul lui o făcu pe Eleanor să-și dorească să fi fost acolo Madeline, ca să-l manipuleze. Era mai mult decât evident că ea nu putea. Era o impostoare, care cu siguranță avea să fie demascată în seara aceea, la brațul celui mai charismatic bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. El urma să se căsătorească cu verișoara ei – și cu siguranță avea să o urască după noaptea aceea.

– Excelență! se auzi o voce feminină.

Eleanor se întoarse ușurată și se trezi față în față cu o femeie care îi părea cunoscută. Foarte cunoscută.

– Nu îți amintești de mine, Excelență? Vocea femeii atinse o notă foarte înaltă, care îl făcu pe domnul Knight să tresară. Am fost Horatia Jakeson.

Horatia Jakeson își făcuse debutul în înalta societate în același sezon în care debutase Madeline – era o fată dulce, care suferise de acnee, avea buze înguste și un tată tradiționalist care îi cerea să se îmbrace conservator și să nu folosească niciodată, dar absolut niciodată, produse cosmetice.

Aparent, ieșise de sub tutela tatălui său, întrucât în acea seară era fardată în obraji și avea buzele date cu ruj. Își tunsese părul și-l avea aranjat astfel încât să-i ascundă fruntea lată și luase cam zece kilograme în greutate – cele mai multe se vedeau în partea din spate.

– Horatia?

Eleanor clipi uimită. Horatia bătu din palme. Avea mâinile pline de inele.

– Îți amintești!

Horatia era una dintre fetele care se chinuiseră din răsputeri să ajungă în cercul personal al lui Madeline. Nu reușise, dar petrecuse multe ore mărturisindu-i ambițiile ei însoțitoarei lui Madeline. Cu siguranță aceasta avea să o recunoască. Eleanor își spuse că era mai bine ca demascarea să aibă loc acolo, chiar în acel moment – măcar așa avea să se încheie așteptarea aceea care îi chinuia nervii. Ridică bărbia, se înfipse bine în picioare și așteptă ca Horatia să se uite la ea – să o privească cu adevărat – și să își dea seama că nu era ducesa.

În schimb, Horatia începu să pălăvrăgească:

– M-am căsătorit cu Lord Huward într-o zi îngrozitoare – trebuia să vezi cât de tare ploua –, și toată lumea a spus că e un semn rău, dar avem doi fii, așa că probabil s-au înșelat. Și acum sunt Lady Huward. Noi două eram cele mai bune prietene înainte să pleci din Anglia. Îți amintești asta, nu-i așa?

În acel moment, Eleanor își aminti cum vorbea Horatia – mult și incoerent. Își aminti că discuțiile cu Horatia erau de-ajuns să facă pe oricine să vrea să țipe de groază. Uitase că Horatia nu avea nici un pic de spirit de observație.

Horatia continua să o privească, cu o expresie foarte mulțumită.

– Se pare că ți-a priit călătoria pe continent. Arăți minunat. Nu că nu erai frumoasă și înainte, dar erai un pic cam slabă – îți amintești. Acum te-ai mai rotunjit în obraji. Coafura asta e ultima modă din Franța?

Eleanor tresări. În ultima oră uitase complet de păr. Își atinse cu degetele șuvițele scurte de păr. Încă nu se obișnuise cu tunsoarea – probabil nu avea să se obișnuiască niciodată cu ea. Dar, dacă

asta o ajuta să nu fie recunoscută, merita din plin sacrificarea părului ei frumos, care-i ajungea până la talie. Părul ei... singura ei vanitate.

Se uită spre domnul Knight. Tunsoarea aceea îl înfuriase teribil. Spre surprinderea ei, îi plăcuse furia lui.

Nu înțelegea de ce. În mod normal, astfel de scene i-ar fi provocat dureri de stomac – ar fi făcut-o să vrea să fugă și să se ascundă. Dar, când domnul Knight se apropiase de ea ca un uragan, înțelesese un singur lucru. Că îi păsa suficient de mult cât să facă o scenă.

Reacția ei fusese interesantă.

A lui fusese de-a dreptul fascinantă.

Horatia continua să vorbească:

– Dar probabil nu ai fost în Franța. Cu groaznicul de Napoleon... Chiar nu se gândește la nimeni altcineva decât la el însuși?

Dar cum se făcea că Horatia nu observa deloc diferența dintre Madeline și Eleanor? Oare Eleanor se schimbase atât de mult în patru ani? Sau poate că anii șterseseră claritatea amintirilor Horatiei și astfel vedea persoana care i se prezentase?

Ochii mari ai Horatiei se îndreptară spre domnul Knight. Afișă dintr-odată surprinderea pe care nu o arătase față de Eleanor.

– Bună seara. Nu te-am văzut acolo, deși nu știu cum aș fi putut rata cel mai chipeș domn al întregului sezon. Lord Huward spune că mi-aș uita și capul dacă n-ar fi atașat de gât, dar eu îi spun mereu: „Huie" – așa îi spun eu, Huie –, „Huie, este absurd ce spui! Toți oamenii au capul atașat de gât". Iar apoi el îmi spune că e ceva ce se poate corecta. E foarte amuzant!

Eleanor se încumetă să arunce o privire spre domnul Knight. Expresia lui era un amestec de groază și fascinație, care o făcu să izbucnească în râs. Probabil ușurarea o făcuse să dea frâu liber emoțiilor, dar privirea întunecată a domnului Knight nu făcea altceva decât să-i sporească bucuria.

– Scuză-ne, murmură el după ce făcu o plecăciune, apoi o conduse de acolo. E o prietenă de-a dumitale? ceru să știe.

Lui Eleanor îi era greu să rămână serioasă.

– Nu fi ridicol, sigur că nu. Este o persoană căreia i-ar plăcea să o considere pe ducesă o prietenă de-a ei.

Cineva cu care tocmai interacționase fără a se da de gol. În acel moment, aproape că îi plăcea de Horatia.

– Vorbești mereu despre dumneata la persoana a treia, de parcă ai face parte din familia regală, comentă Remington.

– Păi, aproape sunt, îi răspunse Eleanor. Aproape.

Oare toată lumea se aștepta ca pe Madeline s-o fi schimbat călătoriile ei? Să se fi schimbat la fel de mult ca Horatia? Iar dacă așa stăteau lucrurile, era posibil, destul de posibil, ca lui Eleanor să-i reușească șiretlicul.

Foarte mulți oameni zăboveau în apropiere, așteptând să îi vorbească, și, de îndată ce ridică privirea, primul domnul se repezi înainte, ca și când ar fi condus un atac. Scund, chel și îmbrăcat într-o haină neobișnuită, colorată în galben și albastru, omul făcu o plecăciune grăbită.

– Excelență, mă bucur să văd că v-ați întors în Anglia. Ne-a fost extrem de dor de frumusețea dumneavoastră.

Își amintea de el: era un negustor care-și cumpărase locul în societate. La fel ca o molie, zbura de la o persoană bogată și cu titlu nobiliar la alta, fără a străluci niciodată cu adevărat. Era sigură că nu avea să remarce că era o impostoare – și, oricum, chiar dacă ar fi observat, n-ar fi îndrăznit să spună nimic de teamă ca nu cumva să se înșele.

– Mulțumesc, domnule Brackenridge.

Îl lăsă să îi ia mâna înmănușată și să facă o plecăciune deasupra ei, asemenea unui amorez fermecat.

– Ai grijă, domnule Brackenridge, n-aș vrea să mă văd obligat să te provoc la duel.

Domnul Knight stătea în stânga ei, înalt, drept și fără să zâmbească, ca un dragon care o proteja pe doamna pe care o câștigase. Într-un fel poate chiar așa și era. Probabil foarte mulți oameni prezenți în seara aceea acolo, în sala de bal, considerau rușinoasă uniunea dintre cea mai nobilă femeie a Angliei și un afacerist american. Totuși, în timp ce stătea lângă ea, nici unul dintre ei nu avea îndrăzneala de a-i contesta apriga revendicare.

Eleanor nu apucă să audă răspunsul agitat al lui Brackenridge la provocarea domnului Knight, pentru că veni în față următorul

domn. Pistruiat și roșcat, părea să nu aibă mai mult de optsprezece ani. Cu toate acestea, zise:

– Excelență, e o plăcere să te întâlnesc din nou.

„Din nou?" Eleanor nu-și amintea să îl fi întâlnit vreodată. Zâmbi politicos și se chinui cu disperare să-și amintească numele lui.

– Nu o mai necăji, Owain, știi foarte bine că abia dacă ne-a observat ultima dată când ne-am întâlnit. O fată care semăna incredibil de mult cu Owain făcu o reverență grațioasă. Este fratele meu geamăn, și, când ne-ai văzut dumneata ultima dată, eram în camera copiilor. Sunt domnișoara Joan Hanslip, iar el e Owain.

– A, îmi amintesc acum! Madeline și Eleanor vizitaseră familia Hanslip cu cinci ani în urmă și descoperiseră o familie numeroasă și foarte veselă. Mă bucur să te revăd, domnule Hanslip. E primul dumitale sezon, domnișoară Hanslip?

– Da, și mă simt minunat.

Îi aruncă un zâmbet bărbatului înalt și slab din spatele său.

Era cam de vârsta domnului Knight, și Eleanor și-l amintea foarte bine – și, fără îndoială și el își amintea de ea.

– Lord Martineau. Mă bucur să te văd.

Vorbea încet și se pregătea, încă o dată, să fie dată în vileag.

– E un privilegiu să te avem înapoi, Excelență, zise el, fără să îi pese cu adevărat dacă era acolo sau în infern.

Avea ochi numai pentru domnișoara Hanslip.

Eleanor privi împrejur la oamenii care se strângeau în jurul ei și se strădui să recunoască toate fețele, să-și amintească toate numele și să fie ducesa pe care se așteptau să o vadă. Trebuia să pretindă că era o aristocrată – și nu orice aristocrată, ci una dintre cele mai importante din țară. O aristocrată care stârnise un scandal de proporții ce o împinsese să fugă într-o călătorie lungă. A cărei viață fusese pariată și pierdută la un joc de noroc – și care în acel moment, în ochii societății, aparținea unui american parvenit. Pe scurt, era o femeie care trezea curiozitatea și interesul tuturor celor prezenți în sala de bal.

– Excelență, e un mare privilegiu să fiu prezent la întoarcerea dumitale după atât de mult timp petrecut în exil. Corsetul[1] domnului scârțâi când făcu o plecăciune, în timp ce mustățile lui blonde și stufoase aproape că păreau să formeze o ființă vie pe obrajii săi rotunzi. Trebuie să fii foarte fericită că te-ai întors la civilizație. Ce expediție sălbatică! Și cât de nefericită!

– Mă bucur că m-am întors întreagă. Oamenii chicotiră, de parcă ar fi spus o vorbă de duh, în timp ce numărul fețelor din jurul său era în continuă creștere. Eleanor miji ochii, uitându-se la domnul acela și încercând să-și aducă aminte numele lui. Își aminti apoi și zise, încântată de ea: Dar nu a fost cu totul neplăcută... domnule Stradling.

Omul făcu un pas în spate, profund jignit.

– *Lord* Stradling.

Eleanor se înroși foarte tare în obraji.

– Desigur. Vicontele Stradling. Iartă-mă, m-a lăsat pentru o clipă memoria.

– Mă bucur să te văd, Stradling. Domnul Knight părea foarte amuzat de gafa ei. Cum s-a descurcat calul acela al dumitale în ultima cursă?

Domnii Knight și Stradling se retraseră o clipă, și veni în față o doamnă, care ridică din umeri și dădu ochii peste cap în direcția domnului Stradling, parcă indicându-i lui Eleanor că nu trebuia să-i ia nemulțumirea în serios.

– Excelență, sunt sigură că aventurile dumitale au făcut să-ți dispară toate numele din minte. Sunt Lady Codell-Fitch și, la fel ca mulți dintre noi, vreau să te felicit pentru logodna dumitale.

– Da, felicitări!

– Felicitări!

– Minunată logodnă!

Felicitările erau nesincere și însoțite de mulți ochi holbați. Cu toate acestea, Eleanor se prefăcu mulțumită – la fel cum ar fi făcut și Madeline. Îl luă de braț pe domnul Knight și îl strânse.

---

[1] Piesă vestimentară folosită pentru a strânge talia și a crea un corp ideal. Timp de două secole (XVII – XIX) atât femeile, cât și bărbații au purtat astfel de piese vestimentare, exceptând o scurtă perioadă de timp în apropierea Revoluției Franceze. (n.tr.)

– Este destul de chipeș. Se trezi îndrăznind să îi sfideze pe toți, cu bărbia ridicată. Vă doresc tuturor să fiți la fel de norocoși.

Oamenii aceia îmbrăcați foarte elegant și mult prea parfumați fură luați prin surprindere. Probabil s-ar fi așteptat ca ea să se alieze cu ei, nobilimea engleză, și printr-o clipire sau un suspin să le dea de înțeles că ura căsătoria aceea. În acel moment, nici nu mai fusese nevoie să se gândească la felul în care ar fi reacționat Madeline – pentru că în acea privință, ambele verișoare gândeau la fel. Nici una din ele nu ar fi permis ca domnul Knight să îndure disprețul societății. Poate că nu își doreau acea căsătorie, dar mândria de Lacy nu lăsa ca acest lucru să fie știut de altcineva.

Domnul Knight se apropie și îi șopti la ureche:

– O frumoasă amăgire, dar nu cumva să-ți imaginezi că sunt impresionat. Permite-mi să te asigur că îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat azi-dimineață, când ai încercat să fugi de mine. În seara asta m-ai sfidat în legătură cu coafura și rochia și m-ai mințit ca să-ți impui voința. Primesc cuvintele dumitale cam cu îndoială. Râse pe înfundate. Zâmbește ca și când ți-aș șopti la ureche cuvinte de amor, și toate doamnele acestea vor merge la culcare în seara asta nemulțumite de partenerii lor.

Eleanor făcu mai mult de-atât. Câteva minute lungi și deznădăjduite, își dori să se fi aflat în altă parte.

Oriunde altundeva. Faptul că se afla acolo, cu domnul Knight, în acel moment, în timp ce toți ochii îi cercetau avid, făcea orice altă încercare prin care trecuse să pară o joacă de copii – chiar și înfruntarea unui batalion francez sau perspectiva petrecerii întregii vieți într-un harem turcesc. Cel puțin până în acel moment nu o recunoscuse nimeni. Nu o demascase nimeni. Oamenii pe care-i cunoscuse cu patru ani în urmă se schimbaseră și se așteptau ca și ea – sau mai degrabă Madeline – să se fi schimbat. Ba, și mai important, Eleanor fusese însoțitoarea lui Madeline, adică o femeie considerată de mulțime ca fiind atât de neimportantă, încât foarte puțini se obosiseră să o studieze cu atenție. Acest lucru laolaltă cu firea ei retrasă și credința aristocrației în propria atotputernicie o țineau la adăpost de a fi descoperită.

Eleanor nu crezuse niciodată că avea să fie atât de norocoasă.

Apoi norocul i se termină.

O frumusețe matură cu proporții perfecte își croi drum cu coatele prin mulțime. Chipul și bărbia ei erau înguste – după ultimele cerințe ale modei. Buzele ei cărnoase aveau în permanență forma unui zâmbet strâmb, de superioritate. Avea părul blond auriu și ochii căprui, oblici și exotici.

Era superbă. Era grațioasă.

Era cel mai vechi coșmar al lui Eleanor.

Capitolul 11

Lady Shapster, mama vitregă a lui Eleanor, aștepta să o trădeze în cel mai public loc cu putință și în cel mai umilitor mod.

Eleanor se afla în centrul unui cerc, și toată atenția era îndreptată asupra ei. Se trezi dându-se înapoi – până în brațele domnului Knight. Acesta își așeză mâna pe talia ei, stabilizând-o... prinzând-o în capcană.

Captivă. Era prinsă între cel mai vechi coșmar și cel mai nou.

Eleanor se chinui să-și tragă răsuflarea și să-și domolească panica. Știa mult prea bine cât de răuvoitoare putea fi Lady Shapster. Eleanor suferise în repetate rânduri, de când avea unsprezece ani și tatăl ei o adusese acasă pe acea văduvă elegantă, ca noua lui soție, în timp ce fiecare greșeală îi era dată în vileag și fiecare eșec – exagerat.

Putea doar să-și imagineze cât de cumplită urma să fie răzbunarea domnului Knight când avea să descopere cât de credul fusese.

Ciudat cum, pe măsură ce orele se scurseseră, Eleanor începuse să se teamă tot mai puțin de reacția mulțimii și tot mai mult de disprețul domnului Knight.

– Excelență. Lady Shapster înclină capul și făcu o reverență într-o simfonie a eleganței, etalându-și fusta albastră sclipitoare la fel ca un păun care-și etalează penele.

Așadar, încă nu o recunoscuse pe Eleanor. Dar avea să plătească scump în momentul în care femeia avea să privească în sus

și să constate că făcuse o plecăciune în fața umilei ei fiice vitrege. Lady Shapster zise, cu vocea ei caldă, adâncă și extrem de cultivată:

– Mă bucur să văd că te-ai întors acasă, în siguranță. Unchiul dumitale a întrebat de foarte multe ori de dumneata.

Trecuseră opt ani de când Eleanor scăpase de sub dominația lui Lady Shapster – opt ani în care nu se mai văzuseră. Dar, ca întotdeauna când era față în față cu mama ei vitregă, Eleanor se simțea stângace și mult prea mare.

– Unchiul... meu?

„Tatăl meu!"

– Unchiul dumitale, Lord Shapster. *Soțul* meu.

Lady Shapster o privi pe Eleanor, comandându-i prin simpla putere a voinței să recunoască acea relație de rudenie. Încă nu studiase cu atenție chipul care se afla în fața ei. În schimb, se concentra să-și impună voința asupra fetei pe care o credea viitoare ducesă. Obligând-o pe Madeline, care nu avea deloc răbdare cu Lady Shapster, să recunoască faptul că erau înrudite, femeia obținea o mică revendicare asupra măreției nobleți a lui Madeline.

– Îmi amintesc de Lord Shapster. Îmi amintesc... și de dumneata. Eleanor își dori să poată uita, dar era speriată de femeia aceea – de răutatea și de cruzimea ei.

Închipuindu-și că obținuse victoria mult dorită, Lady Shapster zâmbi. Buzele ei se întinseră într-o parodie a grației. Nasul ei acvilin se ridică puțin în aer. Își înfipse bine picioarele în podea, ca nimeni să nu o poată da la o parte. Postura ei trăda o parte a caracterului său: era perseverentă, arogantă și foarte hotărâtă. Cu toate acestea, sub acea fațadă de noblețe se ascundea un suflet de gheață, care nu se topise niciodată.

Eleanor știa asta foarte bine. De foarte multe ori, femeia aceea o făcuse să înghețe, cu o singură privire amenințătoare! În fața ei se întindea un pustiu înghețat. În spatele ei, căldura domnului Knight reușea să-i pătrundă prin rochie, și simțea fierbințeala focurilor iadului. Nu avea unde să se ascundă. Fără tragere de inimă, rămase țintuită locului.

– Unde e draga de Eleanor? Lady Shapster se uită în jur, parcă nerăbdătoare să-și vadă fiica vitregă – însă Eleanor știa că nimic

nu era mai departe de adevăr. Spune-mi, te rog, că s-a întors cu dumneata de pe continent. Ar fi îngrozitor dacă, cumva.... ar fi pierit.

Îngrozitor? Nu – moartea lui Eleanor ar fi o mare ușurare pentru Lady Shapster. Pentru ea nu fusese niciodată nimic altceva decât o pacoste care trebuia zdrobită și făcută să se supună.

– Eleanor s-a întors cu bine. Nu a venit însă la Londra. Îi va – aproape că îi stăteau în gât cuvintele – părea rău că nu te-a văzut.

– Draga fată. Ciudată, desigur, și extrem de neatrăgătoare. Nu-ți seamănă deloc, Excelență. Lady Shapster surâse afectat, asemenea unei copile. Dar eu și tatăl ei ținem foarte mult la ea. Ne-a fost destul de dor de ea.

O mână mare și caldă se instală pe umărul gol al lui Eleanor.

Era domnul Knight. Atingerea degetelor lui ar fi trebuit să i se pară ca atingerea unui temnicer venit să o ducă la Newgate[1]. În schimb, dintr-un motiv sau altul, i se păru o alinare.

– Prezintă-mă, îi ceru el cu voce tăioasă. Aș vrea să știu cine este această doamnă încântătoare.

Oare o găsea atrăgătoare pe Lady Shapster? Multor bărbați li se părea așa. Nici unul însă nu observase răceala cu care îi cântărea din priviri, încercând să le evalueze valoarea. Cu siguranță Lord Shapster nu observase niciodată – dar, la urma urmei, acestuia nu-i păsa decât de confortul lui, iar Lady Shapster se îngrijea să i-l ofere.

Eleanor zise cu reticență:

– Lady Shapster, acesta este logodnicul meu, domnul Remington Knight. Se blestemă apoi în tăcere. Oare de ce îl revendicase ca fiind al ei? Era ca și când susținea că îi aparținea, când, de fapt, nimic nu era mai departe de adevăr. Nu îl voia. Mai mult de atât, *Madeline* nu îl voia. Era logodnicul ei. De ce tot uita asta Eleanor?

[1] Newgate este numele unei închisori londoneze, unde erau trimiși condamnații la moarte. A fost construită în anul 1118 și apoi dărâmată și reconstruită de mai multe ori, până în 1902. A funcționat peste 700 de ani. (n.tr.)

– Domnule... Knight. Lady Shapster torcea ca o pisică auzindu-și numele rostit, apoi întinse mâna să-i fie sărutată. Mă bucur să știu că în curând vei face parte din familie.

„De ce?" vru să întrebe Eleanor. De ce ar vrea Lady Shapster ca domnul Knight să facă parte din familie? Trăia și respira numai pentru poziția ei socială – și era dispusă să lupte din toate puterile ca să se ridice din mulțime. De ce ar fi primit cu brațele deschise un om de rând, când foarte mulți aristocrați considerau căsătoria lor un sacrilegiu?

Apoi domnul Knight îi luă degetele înmănușate și făcu o plecăciune deasupra lor, și Eleanor înțelese de ce. Pentru că era chipeș și, mai mult de atât, avea un aer misterios, care dădea de înțeles unei femei că știa foarte bine cum să o satisfacă.

Iar Lady Shapster adora să fie venerată și să provoace acel gen de atenție lingușitoare, care îi hrănea în mod minunat vanitatea.

Eleanor își dori să-i despartă și să stea între ei cu ghearele scoase.

Domnul Knight îi lăsă mâna și făcu un pas în spate.

– E încântător să cunosc pe cineva care face parte din familia logodnicei mele. Îi luă mâna lui Eleanor și i-o sărută cu o atenție studiată, menită să măgulească – și care știa că avea să o tulbure. Îi zâmbi, apoi spuse, mai mult pentru ea, decât pentru Lady Shapster: Cât de curând, sper să-i cunosc și pe Lord Shapster și pe restul membrilor familiei de Lacy.

Lady Shapster flutură din genele ei negre, apoi vorbi doar cu el:

– Și eu aștept cu nerăbdare să te revăd cu altă ocazie, una mult mai intimă.

Eleanor tresări, simțindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

– Extrem de îndrăzneață.

Eleanor auzi remarca șoptită a lui Lady Codell-Fitch.

Lord Stradling afirmă și el, plin de dispreț:

– Nerușinată.

A, da! Chiar dacă Lady Shapster se născuse aristocrată și era o frumusețe recunoscută, puțini oameni o plăceau și mulți o disprețuiau pentru caracterul ei.

Lady Shapster auzi comentariile și împietri. Umerii ei netezi și dezgoliți deveniră atât de drepți și de palizi, încât părea că puteau ceda oricând sub tensiunea apăsătoare.

Se uită indignată spre Eleanor și miji ochii.

– Exce... lență? Îi cercetă chipul lui Eleanor, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Te-ai.... schimbat.

„O, Doamne. O, nu." Sosise clipa. Lady Shapster o recunoscuse. Privise, în cele din urmă, dincolo de îmbrăcămintea ei frumoasă și de coafura ei modernă.

Eleanor uită de curaj. Uită sfaturile lui Madeline. Și se făcu mică.

Cu toate acestea, domnul Knight era încă acolo – încă o mai ținea de mână și stătea mult prea aproape de ea. Zise apoi, atât de încet, încât cuvintele aproape că n-ar fi trebuit să i se audă – dar se auziră:

– Excelența Sa e bucuroasă să vă întâlnească pe toți, dar pe rând. Are nevoie de aer – și eu nu mai pot aștepta să revendic primul dans.

Suspinele aprobatoare ale doamnelor din jur aproape că o copleșiră pe Eleanor.

Lady Shapster nu suspină însă. Încă o privea pe Eleanor, cercetându-i chipul și căutând parcă o confirmare...

Eleanor se întoarse bucuroasă în brațele lui.

– Da, să dansăm.

Ringul de dans era mic, aglomerat și... nu chiar aproape. Domnul Knight o luă de mână și o conduse departe de gloata de admiratori. Când se îndepărtară îndeajuns, zise:

– Nu-ți place de femeia aia.

Eleanor ridică din umeri, politicos.

– Nu mi se pare prea agreabilă.

– Nu-ți place de ea, repetă el.

Eleanor nu putea spune asta. Fusese învățată să fie mereu amabilă.

– Lady Shapster poate fi lipsită de tact și, ocazional, rănește sentimentele oamenilor cu insensibilitatea ei.

– Nu-ți place de ea, insistă el.

– Bine, bine! Nu-mi place de ea.

Eleanor își ținu răsuflarea și aștepta să lovească un fulger.

Dar nu se întâmplă nimic. Nimeni nu observase mărturisirea ei. Nimeni cu excepția domnului Knight, și el era cel care o împinsese spre acea faptă gravă.

– Dar nu vreau ca tu să ai o părere proastă despre ea doar pentru că nu-mi place mie.

– De ce nu? întrebă el nerăbdător. Vei fi soția mea. Pe cine altcineva să ascult?

Încrederea lui neașteptată îi tăie răsuflarea. Mai ales când simțea fiori la ceafă și știa foarte bine că Lady Shapster o studia îndeaproape, suspicioasă. Până la finalul nopții, femeia aceea avea să-i distrugă viața lui Eleanor – încă o dată.

Ajunseră la ringul de dans și așteptară să se formeze următorul grup.

– E mătușa ta, zise el.

– E a doua soție a unchiului meu și mama vitregă a lui Eleanor.

Madeline urâse mult chiar și acea înrudire îndepărtată!

Gândindu-se acum la întâlnirea cu Lady Shapster, Eleanor își dădu seama că ar fi trebuit să procedeze la fel ca Madeline – să fie aspră cu femeia aceea monstruoasă. Atunci, Lady Shapster nu ar fi mai dat târcoale ringului de dans, uitându-se peste umăr și încercând să o mai vadă o dată pe Eleanor.

– E rece ca gheața, zise el.

Perspicacitatea lui o surprinse pe Eleanor.

– Sau mă înșel?

– Nu, ai perfectă dreptate – era uimitor cât de ușor îi venea să fie nepoliticoasă după ce făcuse primul pas în acest sens –, dar majoritatea bărbaților nu-i văd decât frumusețea.

– Frumusețea înseamnă mai mult decât un păr blond și o pereche de...

Se opri. Eleanor îl privi în ochi, întrebătoare. Remington afișă un zâmbet sincer amuzat.

– Te comporți ca o ființă nevinovată. Logodnicul ăla al tău nu te-a învățat nimic?

Logodnicul lui Madeline o învățase pe aceasta mai multe decât dorea să-și imagineze Eleanor. Țuguie buzele și zise:

– Nu știu la ce te referi.

Domnul Knight îi cercetă chipul.

– Poate chiar nu știi. Foarte interesant. Când l-am cunoscut pe Campion, aș fi putut jura că îi curge sânge înfierbântat prin vene. Muzica se opri. Perechile părăsiră ringul de dans. O luă de mână – un domn englez ar fi lăsat-o pe ea să-l ia de braț – și o conduse spre noul grup care se forma. O întrebă apoi: Ce-a făcut Lady Shapster de ai ajuns să o disprețuiești atât de mult?

Cu voce șoptită, menită doar pentru urechile lui, Eleanor zise:

– A încercat să o oblige pe Eleanor să se căsătorească.

Nu păru deloc surprins. Muzica începu din nou. Se despărțiră, se rotiră, apoi se întoarseră unul la celălalt.

– Lui Eleanor nu i-a plăcut alegerea ei?

Și el vorbea extrem de încet.

– Eleanor avea șaisprezece ani. Domnul Harniman – șaptezeci. Era un bărbat dezgustător și libidinos, care mirosea a boșorog și avea toate durerile specifice vârstei. Eleanor simți că i se întoarce stomacul pe dos numai amintindu-și. Adăugă apoi, cu amărăciune: Dar era extrem de bogat, cu un picior în groapă și cu celălalt pe un petic de gheață. Zestrea aceea ar fi fost o adăugire minunată la cuferele familiei.

Dansul îi separă din nou, iar Eleanor aruncă o privire spre mulțimea adunată în jurul ringului de dans. Foarte mulți oameni îi priveau pe ea și pe domnul Knight – în mod evident, erau subiectul multor speculații.

Se apropiară pe noi acorduri muzicale.

– Îi ești loială verișoarei tale, zise domnul Knight.

– Da. Madeline o salvase pe Eleanor de la acea căsătorie, și ea nu uitase asta niciodată. Eleanor, care e cea mai timidă femeie pe care mi-a fost dat să o întâlnesc, mi-a trimis un mesaj prin camerista ei, și m-am dus negreșit. Am luat-o de acolo, și de atunci nu s-a mai întors în casa tatălui ei.

El o căută cu privirea pe Lady Shapster, apoi se întoarse către logodnica lui.

– Cum a încercat femeia aia să o oblige pe verișoara ta?

– S-a folosit de vocea aceea a ei, iar Eleanor... Eleanor s-a speriat cumplit. Se crispă și atunci, doar amintindu-și. Urâse cumplit de mult scenele acelea în care i se părea că toată furia iadului

se dezlănțuia asupra ei. Doar amintirea mâinilor libidinoase ale domnul Harniman o făcuse să nu cedeze. Apoi, când asta nu a funcționat, a încuiat-o pe Eleanor în camera ei și a hrănit-o numai cu pâine și apă. Iar după ce ducesa a salvat-o în sfârșit, Eleanor a fost dezmoștenită.

Eleanor rămăsese fără casă. Nu mai avea nimic cu excepția a ceea ce-i dădea Madeline – și, chiar dacă aceasta încercase din răsputeri să o facă să simtă că își câștiga singură traiul, Eleanor știa foarte bine că îi era datoare lui Madeline. De aceea acceptase acea misiune nebunească. Și niciodată nu i se păruse mai nebunească decât în acel moment – când mama ei vitregă vorbea cu Horatia și gesticula acuzator.

– Atunci de ce Lady Shapster se mândrește cu relația de rudenie cu tine? Probabil te urăște.

– Disprețuiește pe toată lumea, dar își dorește să-și obțină *locul cuvenit în societate*, răspunse Eleanor, făcând evident faptul că o cita pe Lady Shapster. Nu a înțeles relația dintre noi două, atunci când a încercat să-i forțeze mâna lui Eleanor, și acum regretă ce-a făcut, pentru că ar putea profita de pe urma relației cu ducele de Magnus și să aibă ceva de câștigat din faptul că soțul ei este fratele mai mic al ducelui.

– După ce ne vom căsători, îi vom găsi un loc lui Eleanor în casa noastră. Nu te teme, ducesă dragă. O s-o iubesc pe Eleanor la fel de mult ca tine.

Eleanor roși. Domnul Knight știa exact cum să spună lucrurile potrivite și cum să-i facă inima să strălucească. O va urî când va afla adevărul. Dar nu voia să lase acele perspective sumbre să strice seara aceea. În noaptea aceea, el îi aparținea ei. Și se mișca odată cu el – îi bucura ochii și se cufunda în toți porii ei. Din când în când, îi putea mirosi parfumul – tonic precum aerul rece, coajă picantă de portocală.... cearșafuri albe curate.

Cât timp se afla lângă el, *nu* trebuia să se gândească la lucruri precum plăcere sau paturi. Era posibil ca asta să ducă exact spre... plăcere și paturi.

Dar, bineînțeles, acel lucru era imposibil – pentru că, dincolo de ringul de dans, Lady Shapster își termină discursul pe care i-l ținuse Horatiei și arătă, acuzator, cu degetul spre ringul de dans.

Momentul de care Eleanor se temuse întreaga seară sosise în cele din urmă.

Spre uimirea ei, Horatia lăsă capul pe spate și începu să râdă. Una dintre prietenele ei se apropie și îi puse o întrebare, iar, după ce aceasta îi răspunse, se uită și ea – când la Lady Shapster, când la Eleanor. După aceea începu și ea să râdă. Oamenii aflară, unul câte unul. Râseră pe înfundate și o priviră pe Lady Shapster ca pe o femeie nebună.

Lady Shapster dăduse glas suspiciunilor ei și ajunsese batjocura mulțimii.

Roșul din obrajii ei devenise de culoarea cărbunilor încinși. Scutură din cap și apoi se îndepărtă. Eleanor trăia două sentimente contradictorii – unul de victorie și altul de teamă pentru viitor, deoarece știa foarte bine că Lady Shapster nu uita și nu ierta nimic.

Cumva, într-o zi, avea să se răzbune.

Dar poate că, în noaptea aceea, Eleanor trebuia să procedeze ca Madeline – să trăiască clipa. În noaptea aceea avea să lase deoparte toate temerile și să se comporte ca orice tânără care participa la primul ei bal și dansa primul ei dans, cu cel mai chipeș bărbat din încăpere.

Zări fugar dansatorii într-una dintre oglinzi și admiră o tânără care se mișca grațios; era foarte frumos îmbrăcată și avea o coafură elegantă și sofisticată. Pe măsură ce privea, doamna aceea îi imita mișcările. Îi purta hainele. Atunci, Eleanor constată că... femeia aceea elegantă era chiar ea.

Ea era cea care dansa ca într-un vis. Tunsoarea îi transformase complet chipul. Arăta mai tânără, mai veselă și extrem de elegantă. Semăna din ce în ce mai puțin cu Madeline și din ce în ce mai mult cu... ea însăși – cu felul în care ar fi arătat ea dacă mama ei vitregă nu și-ar fi făcut niciodată apariția în viața ei.

Eleanor râse de propriile gânduri. Era o nebunie să creadă că o simplă tunsoare o putea schimba, dar faptul că se privise pe furiș, fără să știe că era privită, o făcu să priceapă că aparențele erau înșelătoare.

Oricât de speriată ar fi fost în sinea ei, nimeni nu putea vedea dincolo de acea fațadă elegantă.

Nimeni cu excepția domnului Knight. O luă de mână și se uită în ochii ei. Avea un fel anume de a dansa, care era aproape ca... a face dragoste. Cu el, se simțea cea mai bună dansatoare din lume. Se mișcau împreună, iar când muzica se opri, nu-și putu ascunde zâmbetul.

Era fericită. În acel moment, în seara aceea, era cu adevărat fericită.

În capătul scărilor, crainicul lovi din baston și strigă:

– Alteța Sa regală, George, prințul de Wales.

Toți cei prezenți în sala de bal se întoarseră și văzură deasupra lor silueta robustă a unui bărbat care le zâmbea cu amabilitate. Părul șaten-deschis i se ondula pe frunte, iar burta i se rostogolea înainte, în timp ce cobora scările. Fusese extrem de chipeș în tinerețe. Ajuns acum la patruzeci de ani, nu mai era atrăgător, dar adora petrecerile, și acest lucru se vedea din felul în care spunea oamenilor pe nume, în semn de recunoaștere. Bărbații făceau plecăciuni și femeile reverențe, în timp ce el își croia drum prin sală. Eleanor făcu același lucru și, când se ridică, constată cu stupoare că bărbatul se oprise direct în fața ei.

Cu un zâmbet radios, o ciupi de obraz.

– Lady Sherbourne – sau poate ar trebui să te numesc ducesă de Magnus. El chicoti, și ea făcu la fel. Mă bucur să văd că te-ai întors pe țărmurile noastre după o absență atât de îndelungată. Ne-a fost sincer dor de dumneata!

Era uluită. Abia dacă o băgase în seamă pe Madeline la momentul debutului ei. Într-adevăr, Eleanor chiar crezuse că îi era puțin teamă de verișoara ei sinceră și energică. Atunci de ce o remarcase în acel moment?

– Mulțumesc, Alteță. Mă bucur să fiu acasă.

– Trebuie să vii la reședința Carleton să-mi faci o vizită. Se întoarse apoi spre domnul Knight. Și adu-l și pe domnul acesta american al dumitale! E o plăcere să-l cunosc. Și o plăcere să-l am adversar în joc.

Domnul Knight făcu o plecăciune.

– Sunteți prea bun, Alteță! Vă așteptăm la balul nostru care avea loc peste două seri.

–Voi fi acolo. Chiar voi fi! Prințul George radia. Apoi se uită înspre Lady Picard și se îndreptă spre ea. Grandioasă petrecere, ca întotdeauna, milady!

Pe măsură ce interesul mulțimii se mută de la ei, Eleanor se întoarse către domnul Knight.

–Ce-a fost asta?

–Îmi datorează bani. Domnul Knight zâmbi cu o satisfacție rece. Așadar, draga mea, cred că uniunea noastră a primit binecuvântarea regală.

Capitolul 12

La ora trei dimineața, Eleanor stătea pe o canapea din fundul sălii de bal a familiei Picard și flutura evantaiul, ca să miște puțin aerul. Se făcuse cald, iar ea era foarte obosită. Cu o noapte înainte își făcuse griji pentru intențiile nocturne ale domnului Knight, așa că nu dormise deloc bine, iar ziua o petrecuse în teamă și suferință. În acel moment, prima ei apariție publică în calitate de ducesă de Magnus aproape luase sfârșit, totul mersese bine – chiar mai mult decât bine – și aproape că îi venea să leșine de ușurare și de epuizare. În curând, avea să-i ceară domnului Knight să o ducă acasă... dar chiar și o astfel de cerere putea ascunde pericole. Domnul Knight putea interpreta greșit, și consecințele puteau fi cumplite.

Îi urmări silueta dreaptă în timp ce mergea spre masa cu aperitive, ca să-i aducă o limonadă.

Era un bărbat dur, care nu avea încredere în nimeni și în nimic. Nu avea nici o îndoială că aranjase, în mod neîndurător, ca prințul să îi recunoască și să le ofere binecuvântarea lui. Probabil își închipuise că acel lucru avea să facă relația lor de necontestat în ochii mulțimii. Dar, chiar mai important de atât, atitudinea prințului făcuse ca suspiciunile vehiculate de Lady Shapster să pară delirul unei femei nebune. Lady Shapster se retrăsese de îndată

ce plecase prințul. Cel puțin în noaptea aceea, Eleanor putea sta liniștită în privința ei.

Dar nu și a domnului Knight. Era de neclintit în urmărirea scopului său, și lui Eleanor i se făcu milă de femeia pe care avea s-o ia de nevastă, în cele din urmă. Îi era milă de ea... dar o și invidia.

Din spatele ei, se auzi o voce adâncă, asemănătoare unui scârțâit.

– Mi s-a spus că dumneata ești viitoarea ducesă de Magnus.

Întorcându-se, văzu acolo un bătrân, care se sprijinea într-un baston de fildeș. La fel ca mulți alți bătrâni, purta hainele pe care le îmbrăcase și în tinerețe: o perucă albă, pantofi cu catarame și tocuri înalte, pantaloni de satin verde-închis și o vestă argintie de satin, tivită cu dantelă, și cu marginile întărite. Era înalt – foarte înalt – și slab, atât de slab încât ciorapii de mătase aproape că îi atârnau pe picioare.

– Iartă-mi îndrăzneala. Făcu o plecăciune, adâncă și grațioasă, ca un curtean de modă veche. Sunt Lord Fanthorpe.

Din cele mai îndepărtate cotloane ale minții începură să iasă la suprafață amintiri. Cunoștea numele acela, deși nu era sigură din ce motiv. Știa doar că era legat de o amintire neplăcută – ca atunci când mușcai dintr-un măr și găseai un vierme.

Cu toate acestea, Lord Fanthorpe era bătrân și tremura puțin de la statul în picioare, așa că îi făcu un semn să ia loc pe scaunul de lângă ea.

– Mă bucur să vă întâlnesc, milord. N-ai vrea să iei loc?

El îi luă mâna și o ridică spre buzele lui, privind-o fix în ochi. Fața lui îngustă părea o piatră de mormânt – dură și ascuțită, cu un nas încovoiat la capăt. Era dat în obraji cu pudră albă și roșie și deasupra buzei de sus avea un semn de frumusețe de catifea, în forma unei inimi. Ochii lui, plini de urdori, erau blânzi.

– Trebuia să vin și să-ți spun cât de mult îmi place evantaiul tău frumos.

– Mulțumesc. Îl deschise mai mult, ca să-i arate imaginea cusută cu dantelă. L-am lucrat chiar eu.

Vocea lui era îndepărtată și nostalgică.

– Da, semeni mult cu ea. Semeni, într-adevăr, foarte mult cu ea.

Eleanor se trase înapoi.

– Cu ea?

„Oare se referă la Madeline?"

– Cu Lady Pricilla. Și ea era foarte talentată în lucrul cu acul.

– Ah.

Eleanor își aminti imediat unde mai auzise de Lord Fanthorpe. Era legat de o veche tragedie de familie. Lady Pricilla fusese mătușa ei – sora tatălui său – și fusese ucisă într-o crimă atroce.

Ajutându-se de baston și de brațul canapelei, Lord Fanthorpe se așeză lângă ea.

– Știi cine sunt. Chiar mă întrebam dacă vei ști sau nu. S-a întâmplat de mult. E greu de crezut că au trecut mai bine de patruzeci de ani de atunci. Da, eu am fost logodnicul lui Lady Pricilla. Vocea bătrână îi tremură și mai mult, iar ochii conturați cu negru i se umplură de lacrimi. Bărbatul pe care l-a lăsat cu inima frântă atunci când a murit.

– Îmi pare foarte rău. Era o consolare nepotrivită, din moment ce, după atâția ani, bărbatul încă o jelea.

– Dacă ar fi trăit, aș fi fost unchiul tău.

– Da.

Lord Fanthorpe se uită prin sala de bal, dar părea să privească o altă scenă.

– Nu am să uit niciodată cum i-am văzut trupul zăcând acolo pe iarbă – avea chipul mutilat și de nerecunoscut, și sângele curgea șuvoaie din pieptul ei. A fost o oroare după care n-am mai putut să-mi revin.

– Îmi pare rău, zise ea din nou.

Nu era o discuție potrivită pentru o petrecere, dar lordul Fanthorpe era pierdut în amintirile sale, iar ea... ea nu auzise niciodată întreaga poveste. Fusese ca și când Lady Pricilla nu existase niciodată, și Eleanor ezitase să stârnească amintiri dureroase punând întrebări despre acel incident.

Lord Fanthorpe răsuci mâna pe măciulia bastonului.

– Nemernicul ăla de rând care a omorât-o îi ținea în brațe trupul. Era acoperit de sângele ei și plângea de parcă nu ar fi avut nimic de-a face cu tragedia. Aproape că scuipă când zise: De parcă ar fi fost nevinovat.

Vehemența lui o luă prin surprindere pe Eleanor.

– A fost deportat, nu-i așa?

– În Australia. Domnul George Marchant a avut un alibi. Lord Fanthorpe rosti acel cuvânt de parcă ar fi fost o monstruozitate. Trei nobili au jurat că fuseseră cu el. Oameni de caracter. Pfui! Pentru ca autoritățile să nu-l spânzure pe Marchant. Personal, aș fi pus să fie torturat și hăcuit, pentru că a îndrăznit să-și imagineze că era vrednic s-o pângărească pe Lady Pricilla.

– Nu înțeleg la ce vă referiți.

– Nu înțelegi? Lord Fanthorpe o privi. Ochii lui căprui erau pustii și întunecați. Era îndrăgostit de ea și voia ca ea să fugă cu el și să se căsătorească.

Eleanor își acoperi gura cu mâna.

– Și, când l-a refuzat, a omorât-o?

– În oamenii din clasele de jos colcăie toate acele emoții – iubire, ură, fericire, melancolie –, și, când se adună prea multe de suportat, explodează în violență. Draga mea, îți amintești când țăranii din Franța au luat cu asalt Bastilia?

Ea clătină din cap.

– Eram doar un copil.

– Semeni atât de mult cu mătușa ta, încât am uitat cât de tânără ești. Dar Bastilia a dovedit cruzimea țăranilor și motivul pentru care noi deținem, pe bună dreptate, puterea.

– Noi?

– Aristocrația. Flutură din mâinile lungi și subțiri. Avea degetele curbate într-o parte, de parcă fusese chinuit de vreo boală teribilă. Articulațiile îi erau umflate, dar avea unghiile tăiate și manichiurate. Noi suntem mâna care ține biciul. Slavă Domnului că există cineva, altfel țara asta ar avea aceleași probleme care năpăstuiesc Franța. Cu adevărat Micul Colonel. Ridică vocea: Napoleon nu e altceva decât un cuțitar sicilian.

Eleanor îl aprecia în secret pe Napoleon – poate nu era de acord că trebuia să conducă lumea, dar îi admira încrederea în sine. Totuși, avea prea mult respect pentru acel lord bătrân ca să spună așa ceva. În loc, încuviință din cap și zâmbi.

– N-am crezut că o s-o mai revăd vreodată pe Lady Pricilla, dar tu ești leită ea. Degetele tremurânde ale lordului se întinseră și-i ridicară bărbia. Ești atât de frumoasă cu părul tău negru – privirea lui îi cercetară tunsoarea neobișnuită, aproape vrăjit – și cu ochii

tăi albaștri. Știi că încă visez ochii ei care mă priveau cu adorație? Mă gândesc tot mai des la ea, pe măsură ce îmbătrânesc, și faptul că te văd îmi face inima bătrână și prostuță să tresară.

– Ei bine... mă bucur.

Eleanor nu se mai simțise niciodată atât de nepregătită pentru o discuție, dar, în același timp, îi era milă de el – și era absolut îngrozită de dezvăluirile lui. Tragedia aceea enigmatică de cu mult timp în urmă căpătase în acel moment un chip – iar chipul acela era al ei.

– Iată-l și pe domnul tău, se apropie. Ochii ageri ai lui Lord Fanthorpe îl recunoscuseră pe domnul Knight și-l urmăreau croindu-și drum prin mulțime – ținea în mână paharul ei și evita lin coliziunile cu dansatorii și cu bețivii. E destul de chipeș. Dar totuși un bastard.

Lord Fanthorpe repeta convingerile majorității celor din societatea engleză, dar, oricât de mult îi displăcea domnul Knight, Eleanor nu-l putea batjocori pe la spate.

– Este foarte hotărât.

Lord Fanthorpe își întoarse privirea glacială spre ea.

– Ești la fel ca Pricilla. Blândă. Nesăbuită. Cine este? Cine e familia lui? De unde a venit? Buzele lui zbârcite luară forma unui rânjet. Din America, țara bastarzilor. Acolo toți sunt bastarzi.

– Dar domnul Knight are un caracter rafinat. Fu extrem de șocată de cuvintele prostești care-i ieșiră pe gură.

Domnul Knight rafinat? Nu-i venea să creadă că spusese așa ceva.

Dar nu putea accepta nici ca acel aristocrat bătrân, cu prejudecățile sale oarbe și cu insultele nonșalante, să-l vorbească de rău pe domnul Knight. Era posibil ca domnul Knight să îi răspundă cu aceeași monedă, și bătrânul ar suferi o înfrângere jenantă în fața tânărului și nemilosului american.

Acela era singurul motiv pentru care îi lua apărea domnului Knight.

– Mă îndoiesc de asta. Din câte știu eu, tatăl tău te-a pierdut la un joc de cărți. Te admir pentru faptul că îți îndeplinești datoria de fiică – și pentru loialitatea ta. Toate femeile ar trebui să aibă un comportament la fel de cuviincios.

Ridicându-se, Lord Fanthorpe făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă șchiopătând, fără să îi acorde nici un fel de atenție domnului Knight.

Domnul Knight se așeză pe scaunul eliberat de Lord Fanthorpe.

– Cine era?

Eleanor îl privi pe bătrân plecând, minunându-se de acea întâlnire neobișnuită. Lord Fanthorpe trecuse printr-o tragedie îngrozitoare și îi părea rău pentru el – extrem de rău.

– Numele lui e Lord Fanthorpe. A fost logodit cu mătușa mea, Pricilla.

Domnul Knight îl privi pe bătrân cu aceeași intensitate cu care acesta din urmă se chinuise să îl ignore.

– De ce nu s-a căsătorit cu ea?

– A murit.

Remington se uită la paharul pe care îl ținea în mână, apoi din nou la ea.

– Nu se va întâmpla la fel în cazul tău. Lăsă jos paharul, se ridică și îi întinse mâna. Hai să mergem acasă.

– Iată și trăsura noastră.

Domnul Knight le ajută pe Eleanor și pe Lady Gertrude să coboare treptele terasei.

Ceața londoneză se învolbura în jurul lor, ca într-un dans înnebunitor și fără sfârșit, prin care felinarele abia reușeau să răzbată. Un șir lung și șerpuit de trăsuri se îndepărta de ușa familiei Picard – oaspeții obosiți se îndreptau, în sfârșit, spre casele lor. Lacheul le ajută pe femei să urce în interiorul întunecat. Domnul Knight le urmă. Se așezară pe locurile lor – doamnele cu fața spre sensul de mers –, apoi trăsura porni cu o zdruncinătură.

Lady Gertrude căscă și-și acoperi gura cu mâna.

– E foarte târziu.

– Da.

Eleanor se uita în întuneric și-n ceață. Nu distingea nimic afară, dar, chiar și așa, toate simțurile ei erau ascuțite la maximum și îndreptate asupra domnului Knight, care stătea vizavi de ea. În interiorul micuț, genunchii lui o îngrămădeau, iar el o privea cu o intensitate clocotitoare. Conversația ei cu Lord Fanthorpe trecuse prin ființa lui ca un vânt puternic, îndepărtând orice blândețe și compasiune și lăsând în urmă doar temelia dură

a caracterului său. Nu înțelegea de ce, dar umbrele care îl învăluiau o nelinișteau, așa că privi pe fereastră, parcă anticipând pericolul. Nu vedea nimic afară. Felinarele trăsurii abia dacă străpungeau ceața, izolându-i în acel mic adăpost interior. Fără să-și dea seama de atmosfera creată, Lady Gertrude vorbi din nou. Vocea ei era estompată de oboseală.

– A fost balul perfect la care să vă prezentați ca logodnici! A fost toată lumea acolo, până și îngrozitoarea aceea de Lady Shapster. Vă spun eu, copii, ziua în care Lord Shapster s-a căsătorit cu ea a fost o zi tristă pentru familie.

– Fără îndoială.

Eleanor știa că domnul Knight era la fel de atent la ea cum era și ea la el. Era tulburător să se simtă așa de apropiată de un bărbat care o amenințase – pe ea și tot ceea ce o definea ca persoană. Cu toate acestea, era atrasă de el, în mod irezistibil.

Trăsura înainta, separându-se de celelalte și afundându-se tot mai adânc în inima Londrei.

Lady Gertrude amuți, și se auzi un sforăit încet din colțul în care stătea ea.

Eleanor oftă și încercă să se relaxeze. Fusese o zi lungă, iar a doua zi urma să fie la fel de dificilă. Avea nevoie de somn... Probabil aținei o clipă, pentru că o trezi un răcnet venit din stradă.

Lady Gertrude pufni și se trezi.

– Ce... ce s-a întâmplat?

Domnul Knight nu spuse nimic, dar Eleanor îl auzi ridicând bastonul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, și i se tăie răsuflarea. Agitația de afară căpăta proporții. Recunoștea sunetele acelea.

Trăsura se opri foarte brusc.

– Suntem jefuiți, le spuse Eleanor în șoaptă.

– Jefuiți? Lady Gertrude părea panicată și indignată, în același timp. N-am fost jefuită niciodată în viața mea.

– Eu da. Eleanor își trecu mâna de-a lungul peretelui trăsurii, căutând pistolul pe care-l văzuse în drum spre bal.

– Serios? Domnul Knight părea profund interesat de afirmația ei și nicidecum îngrijorat de situația în care se găseau. Unde?

– În Alpi. Banditii de acolo sunt feroce. Pistolul dispăruse. Oare era la el? Pot lupta, dacă am o armă.

Nu fusese niciodată nevoită, dar o putea face dacă era necesar.

– Nu prea cred. Domnul Knight puse mâna pe umărul ei. Rămâi în trăsură.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, lovi portiera cu piciorul și o deschise violent. Afară, cineva scânci în cădere, iar domnul Knight se repezi în stradă.

Eleanor privi imediat pe fereastră. În lumina slabă a felinarelor trăsurii, văzu doi tâlhari voinici avântându-se să-l atace pe domnul Knight.

Aproape că sări de pe banchetă.

– Lady Gertrude, ai vreun ac de pălărie? O umbrelă?

Domnul Knight ridică pistolul și-l împușcă în piept pe unul din cei doi. În același timp, folosi vârful bastonului ca să-l lovească în stomac pe celălalt.

Eleanor clipi, uimită și ușurată. Domnul Knight știa să se lupte. Și o făcea ca un borfaș.

– Nu am nimic! zise Lady Gertrude.

Lacheul sări de la locul lui și se aruncă și el în luptă.

Eleanor zise apoi, cufundându-se în scaun:

– Cred că domnul Knight va fi bine.

Încă trei bărbați se repeziră din ceață. Înainte să ea să poată țipa pentru a-l avertiza, partea lată a bastonului domnului Knight se întoarse și-l lovi în gât pe unul dintre ei.

Hoțul căzu, înecându-se și sufocându-se.

Eleanor își încleștă pumnii în dreptul taliei, făcând mișcări mici, ca niște lovituri, de parcă lucrul acela ar fi ajutat cumva. Lacheul îi trase un pumn în față unui hoț. Capul omul se răsuci spre spate. Ridică însă mâna și-l lovi puternic pe lacheu, apoi cei doi bărbați căzură la pământ, luptându-se.

Caii începură să tropăie alarmați și trăsura începu să se zdruncine. Vizitiul îi ținea locului și striga încurajări.

Ultimul bandit se aruncă asupra domnului Knight, cu cuțitul ținut foarte jos.

Domnul Knight îl prinse de încheietură și-l trase spre el. Se dădu la o parte și îl izbi de laterala trăsurii, suficient de tare cât s-o facă pe Eleanor să scrâșnească din dinți.

Lady Gertrude scânci încet:

– E rănit domnul Knight?

– Încă nu.

Eleanor își scoase pelerina și o aruncă pe ușă, în mare grabă, acoperindu-l pe cumplitul răufăcător. Omul țipă și încercă să iasă de sub ea.

Cu un picior, domnul Knight lovi silueta înfășurată în pelerină și o trimise înapoi în întuneric.

Încă un borfaș se repezi spre domnul Knight – ba nu, era tot al doilea om. Îl izbi puternic în umăr. Domnul Knight se clătină. Întoarse bastonul și-l duse în spatele lui. Tâlharul se prăbuși după ce primi o lovitură puternică în spatele genunchilor. Domnul Knight îl omorî, cu o lovitură zdravănă în cap. Lacheul se ridică, ștergându-și mâinile de praf.

Dintr-odată, era liniște în stradă. Se terminase. Lacheul se urcă înapoi la locul lui. Domnul Knight sări în trăsură și-i strigă vizitiului:

– John, să mergem!

Trăsura se puse din nou în mișcare, înainte ca domnul Knight să termine de închis portiera.

Înainte să apuce să-l întrebe dacă era rănit sau să-l atingă – sau, ce era cel mai probabil, să se mute înapoi pe locul ei cu fața spre sensul de mers –, domnul Knight o înghesui în colț.

– Asta a fost amuzant.

– Amuzant? Nu-i plăceau mârâitul lui și nici felul în care își ținea brațul peste pieptul ei, ca o bară de fier. Înfricoșător ar fi un cuvânt mai bun.

– Mă întreb cine i-a trimis.

Stătea prea aproape de ea. Fierbințeala agresivă a corpului lui o ardea.

– Să-i trimită?

Eleanor nu înțelegea, dar simți că i se urcă sângele în cap.

– Ce vrei să spui, domnule Knight? întrebă Lady Gertrude. Crezi că a fost un atac intenționat?

– Nu cred în coincidențe.

Mirosea a transpirație și a violență.

Spre deznădejdea ei, Eleanor inhala mirosul de parcă ar fi fost un parfum. La un nivel primitiv, *îi plăcea* că se luptase pentru ea.

– Dintre toate trăsurile care plecau de la balul familiei Picard, a noastră a fost cea oprită. Vorbea direct spre Eleanor, de parcă

ar fi acuzat-o de ceva. Îl izgonesc pe Dickie Driscoll de pe proprietatea mea în dimineața asta, zise el, apoi noaptea trăsura mea e atacată de hoți. Hoți care nu voiau să te jefuiască pe tine, ci să mă rănească pe mine.

Eleanor întrebă șocată:

– Vrei să spui că Dickie Driscoll a încercat să te omoare?

Nu-i răspunse, dar putea auzi – și simți – cum respira din ce în ce mai greu.

– Asta crezi! Eleanor era scandalizată de insolența de care dădea dovadă domnul Knight. Să știi că servitorul meu e un om bun și blând, care n-ar răni nici un purice.

– Dacă nu cumva puricele a ciupit-o pe ducesă.

– Ei, da, sigur că e complet loial ducesei, dar – constată deodată că îl învinuia indirect pe grăjdarul lui Madeline și nu putea permite ca domnul Knight să fie dușmanul lui Dickie. Știa mult prea bine cât de letal putea fi domnul Knight. Îl cunosc pe Dickie Driscoll de o viață și, îți jur, domnule Knight, nu a fost el cel care a aranjat să te rănească.

– Hmm, murmură domnul Knight și se lăsă ușor pe spate.

Eleanor eliberă o mult așteptată răsuflare.

– Atunci mă întreb cine a fost, zise el.

Capitolul 13

Grajdul era un loc călduț și liniștit. Soarele de dimineață își făcea loc printre crăpăturile și cioturile scândurilor de lemn, iar firicelele de praf pluteau pe razele de soare. Ținând căpăstrul iepei bătrâne și liniștite, Remington zise:

– Excelență, cred că această iapă e cea mai potrivită pentru tine. E cumpătată și liniștită. Nu o s-o ia la goană fără motiv, și, când vom merge să călărim, voi sta lângă tine în fiecare moment.

Încerca să nu o neliniștească pe ducesă, care căzuse când era copil și-și rupsese mâna. Curajoasă în orice altă împrejurare,

de atunci călărise numai mârțoage răpciugoase, dar chiar și pe acelea cu teamă – sau cel puțin așa i se spusese.

Cu toate acestea, ducesa nu-i acordă nici un pic de atenție – din partea ei, ar fi putut nici să nu vorbească. În următoarea boxă din grajd se afla un magnific armăsar sur castrat, cu care părea să aibă un soi de comunicare. Întinse mâna încet și cu precauție. Calul înaintă și-i mirosi degetele, ca un câine care voia să fie mângâiat.

– A, ești extrem de frumos, șopti ea. Mi-aș dori să am un morcov, să-ți dau.

Remington fusese dezamăgit să afle despre acea reticență a ducesei. Îi plăcea mult să călărească și, în plus, plănuise să-și plimbe noua achiziție ducală prin toată Londra, pe spatele unui cal superb. În acel moment însă, ea se comporta ca o femeie căreia îi plăcea să călărească.

– Pe calul ăla îl cheamă Diriday, zise Remington, și este foarte nărăvaș. Are nevoie în fiecare zi de o mână fermă și de un galop bun.

– Desigur. Ducesa mângâia armăsarul pe bot și vorbea cu o voce blândă și liniștită, pe care grăjdarii cu experiență o foloseau de obicei ca să îmblânzească un armăsar. Diriday. Ce nume frumos. Diriday are nevoie să fie îngrijit, admirat și îndrumat. Are nevoie să fie – vocea îi coborî spre o șoaptă suavă – iubit.

Remington considera că lucrul acela era valabil și-n cazul viitoarei ducese.

Când se gândea la atacul de cu o noapte înainte și la felul în care cineva îi oprise intenționat – *pe ei*, nu pe altcineva –, își dorea să-i mai bată încă o dată pe nemernicii aceia. Dacă ar fi fost singur, i-ar fi interogat și ar fi aflat cine era în spatele atacului. Dar ducesa și Lady Gertrude se aflaseră și ele în trăsură, și fusese nevoit să le ducă degrabă de acolo.

Oare cine fusese? Madeline jurase de nenumărate ori că nu Dickie Driscoll fusese în spatele atacului. Remington avea însă îndoieli. Dickie era un servitor foarte credincios al ducesei, și era posibil să se fi temut pentru siguranța acesteia. Negreșit își făcea griji pentru virtutea ei – și pe bună dreptate.

Silueta ei zveltă era învăluită într-o rochie de dimineață de bumbac, subțire și albă – foarte la modă, dar care lui Remington

i se părea o simplă cămașă de noapte, care i se lipea picioarele goale. Purta niște ghete maro, confecționate dintr-o piele moale, o mantie de catifea maro care se potrivea perfect cu încălțările și o pălărie de paie, decorată cu panglici albastre frivole. Stătea cu umerii foarte drepți, cu brațele-i grațioase arcuite și avea degetele lungi și subțiri.

Era fiica celui mai aprig dușman al său, dar totuși nu conta. O dorea cum nu mai dorise niciodată o altă femeie.

Poate că ducele de Magnus aranjase atacul de noaptea trecută. Doar își pierduse fiica în favoarea lui Remington, care în acel moment o ținea captivă în casa lui. Ambele erau motive foarte întemeiate pentru a-i fi aranjat moartea, iar Remington știa mult prea bine cât de periculos putea fi Magnus.

Deși foarte puțin probabil, era totuși posibil ca Magnus să fi descoperit adevărata identitate a lui Remington. Și, dacă o descoperise, mai mult ca sigur el fusese cel care îi ordonase moartea.

Avea, desigur, și alți dușmani. Oameni cu care avusese relații de afaceri – și care îl urau pentru că încerca să devină un aristocrat englez. Remington nu excludea din start pe nimeni. De asta avea mereu cel puțin o armă cu el – un cuțit sau bastonul cu măciulie de aur –, oriunde mergea, și, din aceleași motive, privea și cântărea cu grijă fiecare situație. Doar nu avea de gând să moară chiar acum, când era atât de aproape de a obține răzbunarea mult râvnită.

Lăsă iapa și se îndreptă încet spre ducesă, observând cu câtă patimă mângâia calul din fața sa.

– Diriday poate fi o mare pacoste, dacă nu are o mână experimentată care să-i țină hățurile.

– Pot să-l călăresc, șopti ea.

– Informatorii mei mi-au spus că...

– Pot să-l călăresc!

Oare ducesa lui avea să-l surprindă mereu? Nu era un lucru tocmai bun dacă lua în calcul faptul că lui îi plăcea să aibă mereu controlul. Tocmai de aceea făcuse cercetări în prealabil. Și tot din acel motiv pusese și să fie urmărită.

Oare își testa limitele fricii în speranța de a avea acces la un cal foarte rapid? Oare își imagina că putea scăpa de el?

Trebuia să-i reprime acele gânduri numaidecât. Se uită în jur. Grăjdarii dispăruseră în clipa în care el și Madeline intraseră în grajd. Liniștea acelui loc era tulburată doar de mișcările neliniștite ale cailor. Era momentul să afle din ce era plămădită ducesa lui. Venise timpul să vadă dacă prin vene îi curgea sânge albastru și rece sau unul roșu și fierbinte. Se îndreptă spre ea. Se deplasă cu mișcările tăcute și insesizabile ale unui cercetaș militar.

Eleanor îl dezmierda în continuare pe Diriday, nefiind conștientă de pericolul care se apropia de ea. Era fascinată de armăsar. Adora să călărească – adora acea comuniune cu un animal care iubea vântul și viteza. Din cauza accidentului suferit în copilărie, Madeline călărea foarte rar – iar acest lucru o obligase pe Eleanor să-i țină mereu companie în trăsuri sau cabriolete, în timp ce alții galopau pe lângă ele, călărind armăsari pe care Eleanor putea doar tânji să-i încalece.

– M-ai făcut foarte fericit, zise domnul Knight.

Eleanor constată că, dintr-odată, stătea foarte aproape de ea. Și, la fel ca întotdeauna, ocupa prea mult spațiu, respira prea mult aer și o înghesuia.

– De ce?

Își dorea să plece de lângă el, dar, în același timp, nu voia să-l abandoneze pe Diriday.

– Pentru că acest cal a fost prima mea alegere pentru tine.

Mângâie și el nasul armăsarului. Animalul nestatornic își recunoscu stăpânul și îi răspunse printr-un nechezat plin de adorație.

Eleanor își retrase mâna și se prinse de drugul de sus al boxei. Foarte bine. Diriday îl plăcea pe domnul Knight. Nu era ceva surprinzător. Dacă nu s-ar fi aflat în situația aceea dificilă, și ea l-ar fi adorat pe domnul Knight. Dată fiind situația însă, se prefăcu a se uita la cal, ca să nu fie nevoită să-l privească pe el. Observase deja, cu o singură ocheadă, costumul lui albastru de călărie, croit cu precizie să-i dezvăluie umerii lați, talia îngustă și mușchii puternici ai coapselor. Cizmele negre îi străluceau și părul său blond avea un aspect dezordonat, ca și când și-ar fi aruncat pălăria și și-ar fi trecut degetele printre șuvițe.

Chipul său nu trăda în nici un fel tensiunea atacului de cu o noapte înainte, însă ea încă era bântuită de amintiri. Ura faptul că inima îi bătuse cu putere în timp ce el se luptase – ura și faptul că își dorise să sară din trăsură și să-i vină în ajutor –, când era mai mult decât evident că el nu avea nevoie de nici un ajutor. Era un bărbat puternic și capabil, cu un trecut despre care ea nu știa nimic. Lord Fanthorpe subliniase asta extrem de pătimaș, iar răspunsul ei încă o îngrozea. Și ea sărise în apărarea domnului Knight, spunând că avea un caracter *rafinat*.

Dar de ce? Întrebarea aceea o obseda. Își spusese că o făcuse ca să evite o ceartă între cei doi bărbați. Pentru că era foarte timidă și n-ar fi putut suporta gândul că s-ar fi creat o dispută din cauza ei. Nu putea fi din pricină că se temuse să nu-i rănească sentimentele domnului Knight – doar îi dovedise în repetate rânduri că nu avea sentimente pentru care ea să-și facă griji.

Încă mai mângâia calul – doar că se uita la ea. Între ei se lăsase o tăcere apăsătoare – de care, în mod evident, el nu se temea.

Dar ea, da. De fiecare dată când se opreau din a-și vorbi și se instaura liniștea, ea ajungea să spună vreo prostie. Ceva prin care se cam dădea de gol. Dar nu și de data aceea. Zise scurt:

– Diriday e calul perfect pentru mine.

El îi răspunse printr-un mârâit jos și animalic:

– Mă bucur să știu că vei... călări... așa cum îmi doresc.

Eleanor se înroși. I se strânseră degetele de la picioare, iar sfârcurile i se transformară în niște mărgeluțe tari, care tânjeau să fie atinse.

Oare cum reușise? Spusese un lucru evident, dar îi făcuse clar faptul că nu vorbea despre cal.

Domnul Knight îi smulse degetele dezgolite de pe drugul boxei și i le sărută.

– Mi se pare că Lady Gertrude e o însoțitoare foarte bună, zise el.

Eleanor încuviință din cap. Simpla atingere a buzelor lui o făcuse să nu mai poată gândi limpede și îi trimisese fiori prin brațe.

El îi așeză mâna pe umărul lui.

– E foarte bine că noi doi n-avem nici un moment în care să fim singuri.

– Suntem singuri acum.

Fusese nechibzuită să îi amintească așa ceva! Domnul Knight torcea de mulțumire.

– Da, suntem.

– Așa că ar fi mai bine să mergem. Acum!

Încercă să se îndepărteze – să-și urmeze instinctele și să fugă. Domnul Knight o întoarse astfel încât o aduse cu spatele lipit de boxă.

– Din fericire, Lady Gertrude nu călărește și nici nu consideră motiv de îngrijorare faptul că suntem împreună acum.

– Păi, nu este. Eleanor încercă să vorbească ferm, dar încheie totuși pe o tonalitate oarecum întrebătoare.

– Lady Gertrude nu are imaginație. În lumina slabă, ochii lui o priveau necruțător – la fel ca un șoim care se uită cum bucățica lui de hrană dă să scape. Cu mișcări line, întinse mâna liberă și și-o înfășură în jurul taliei ei. Sunt foarte curios în ceea ce te privește.

Oare când devenise situația aceea atât de periculoasă?

– Sunt foarte ușor de înțeles.

– Ești un mister! Unul pe care mă văd nevoit să-l deslușesc. Aș vrea să știu dacă îți place să săruți cu gura închisă... sau deschisă.

Eleanor făcu ochii mari.

– Dacă îți place să îmbrățișezi atât de strâns încât sânii să ți se lipească de pieptul unui bărbat.

I se tăie răsuflarea de uimire.

– Dacă nu cumva cel mai mult îți place atunci când gura unui bărbat, gura mea, îți cutreieră trupul.

Vru să icnească din nou, dar o opri satisfacția pe care o citea pe chipul lui. Da, o șoca – și-i plăcea să o facă. Dar *ura* faptul că era atât de lașă. Își dorea să-l surprindă și ea, așa că, din adâncurile acelei nevoi, găsi curajul să-i răspundă:

– Mă poți întreba toate astea, și poate, dacă vreau, am să-ți răspund. Dar să nu-ți imaginezi că vei putea descoperi tu singur răspunsurile.

– *Să întreb...* Ce idee inedită. Un zâmbet mic se juca pe buzele lui catifelate. Da, bineînțeles că mi-ai putea spune, dar am aflat,

de-a lungul timpului, că îmi place să fac descoperiri pe cont propriu.

O trase aproape de trupul lui și o lipi de el.

Descoperiri? I-ar fi putut spune ea multe despre descoperiri. *Îi plăcea* să fie îmbrățișată atât de strâns, încât sânii să i se lipească de pieptul lui. Iar acest fapt și amuzamentul pe care-l vedea atunci în ochii lui erau motive suficiente să plece – imediat.

Cu o răsucire, se eliberă și fugi. El se grăbi să o urmeze. După două salturi mari, o prinse din nou de talie. O lipi cu spatele de poartă și o apăsă tare de corpul lui.

Ea se uita în ochii lui albaștri pali și își dorea din toată inima să fi avut o experiență, cât de mică, în astfel de situații, pentru că în clipa aceea se simțea mai neajutorată decât se simțise vreodată

– N-o să-ți fac nici un rău. Vocea lui era profundă și caldă. Nu o să te seduc. Doar am să te sărut.

Doar? *Doar?* Nu mai fusese sărutată niciodată, în întreaga ei viață, și, dacă el își lipea buzele acelea perfect sculptate de ale ei, avea să fie însemnată – la fel de sigur ca în cazul în care ar fi însemnat-o cu fierul încins.

– Nu aici.

Privi spre partea din dos a grajdurilor, spre ușa deschisă. Cu siguranță modalitatea corectă de-a reacționa era să-i aducă aminte ce se cuvenea și ce nu.

În schimb, Remington deschise poarta și, cu aceeași finețe pe care o folosise cu noapte înainte, pe ringul de dans, o răsuci în boxă.

– Paiele sunt curate, iar boxa e un loc intim. Nu trebuie să-ți fac griji în privința grăjdarilor. Nu ne va întrerupe nimeni.

Ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la cum să-l amâne. În acel moment, el se comporta de parcă ea i-ar fi cerut, în mod cuviincios, puțină intimitate.

– Eu nu... nu putem...

Dinții lui albi sclipiră când un zâmbet îi apăru pe chipul bronzat, apoi o lipi de el atât de tare, încât o făcu să ajungă pe vârfuri, și tot echilibrul ei depindea de el.

– Nu pot să cred că am reușit să aștept atât de mult.

Cum adică „atât de mult"? Abia se cunoscuseră, cu două zile în urmă.

Apoi îi văzu expresia când înclină capul spre al ei – și înțelese că pentru bărbatul acela două zile însemnau probabil o veșnicie. El vedea ceva ce își dorea și apoi căuta să obțină acel lucru – și, în momentul acela, ea era obiectul dorinței lui.

Închise ochii când buzele lui le atinseră pe ale ei. Primul ei sărut. Cu gura închisă, blând și curios.

Încercă să pretindă că nu se întâmpla. Madeline nu îl voia și nu avea să-l ia de soț, dar tot era foarte nepotrivit ca Eleanor să-l sărute pe logodnicul verișoarei sale. Cu toate acestea, foșnetul fânului de sub picioarele ei și mirosul cailor transformau acel moment într-o realitate neîndurătoare. Nasturii vestonului domnului Knight i se înfigeau în stern. Brațele lui o manevrau cu o pricepere care dezvăluia că ceea ce se întâmpla nu era ceva nou pentru el – cum să se comporte cu o femeie care nu voia să se supună – și săruta... ca o fiară cu puteri senzuale.

Avea buzele mătăsoase, pricepute în arta iubirii – ofereau plăcere cu cea mai blândă atingere. Abia dacă își atinsese buzele de ale ei, dar, cu toate acestea, ea se trezi ridicându-și capul și căutându-i atingerea, la fel ca o floare care caută soarele.

Era foarte plăcut pentru primul ei sărut – dar, în cele din urmă, nesatisfăcător.

O surprinse asta. Crezuse că domnul Knight săruta ireproșabil.

Ei bine, nu că și-ar fi permis să se gândească la asta, dar uneori gândul acela stingher și primejdios îi apărea în minte, înainte să-l poată înăbuși. Și totuși, era adevărat – se așteptase la mai bine de la domnul Knight. Nicidecum nu se așteptase să o lase dorindu-și mai mult decât acele atingeri ușoare.

Așa că, în clipa în care el începu să se retragă, ea își lipi buzele și mai tare de ale lui – și îl convinse, apăsându-și buzele de ale lui... apăsându-și corpul de al lui. Remington ezită o clipă, parcă nesigur, dar apoi adânci sărutul.

Buzele i se despărțiră ușor, parcă îndemnând-o... parcă provocând-o... să facă la fel. Eleanor își întredeschise buzele și se trezi respirând cu gura lui – și el cu a ei.

Era ca și când făceau schimb de fărâme ale făpturii lor – de acele fărâme esențiale, care-i făceau să fie ființe umane. Aproape îi putea simți gustul în respirația sa, iar acel lucru o speria – dar o și intriga. Își dorea să-i cunoască aromele, mirosurile... atingerile. Simțea nevoia să cunoască totul despre el... Cel puțin în acel moment.

Pentru că era ceva ce nu avea să se întâmple a doua oară. Nu trebuia să-l mai sărute niciodată. Nu avea să mai sărute vreodată un bărbat. Și îl dorea cu toată ființa ei...

Îl dorea.

Cuvintele acelea îi răsunau în minte. Apoi interveni rațiunea... Își recăpătă judecata sănătoasă. Se retrase de lângă el. Se lipi cu spatele de perete și-și duse mâna la inimă.

– Probabil crezi că... că sunt o depravată.

El nu râse de ea. Nici măcar nu păru vreun pic amuzat.

– Nu, cred că te simți singură.

– Poftim? *Singură?* Nu mă simt singură.

Avea îndatoririle ei. Și rudele ei. În plus, ducea o viață foarte eficientă.

– Săruți ca o femeie care stă deoparte, privind pe ferestrele vieții, dorindu-și să fie acolo și să trăiască, dar fără să aibă vreodată curajul de a cere să fie lăsată înăuntru.

– Asta nu-i adevărat.

Să fie blestemat – în realitate, avea perfectă dreptate.

Remington nu îi acordă nici o atenție.

– Zilele alea au trecut. Indiferent de motivul pentru care ți-a fost frică până acum, din clipa asta ar trebui să-ți fie și mai frică de mine.

Nu era nevoie să insiste. Îi era deja.

El se încruntă, strânse din dinți și mijii ochii.

– Ascultă-mă. De acum încolo, vei fi lângă mine în fiecare minut. Orice se întâmplă, oricât de îngrozitoare sunt evenimentele, oricât de nefericită te faci singură, la sfârșitul zilei vei merge acasă cu mine. Și noaptea... îți voi arăta toate minunățiile dorințelor trupești. Nopțile noastre vor fi pasionale și formidabile – dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale tale – și te voi duce iar și iar pe culmile plăcerii. Te vei zvârcoli sub mine și deasupra mea, îmi vei

atinge fiecare centimetru de piele și vei trăi pentru sărutările mele. Până când te vei trezi într-o zi și nu te vei mai putea gândi la nimic altceva decât la mine. La plăcerea pe care ți-o produc. La cum te simți când sunt în tine. Și atunci toată nefericirea ta va dispărea și vei fi a mea pentru totdeauna.

În timp ce îl privea cu ochii mari, trupul ei clocotea din cauza atingerii lui – ba, mai rău, din cauza cuvintelor lui.

Dăduse de necazuri.

Trebuia să-i spună adevărul. Nu-l putea lăsa să continue. La naiba cu Madeline și cu complotul ei inteligent – și cu toate lucrurile pe care i le datora! Domnul Knight ar fi încetat să îi mai vorbească așa dacă ar fi știut cine era cu adevărat. Nu ar mai fi afișat-o peste tot ca logodnica lui. S-ar fi putut duce acasă – oriunde însemna asta în acel moment – și s-ar fi putut ghemui în pat, mulțumindu-le tuturor sfinților că reușise să scape. Și ar putea să se gândească la el, și să-l viseze, și să-și atingă propriul corp, prefăcându-se că era el cel care o atingea.

Remington îi zise apoi, pe un ton furios:

– Nu ești cine se spune că ești.

Ea rămase fără suflare – era cuprinsă de un sentiment cumplit de groază. El știa deja!

– Nu, zise, ridicând vocea. Nu sunt.

Se apropie iar de ea. O lipi din nou de el. Doar că de data aceea îi arătă cât de mult se abținuse mai devreme.

Lăsându-și mâna să alunece la ceafa ei, își înfipse degetele în părul ei scurt și îi cuprinse capul. Îi acoperi gura cu a lui, cerând imediat un răspuns, cu o împunsătură a limbii. Iar când ea nu se deschise pentru el, îi mușcă buza de jos.

Ea țipă – fu un sunet speriat și incoerent.

Era înăuntru.

Primul lor sărut fusese o explorare – o șansă ca el să o guste și ca ea să se obișnuiască cu el.

Limba lui se mișca ritmic în gura ei. Buzele i se sensibilizară și mai mult sub acel asalt al simțurilor. Abia dacă știa ce să creadă sau ce să facă... dar nu conta. Remington preluase controlul. Grija cu care o sărutase prima dată dispăruse în acel moment. De data asta căuta satisfacția – și o căuta pătimaș și pasional.

Ținând-o strâns, se uită în jos la ea.

– Ești altfel decât spune toată lumea. Tot ce știu despre tine e greșit.

Încercă să îi răspundă, să îi explice, dar el o ridică în brațe. Era o femeie înaltă, dar o luase pe sus, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Îngenunche și o așeză pe o grămadă de paie. O acoperi cu trupul lui – care era puternic și fierbinte și o ținea captivă sub greutatea lui. Grajdul era cald și slab luminat. Paiele trosniră sub ei, învăluindu-i în parfumul lor uscat. Își propti șoldurile de ale ei, și ea îi putea simți mădularul tare pe burtă.

O sărută din nou, folosindu-și buzele ca să le mângâie pe ale ei și limba ca să o atâțe. O copleșea cu o pasiune feroce, care o făcea să se cutremure sub el. Nu înțelegea cum acel om de un calm de gheață se transformase dintr-odată, devenind, pe neașteptate, sălbatic și periculos. Zărise fiara care se ascundea sub fațada lui civilizată, dar nu-și imaginase nici o clipă că avea să o elibereze pentru a se hrăni cu ea.

Dar se hrănea într-adevăr cu ea, fără să-i pese de lipsa ei de experiență. Își plimbă mâinile, în jos, pe brațele ei, îi prinse încheieturile și i le ridică în jurul gâtului lui. Nu mai stătea nimic între ei, cu excepția hainelor – dar și acelea păreau nesemnificative în comparație cu fierbințeala care începuse să se răspândească din carnea lui înspre a ei.

Spre marea ei uimire, crescu și pasiunea ei, rivalizând cu a lui. Voia să-l zgârie, să-i rupă cămașa și să-și îngroape fața în scobitura gâtului lui... să-și înfășoare picioarele în jurul lui. Remington era înnebunit de pasiune și o înnebunise și pe ea.

Ar fi putut jura că simțea pământul cutremurându-se sub ea.

Sau poate că, de fapt, ceva din interiorul ființei ei se mișca. Ceva ascuns și complicat. Ceva important.

Palmele lui se plimbau pe lateralele corpului ei, mângâind-o și descoperindu-i formele – talia, șoldurile – și apoi zăboveau, parcă tentate să afle mai multe. Genunchiul lui alunecă între picioarele ei și i le depărtă – o apăsă ușor între coapse, dând naștere unei vibrații care i se răspândi prin burtă și până la sâni. Pielea-i părea febrilă. Inima lui bătea ca un tunet, lipită de sânii ei, care o dureau, de parcă ar fi fost umflați. Deja corpul îi devenise dureros

din pricina dorinței... a nevoii de el... Și își dori ca sărutul acela să dureze o veșnicie.

Nu. Își dorea ca sărutul acela să se transforme în ceva mai mult. În tot ce însemna mai mult.

Remington se aruncă într-o parte, atât de brusc, încât ea gemu din cauza șocului.

Se trase brutal spre grămada de paie de lângă ea.

– La naiba! Vocea lui părea chinuită. Vreau să fiu cu tine, dar nu pot. Nu aici. Nu acum.

Și ea își dorea să fie cu el.

– Cu siguranță nu acum și nu aici.

– Nu pot s-o posed pe viitoarea mea soție într-un grajd, zise el furios. Ești o tânără civilizată, nu o târfă.

– Nu, sigur nu o târfă.

Eleanor își atinse buzele foarte sensibile. Nu se schimbase nimic. Ar fi trebuit să-i spună cine era cu adevărat. Ar fi trebuit să-i spună chiar în acel moment. Dar nu voia s-o facă. Îi plăceau sărutările lui. Își dorea mai multe... voia mai mult.

– Ești supărat pe mine.

Remington respira greoi și adânc.

– Nu pe tine. Pe mine, pentru că am dus asta prea departe, prea curând. Voiam să... Nu îi putea spune ce avea de gând să facă, așa că repetă: Ești o tânără civilizată.

Eleanor ar fi acceptat orice sărut din partea lui. Ba, mai mult de atât, i-ar fi căutat sărutările și, indiferent de ceea ce avea să se întâmple, avea să accepte consecințele faptelor sale.

Putea fi și ea necugetată. La urma urmei, sângele celor din neamul de Lacy curgea prin venele ei la fel de mult ca prin venele oricărui alt membru al familiei.

Capitolul 14

Ducesa lui călărea ca o femeie născută în șa – se mișca elegant, în același ritm cu calul. Acolo, pe cărarea de călărie din Green

Park, îi dispăruse masca de liniște și devenise brusc o femeie învăluită în fericire. Era ca și cum vântul care-i mângâia fața și marele armăsar pe care-l călărea o făceau să uite cine voia să fie – și, în schimb, o ajutau să devină cine era cu adevărat.

Remington își dori să fi fost așa și cu el. Își dori să se ridice și să se prăbușească deasupra lui, cu chipul marcat de plăcere, pe măsură ce îl primea în ea iar și iar....

Și îi era al naibii de dificil să călărească drept. Trebuia să-și păstreze toată atenția îndreptată spre logodnica lui în caz că încerca să fugă din nou... nu să-i studieze sânii care săltau în timp ce călărea. Pentru că, dacă i se ivea ocazia, cu siguranță *călărea* îndeajuns de bine încât să-i scape.

Green Park se afla în apropiere de Berkley Square și era un teren extrem de frumos. Exista până și un foișor amenajat într-o dumbravă împădurită, unde vacile păsteau într-o splendoare bucolică. Era locul unde veneau aristocrații londonezi să pretindă că erau undeva la țară și să vadă cum erau mulse vacile și cum erau hrănite găinile – și unii dintre ei puteau chiar pune osul la treabă. Cărările de călărie îi ofereau o oarecare siguranță lui Remington. Acolo, armăsarul lui o putea întrece, iar, dacă miza devenea dintr-odată prea mare, putea chiar porni la galop. Pe străzile Londrei însă, cu virajele strânse și traficul lor, putea să se strecoare pe vreo alee și să dispară într-o clipită.

Pe viitor, aveau să meargă cu trăsura până acolo și să-l pună pe grăjdar să aducă el caii.

Desigur, urma să aibă control asupra ei odată ce se lega de ea prin legături carnale – iar gândul acela îl făcu să constate că nu i se diminuase deloc erecția. Era mai bine dacă se putea concentra asupra locului unde se afla Madeline și nu asupra persoanei ei... Îl atrăgea precum flacăra unei singure lumânări aprinse, într-o lume de întuneric.

Ea se apropie, mângâind calul pe grumaz, apoi îi aruncă lui Remington un zâmbet strălucitor.

– A fost minunat. Îți mulțumesc foarte mult.

Asta era o altă chestiune. Nu se comporta ca o ducesă. Fiecare lucru pe care-l făcea pentru ea, pe care i-l dădea părea să o surprindă și să o îngrozească, în aceeași măsură. Calul acela fusese

primul cadou pe care îl acceptase fără rezerve. Majoritatea aristocraților trăiau într-o lume în care li se îngăduia și li îndeplinea fiecare capriciu. Oare cum se făcea că acea doamnă era surprinsă că el avea grijă de ea? Și oare când se transformase hotărârea lui anterioară de a o îngenunchea pe ducesă în dorința de a-i îndeplini fiecare capriciu acelei copile hoinare?

Lui Eleanor îi dispăru zâmbetul.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. De ce?

În clipa aceea își dori să nu fi gustat singurătatea de pe buzele ei și să n-o fi recunoscut ca fiind aceeași cu cea care îi umplea și lui sufletul.

– Pentru că mă privești extrem de serios. Se uită în jos la Diriday și-l mângâie mai ferm pe coamă. Doar nu i-a făcut rău efortul ăsta, nu-i așa? N-am observat să fie ceva în neregulă cu el, dar a trecut ceva timp de când n-am mai călărit un exemplar atât de frumos, așa că poate...

– Calul e bine.

Pe Remington îl enerva că ea își transfera atât de ușor îngrijorarea de la el la armăsar.

Sărutările din grajd îi zguduiseră întreaga ființă din temelii. Trasase planurile de seducție dinainte să o întâlnească. Își propusese să o curteze agresiv în primele trei zile – cu priviri pline de dorință și mângâieri suave, pentru a o obișnui cu atingerea lui. Primul sărut urma să aibă loc la balul organizat de ei și un al doilea, mai intim, imediat după plecarea oaspeților. Și, din acel moment și până în noaptea nunții, aveau să fi urmat o multitudine de mângâieri, menite să-i domolească atitudinea ostilă și să o pregătească pentru actul final de posesiune. Nu contase pentru el că nu o cunoștea personal – nu prevăzuse nici o problemă în a o dori. Sursele lui impecabile îi spuseseră că era frumoasă și foarte atrăgătoare, iar lui îi plăceau femeile: zâmbetele lor, trupul, pălăvrăgeala lor și chiar și micile lor izbucniri de furie.

Apoi apăruse ducesa și îi perturbase planurile. Cum naiba avea să poată rezista să-și țină mâinile departe de ea când îl sfida la fiecare pas? Nu voia să poarte hainele pe care le cumpărase pentru

ea. Își tunsese părul. Îi răspunsese la sărutări. Și i se părea că, cu fiecare sfidare, ducesa lui înflorea încă puțin.

Mai rău era faptul că îi plăcea. Îi plăcea să o vadă ridicând bărbia și să audă remarci îndrăznețe revărsându-i-se de pe buze. O încuraja să înfrunte întreaga lume, cu aceeași trufie care l-ar fi făcut să scrâșnească din dinți dacă ar fi venit din partea altor aristocrați. Femeia aceea îi distrugea toate planurile cu șiretenia ei nevinovată.

Îi făcu un semn grăjdarului și îl chemă mai în față.

– Eu și doamna ne vom plimba puțin.

– Da, domnule, zise grăjdarul și luă hățurile cailor.

Remington descălecă, apoi merse lângă Diriday și îi întinse mâna lui Madeline.

Probabil o mică parte din gândurile senzuale i se citiră pe față... sau poate că Madeline își aminti de evenimentele din grajd – pentru că ezită o clipă, apoi alunecă ușor din șa. El o prinse, își permise un moment nerușinat în care trupurile lor rămaseră lipite unul de altul, apoi o așeză în picioare.

Grăjdarul duse caii spre un petic împădurit din apropierea unui izvor.

Soarele strălucea în ziua aceea, dar cerul încă avea o nuanță cenușie – ceea ce îl făcea pe Remington să creadă că se apropia o furtună. În aer plutea un miros ca de fier – ca și când ciocanul unei furtuni se pregătea să zdrobească străzile Londrei și să demonstreze omenirii că natura era de fapt cea care stăpânea întreaga lume.

Cu toate acestea, aerul era cald, iar ziua se anunța plină de oportunități, așa că îi făcu un semn spre foișor.

– Să mergem să vedem împrejurimile?

Mergea agale înainte lui – o siluetă superbă de femeie, îmbrăcată într-un costum de călărie gri-deschis, care-i sublinia toate formele. Din pălăria ei răsărea o pană de un roșu aprins, care se potrivea perfect cu eșarfa care îi flutura în jurul gâtului. Șoldurile i se legănau cu fiecare pas lung.

– Să știi că am muls și eu odată o vacă, zise ea. Eram în Italia, călătoream pe un drum de munte. A venit dintr-odată o furtună de zăpadă ciudată, care ne-a făcut să ne ascundem în primul

adăpost pe care l-am găsit. S-a nimerit să fie un grajd, în care erau cinci vaci și nici un proprietar prin preajmă. Ne era foame, iar vacile erau din ce în ce mai agitate când n-a venit nimeni să le mulgă, așa că ne-a arătat Dickie cum se face. Am avut lapte cald la cină, zise ea și chicoti, pierdută în amintirile acelei călătorii prin Europa.

Și el era pierdut în amintiri – dar în amintirile a ceea ce se întâmplase în grajd.

Atunci nu i-ar fi putut scăpa. O urmărise cu aceeași dorință sănătoasă cu care armăsarul său ar fi urmărit o iapă. S-ar fi împerecheat cu ea, chiar atunci și acolo, dacă nu i-ar fi mai rămas o fărâmă de judecată sănătoasă.

– Am trecut prin multe aventuri în călătoria mea. Se uită spre el, cu genele fluturându-i într-o simfonie de seducție feminină. Ai fi uimit să le auzi pe toate.

Oare cum reușea? Un semn din partea ei era de-ajuns pentru a se asigura că avea să o urmeze ca un flăcău îndrăgostit... Cu două zile în urmă, abia dacă avusese curajul să îl privească în ochi. Câteva sărutări mai târziu – destul de pasionale, de altfel –, și începuse să flirteze cu el.

Adăugă apoi:

– Într-o zi am să ți le povestesc.... dacă mă rogi frumos.

O cascadă de trandafiri cățărători se revărsa peste spalierele pe lângă care treceau. Remington se opri. Cu mare delicatețe, ridică o floare. Ea zâmbi, privind în jos la petalele desfăcute, apoi închise ochii și inspiră adânc.

– Ador trandafirii, mai ales pe cei galbeni. Nu sunt la fel apreciați ca trandafirii roșii, dar sunt extrem de veseli. Dacă îi combini cu un buchet de lavandă, rezultă un miros divin și o imagine minunată. Iar dacă îi pui singuri într-o vază, dau din cap și zâmbesc tuturor celor care trec pe lângă ei.

Una era să sară peste câțiva pași în procesul său de a o curta și să o sărute înainte de termenul stabilit, dar era cu totul altceva era să sară pe biata fată ca un soldat înfierbântat. Însă, când își făcuse planul de a o seduce pe ducesa lui, Remington nu luase în calcul și două lucruri neprevăzute. Nu se așteptase ca ea să-i răspundă ca și cum el ar fi fost bărbatul pe care îl așteptase toată

viața ei... și nu anticipase nici propria-i pasiune nestăvilită pentru acea femeie.

Fără nici o modificare a tonului, ea îl întrebă apoi:

– Domnule Knight, ai de gând să vorbești sau preferi să păstrezi tăcerea asta misterioasă, care mie nu-mi spune nimic, dar e extrem de grăitoare pentru spectatorii noștri?

Cuvintele ei îl speriară și îl smulseră din reverie.

– Spectatorii noștri? întrebă el.

– Sunt oameni care rătăcesc pe cărări. Călăresc, se plimbă, se salută – iar noi prezentăm interes pentru ei. Dacă li se pare că nu vorbești cu mine, vor găsi o explicație neplăcută pentru agresivitatea dumitale, și în toată Londra vor răsuna bârfe cum că ne certăm. Iar de la asta e cale scurtă până la o logodnă ruptă și o căsătorie anulată.

Oare făcea aluzie la nesupunere? O prinse de mână și o opri în loc.

– Nu va fi ruptă nici o logodnă. Nu se va anula nici o căsătorie. Ne vom căsători, și după aceea, vei purta inelul meu și hainele de la mine. Vei accepta că ești a mea și că eu dețin controlul.

Se așteptă ca ea să se plângă sau să-i conteste hotărârea. În schimb, ducesa se uita cu mare atenție peste umărul lui, la cărarea de călărie.

Nu-i venea să creadă. El vorbea cu ea, explicându-i cum urma să fie viața lor, iar ea îl ignora.

Eleanor făcu ochii din ce în ce mai mari. Remington se întoarse și văzu un câine negru, sfrijit, de talie medie, furișându-se pe cărare, chiar în fața unui armăsar nărăvaș. Tânărul elegant de pe cal nu-i acordă nici un pic de atenție. Câinele urma să fie lovit.

Cu un țipăt, Eleanor se eliberă de strânsoarea mâinii lui și se aruncă pe cărare.

Călărețul țipă și el și trase calul în sus, de căpăstru.

Îngrozit, Remington îi strigă o avertizare, apoi se repezi după ea.

Ea prinse câinele de burtică. Cu o mișcare lină, sări de pe cărare și se rostogoli în iarbă, cu câinele la adăpost, în brațele ei.

Călărețul se chinuia să-și controleze calul nărăvaș.

Câinele lătra din ce în ce mai tare. Se zbătu și se eliberă din brațele lui Eleanor. Nu se îndepărtă foarte mult, pentru că șchiopăta, așa că se cuibări pe pământ.

Remington alunecă în genunchi lângă Eleanor și ceru să știe:

– Te-ai rănit? Inima îi bătea foarte tare, și îi venea să o scuture un pic. Sau să o îmbrățișeze.

Nu știa nici el ce își dorea mai mult.

– Sunt bine.

Se chinui să se ridice. Temându-se că se rănise, dar nu apucase să-și dea seama – sau nu voia să recunoască –, Remington încercă să o convingă să rămână jos.

Ea îl plesni peste mâini și se târî spre câinele care tremura de frică.

– Te-ai rănit, frumusețe? șopti ea.

Frumusețe? Câinele acela nu era altceva decât o potaie. Se vedea de la depărtare că arăta ca un câine din rasa Elkhound[1], care fusese spălat cu apă fierbinte și se micșorase la jumătate din dimensiunea normală. Blana lui neagră cu cafeniu era încâlcită, și avea burta lipită de șira spinării. Creatura degaja un miros de gunoi împuțit – probabil de la cât căutase resturi.

În vreme ce ducesa se apropia, câinele scoase colții și mârâi. Eleanor întinse pumnul, cu degetele orientate în jos.

– Bietul de tine.

– Ai grijă, zise Remington, tăios.

A naibii femeie – fugise de la un pericol la altul.

– Am. Mârâitul câinelui se transformă într-un scâncet, iar Madeline îl scărpină pe bărbie. N-o să mă muște.

Aparent, avusese dreptate, întrucât potaia o fixă pe ducesă cu ochii căprui, iar apoi, când fu mângâiată pe cap, răspunse îngropându-și capul la pieptul femeii.

Își trecu degetele peste lăbuța lui stângă din spate. Câinele scânci, și atunci ea zise încet:

– E rănit.

[1] Specie de câine robust, de talie medie, cu blana deasă de culoare gri (crescuți în Norvegia pentru vânătoarea de elani) (n.tr.)

Remington își dori din tot sufletul să spună că nu îi păsa, dar nu putea face asta. Îi plăceau animalele, dar să-l ia naiba pe câinele acela! Ducesa lui aproape murise din cauza lui.

Remington auzi sunetul pașilor în spatele lor. Tânărul se îndrepta spre ei, lovindu-și mâna înmănușată cu cravașa.

– Doamnă! Era alb ca varul și tremura. Ce naiba făceai, doamnă? Era să dau peste dumneata.

Remington se ridică pentru a-l înfrunta, dar, înainte să poată spune un singur cuvânt, Madeline sări în picioare.

– Ce făceam eu? Ce făceai dumneata? Era să dai peste câinele acesta.

Obrajii și vârful nasului i se înroșiseră de furie. Ochii îi sclipeau într-un albastru strălucitor. Avea o pată pe unul din obraji și pălăria strâmbă, dar nu conta – pentru că, în acel moment, toată pasiunea pe care o dezvăluise în sărutul din acea dimineață era pusă în apărarea unui cățel pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Posac și simțindu-se vinovat, tânărul zise:

– E doar o potaie plină de purici. Apoi observă cât de frumoasă era doamna. Deveni dintr-odată foarte atent, își îndreptă spatele și lăsă umerii în jos. Îi privea chipul cu o fascinație aproape avidă. Cred că e posibil să ne mai fi întâlnit, deși nu prea pot să-mi amintesc...

Ea continuă să se dezlănțuie:

– Așa ai fost învățat? Să calci animalele nevinovate?

Remington făcu un pas în spate. Tânărul acela nu avea nici o șansă în fața ei.

Miji ochii.

– Ia stai o clipă. Știu cine ești. Ești Lord Mauger!

– Da, așa e... sunt... Vicontele Mauger, umil, la dispoziția dumitale. Scoțându-și pălăria, tânărul făcu o plecăciune, dornic să facă o impresie bună – tardivă – frumuseții din fața lui. Și dumneata ești...?

Eleanor nu era nici impresionată, nici interesată.

– O cunosc pe mama dumitale, și ți-ar rupe urechile pentru treaba asta.

Mauger se înroși imediat în obraji.

– Să nu îi spui.

– Doar dacă promiți să fii mai atent pe viitor. Nu voi mai fi prin preajmă să salvez următorul câine, și-mi amintesc ce băiat bun erai mai de mult. Iubești animalele și te-ai simți foarte vinovat dacă ai omorî unul.

– Ai... dreptate. Ochii rugători ai lui Mauger semănau destul de mult cu ai câinelui. Tocmai l-am cumpărat pe castan[1] și am venit în oraș, pentru că voiam să-l etalez, dar asta nu e o scuză....

În timp ce Mauger se juca cu degetul mare de la picior în pământ, Remington se gândi că privea un maestru în exercițiul funcțiunii. Ducesa îl trecuse pe tânăr de la furie, la îndrăgostea-lă și apoi la vinovăție, într-o singură călătorie lină. Iar Mauger o adora pentru asta.

Ea zise apoi, pe un ton liniștitor:

– Știu că nu vei mai face niciodată așa ceva.

– Jur că nu.

Mauger îi zâmbi, fermecător.

Cu o tresărire de neplăcere, Remington constată că tânărul era destul de chipeș.

– Te implor, milady, n-ai vrea să-mi spui numele zeiței dreptă-ții pe care am avut onoarea să o întâlnesc? imploră Mauger.

Ea clipi nedumerită.

– Se referă la tine, zise Remington sec, apoi făcu prezentările. Mauger, ți-o prezint pe marchiza de Sherbourne și viitoarea duce-să de Magnus. Excelență, Vicontele Mauger.

– Ești ducesa de Magnus? Mauger ridică din sprâncene. Ne-ai vizitat într-o vară, acum opt ani, dar nu-mi aminteam că ești atât de frumoasă.

Nu părea un compliment – tânărul era mult prea sincer. Iar Eleanor făcu un pas înapoi, de parcă ar fi primit o palmă.

Remington îi ridică mâna și i-o sărută.

– E din ce în ce mai frumoasă cu fiecare zi care trece.

– Da. Evident! Mauger mai făcu o plecăciune. Părea dornic să îndrepte greșeala pe care o făcuse cu afirmația anterioară – care

[1] Specie de cal din rasa Abtenauer (de proveniență germană) – o rasă foarte rară în zilele noastre. Este agil, puternic și sigur. Poate avea diverse culori, dar cu precă-dere maro și castaniu – de unde și denumirea populară de „castan". (n.tr.)

fusese total lipsită de tact. Excelența Sa e la fel de frumoasă ca soarele, în toată splendoarea sa.

Dacă era posibil, Eleanor părea și mai consternată.

Amorezat. Tânărul părea amorezat până peste cap de ducesa lui Remington. Nu se putea așa ceva. Îi aparținea lui – alți bărbați îl puteau invidia pentru asta, dar nu aveau voie să o dorească. Așa că Remington făcu o plecăciune și se prezentă.

– Sunt domnul Remington Knight. Așteptă o clipă, dar chipul lui Mauger nu trăda nimic. Băiatul nu auzise bârfele. Mâine-seară eu și ducesa organizăm un bal în onoarea logodnei noastre. Îl privi pe Mauger dezumflându-se când pricepu că zeița lui îi era inaccesibilă. Sper că ne vei onora cu participarea dumitale.

– Mulțumesc. Da. Desigur. Aș fi încântat. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Domnule. Doamnă. Privirea lui Mauger zăbovi o clipă asupra lui Eleanor, cât înclină pălăria, dar după aceea se îndreptă bărbătește înapoi spre calul și grăjdarul său. Se îndepărtă apoi călare, grijuliu și un pic nesigur.

Eleanor nu se obosi să-l privească plecând, ceea ce îl liniști pe Remington. În schimb, îngenunche din nou lângă câine – ceea ce-i dădu emoții lui Remington. Se lăsă pe vine lângă ea și-i ridică bărbia cu un deget, aducând-o spre el.

– Lasă potaia. Tu ești bine?

– Da, zise ea, radiind. Desigur.

Remington o luă de mână și îi îndepărtă mânușa sfâșiată. Avea palma julită și o unghie ruptă. Nu avea nici o îndoială că se lovise și la genunchi sau că-și scrântise încheietura – sau Dumnezeu știa ce altă rană pe care nu voia să o recunoască suferise. Iar acum, că trecuse incidentul, îi venea să o ia și s-o să o zdruncine puțin.

– Pentru o corcitură? Ți-ai riscat viața pentru o corcitură?

Câinele se ridică și își dezveli colții când auzi tonul vocii lui Remington.

– Jos! izbucni el, și câinele se conformă imediat. Dar continua să-l privească prudent, iar Remington înțelese pe dată că afurisitul de câine se atașa de Madeline.

– Unii oameni ar spune că și tu ești o corcitură. Te-ar numi, poate, bastard.

Remington avea o expresie ciudată, ca și când unii oameni îl numiseră deja astfel.

Oare îi luase și lui apărarea, așa cum luase apărarea acelui câine ciudat? Era oare el un maidanez rătăcit pe care îl luase sub aripa ei protectoare – sau poate râsese și fusese de acord că originile lui îl făceau mai puțin important decât ea? N-ar fi trebuit să îl intereseze acel lucru – dar îl interesa. Îl interesa tot ce avea legătură cu ea. Oare de ce?

Pentru că era îndrăgostit nebunește de ea. Amorezat... și obsedat de femeia pe care n-ar fi trebuit niciodată să o iubească.

Capitolul 15

Eleanor se foia neliniștită sub privirea intensă a domnului Knight. O privea de parcă și-ar fi dorit să-i deschidă craniul și să arunce o privire înăuntru.

Foarte bine. Doar nu avea cum să fi aflat adevărul chiar acolo, în mijlocul parcului, nu? Era imposibil.... nu-i așa?

Se foia de pe un picior pe altul, încercând să-și aline usturimile și durerile. Odată ce trecuse entuziasmul salvării, devenise profund conștientă de durerea dată de juliturile din palme și de faptul că aterizase prost în genunchi. Totuși, nu s-ar fi plâns, desigur. Domnul Knight i-ar fi spus răspicat că era doar vina ei – și, oricum, în acel moment, ochii lui deveniseră reci și gânditori, iar gura lui delicioasă nu schița nici un zâmbet.

Domnul Knight clipi, iar după aceea, când o privi din nou, Eleanor nu mai vedea în ochii lui nici urmă de dezaprobare – sau de interes.

– Nu știi nimic despre câinele ăsta – ce este sau de unde a venit – cu excepția faptului că, fără îndoială, Lord Mauger a avut dreptate – e plin de purici.

Remarca lui o enervă.

– Insinuezi că n-ar trebui să-mi pese decât de creaturile pursânge, care au igiena corespunzătoare? Mulțumesc, domnule, dar nu, mulțumesc. Urăsc cruzimea, mai ales dacă e îndreptată spre animale nevinovate, care nu se pot apăra singure. Iar dacă tu nu înțelegi cât de mult contează să-ți pese de cei pierduți și oropsiți, atunci îmi pare rău pentru tine.

Remington îi zise apoi, pe un ton rece și lipsit de inflexiuni:

– Nu cu prețul vieții tale.

Înțelegând, cu amărăciune, că viața ei era prețioasă pentru el doar pentru că o considera ducesa, Eleanor ridică din umeri.

– Viața mea nu e chiar atât de importantă. Apoi, ca de nicăieri, o năpădiră resentimentele și începu să îl tachineze, răutăcioasă: O, dar stai... am uitat – eu sunt pașaportul tău spre înalta societate.

Se părea că el nu aprecia cinismul – sau cel puțin nu venind din partea ei – pentru că în vocea lui își făcu loc o avertizare:

– Madeline...

„Madeline." Ea nu era Madeline, ci Eleanor – dar acela nu era momentul potrivit pentru o confesiune. Îi făcu un semn să se uite în spate.

– Se pare că am atras spectatori.

Grupul de spectatori era format din mai mulți oameni – majoritatea erau invitați de la balul familiei Picard, plus alți câțiva, pe care nu îi recunoștea, dar era evident că erau nobili, după hainele alese pe care le purtau. Toți se uitau la ea cu ochi mari și uimiți. Două dintre doamnele prezente chicotiră pițigăiat.

Spre uimirea ei, nu era atât rușinată, cât enervată. Ura să facă o scenă, dar era clar că oamenii aceia aveau nevoie de o ocupație dacă în acel moment se hlizeau pe seama salvării unui câine, de parcă ar fi fost o distracție de primă mână.

– Bietul de tine, domnule Knight, șopti ea. Planul tău de a impresiona mulțimea cu rafinamentul și logodnica ta pare să fi luat o întorsătură greșită.

Se cuibări înapoi jos, lângă câine, lăsându-l pe el să se descurce cu situația.

Remington o surprinse însă. Cu un zâmbet care părea sincer amuzant, se întoarse cu fața la mulțime.

Un domn îi atrase atenția în mod special. Domnul acela era aranjat la patru ace – purta o lavalieră frumos înnodată, o cămașă albă ca zăpada și niște cizme atât de negre și de strălucitoare, încât soarele se reflecta din pielea lor. Părea complet șocat de cele întâmplate. Eleanor se gândi cu tristețe că lui Madeline avea să-i fie foarte greu să-și repare reputația când avea să ajungă în sfârșit la Londra. Cu toate acestea, nu îi părea chiar atât de rău pe cât ar fi trebuit – ci era mai degrabă nerăbdătoare.

Unde era Madeline? Situația devenea din ce în ce mai terifiantă, cu fiecare minut care trecea.

– Brummel, zise Remington. Mă bucur să te văd.

Brummel. Eleanor cunoștea numele acela. Beau Brummel era etalonul eleganței în societatea engleză – omul petrecea ore întregi legându-și lavaliera – îi păsa foarte puțin de prestigiul aristocratic, dar foarte mult de menținerea unei imagini perfecte.

Eleanor era pe deplin conștientă că în acel moment era departe de a afișa o imagine perfectă. Ba, dimpotrivă, arăta aproape dezastruos. Fără nici o remușcare, se gândi că domnul Knight era în dificultate în acel moment.

– Domnule Knight. Beau Brummel înaintă și făcu o plecăciune în fața lui Eleanor. Nu cred că am avut plăcerea de a o cunoaște pe doamnă.

Eleanor mai scărpină o dată câinele sub bărbie, apoi se ridică, în timp ce domnul Knight făcea prezentările.

Toată atenția lui Beau Brummel era concentrată în direcția ei.

– Îți... plac câinii, Excelență?

Cu o sinceritate firească, Eleanor îi răspunse:

– Consider că sunt mai de încredere decât mulți oameni.

– Eu nu cunosc câini de încredere, zise Beau Brummel.

– Dar cunoști oameni de încredere? În mod evident, se referea la mulțimea adunată în spatele lui – oameni care cu o noapte în urmă se îmbulziseră să vorbească cu ea, dar care, cu siguranță, aveau să o evite după aventura din acea zi.

Spre uimirea ei, Beau Brummel înțelese aluzia – și zâmbi.

– Ai foarte mare dreptate, Excelență. Zise apoi, pe un ton preocupat, care-i dezvăluia adevărata îngrijorare: Dar mă tem că ți-ai distrus costumul de călărie.

Eleanor zise apoi, cu o îndrăzneală care o surprinse până și ea:

– Eu sunt ducesa de Magnus. Eu stabilesc moda. Mâine vei vedea doamne călărind cu mănușile sfâșiate și cu pălăriile strâmbe.

Brummel fu atât de surprins de afirmația ei, încât chicoti.

– Aș fi profund onorat dacă ai vrea să facem câțiva pași împreună, Excelență.

– Să ne îndreptăm spre cai. Presupun că ar trebui să merg să mă aranjez.

Rănile o dureau din ce în ce mai tare.

– Desigur, către cai, încuviință Beau Brummel.

Se îndreptară agale, unul lângă altul, spre peticul împădurit unde aștepta grăjdarul. Domnul Knight și câinele erau cu un pas în urma lor.

După ce se îndepărtară de mulțime, Beau Brummel zise:

– Am înțeles că ai fost mult timp plecată din Londra, Excelență. Dacă îmi permiți îndrăzneala, aș avea câteva sfaturi... Dumneata ai un stil personal și bănuiesc că și o predilecție pentru necazuri.

– Da, într-adevăr, are, interveni domnul Knight.

Eleanor îi aruncă o privire tăioasă, apoi verifică și ce făcea câinele care șchiopăta. Ținea pasul cu ei, dar nu mai putea merge prea departe. Își îndreptă din nou atenția spre domnul Beau Brummel, purtându-se de parcă nu ar fi privit în altă parte vreo clipă.

Cu un gest obosit, Beau Brummel întrebă:

– Încă ne mai privește mulțimea?

– Desigur, răspunse domnul Knight. Sunt mereu cu ochii pe dumneata, Brummel.

Lingușirea aceea ostentativă o luă prin surprindere pe Eleanor, însă răspunsul bărbatului o sperie și mai mult.

– Popularitatea mea este crucea pe care trebuie s-o port, zise el serios, făcând-o pe Eleanor să reflecteze admirativ asupra îngâmfării lui. Excelență, ți-aș sugera să nu mai faci ceva atât de scandalos precum această aventură...

Dacă ar fi știut el ce scandal avea să se iște în clipa în care urma să apară Madeline!

– ... Cu toate acestea, ar trebui să continui ce ai început. Ești viitoarea ducesă. Dumneata vei stabili moda. Ești de o frumusețe desăvârșită – am decretat. Ai o ținută minunată. Să nu-ți ceri

niciodată scuze pentru excentricitățile dumitale. Îi studie, dintr-o singură ocheadă, costumul de călărie zdrențuit. Dar, chiar și așa, ține minte – un călător bine îmbrăcat este un călător fericit.

Eleanor păstră cu greu o expresie serioasă și bănui că asta era valabil și-n cazul domnului Knight, care probabil era la fel de amuzat. Cu toate acestea, ea nu era ca el. Și nici el nu era ca ea. Așa că gândul că ei doi ar fi putut fi de acord în orice privință o tulbura și o îngrijora.

Beau Brummel termină cu declarațiile, apoi întrebă:

– Domnule Knight, pot să presupun că am primit și eu o invitație la balul dumitale?

– Sigur că da, îl asigură domnul Knight.

– Voi fi acolo. Beau Brummel duse dosul palmei la frunte, ca pentru a mima un leșin afectat. Am mers destul de departe pentru constituția mea delicată. Rămas-bun, Excelență. Cu bine, domnule Knight.

Îl priviră amândoi îndepărtându-se cu pași mici.

– Bun. Gura domnului Knight luase o formă oarecum suspectă. A mers bine.

Ea era îndurerată. Domnul Knight era amuzat de Beau Brummel. *Erau*, într-adevăr, de aceeași părere – un gând tulburător pe care decise să-l lase deoparte și să-l examineze mai târziu, în întunericul nopții – când, din nefericire, se trezea gândindu-se la domnul Knight.

– *Evident* că a mers bine. Pentru că *sunt* viitoarea ducesă și eu *voi* stabili moda.

Remington se aplecă ușor și mângâie câinele.

– Ce-ai de gând să faci cu acest... animal?

Până atunci nu știuse ce era de făcut cu câinele, dar în acel moment știa foarte bine cum avea să procedeze.

– Mă împrietenesc cu el. Îl luă în brațe cu grijă, atentă să nu-i atingă lăbuța rănită. Era suficient de ușor cât să-l poată căra, dar suficient de greu cât să îi fie totuși incomod. Îl prinse în brațe și se îndreptă, anevoios, spre Diriday. Picioarele câinelui atârnau greoi, iar brațele ei aproape că tremurau sub greutatea animalului. O dureau mâinile, o necăjea genunchiul și i se părea că distanța până la cal devenea tot mai mare, cu fiecare pas.

Remington mergea alături de ea, fără să depună nici un efort. Nu avu nici o tentativă de a o ajuta.

– Faci asta ca să te răzbuni cumva pe mine? Pentru că te oblig să devii soția mea?

Ajunseră într-un final la cai și intrară în pădurice – acolo erau feriți de soare, dar și de privirile eventualilor curioși, care i-ar fi putut pândi, așteptând să mai vadă și alte manifestări scandaloase. Grăjdarul desfăcu hățurile și apoi se îndepărtă discret.

Eleanor lăsă câinele jos, gâfâind. Acesta se ghemui la picioarele ei, iar ea își puse mâinile în șolduri.

– Știu că e o noțiune greu de înțeles, domnule Knight, dar nu tot ce fac are legătură cu tine. De fapt, lumea nu se învârte în jurul tău. Luna strălucește pe cerul nopții și fără tine. Iar existența mea nu depinde de tine. Acum... Se aplecă din nou ca să ridice câinele, apoi continuă: Îmi voi lua câinele și-l voi duce acasă să-i fac o baie – fără să mă gândesc în nici un fel la tine.

– Așteaptă. Luând-o de mână, domnul Knight o ridică imediat. Nu aș vrea să continui cu acest comportament nesăbuit.

O făcu să se simtă iarăși nedumerită.

– Ce comportament nesăbuit?

– De a nu te gândi deloc la mine.

Își înfășură apoi brațul în jurul taliei ei și o sărută.

Primul lor sărut fusese tandru și ispititor, al doilea – provocator și plin de dorință.... și ispititor. Iar cel din acel moment era, din nou, altfel. Insistă ca ea să se gândească la el cu o mușcătură ușoară a buzei de jos, iar când ea deschise gura pentru a-l mustra, o sărută cu o intensitate păcătoasă. Voia să aibă atenția ei deplină – și știa cum să obțină acest lucru, cu ajutorul experienței. O seduse cu dinții și cu limba. Buzele lui le sărutară pe ale ei, până când uită de lumina difuză, de parfumul de trandafiri care plutea în aer, de câine, de Beau Brummel și chiar și de dilema pe care o trăia atunci când era cu el. Fiecare gând și fiecare sentiment îi era absorbit de apăsarea trupului lui de al ei... și de apetitul pentru plăcere pe care i-l stârnea.

Îi dădu drumul apoi. O ajută să se echilibreze, punându-i o mână pe cot, în timp ce ea încerca să se aranjeze și să-și adune toată demnitatea și prudența.

Cu cât îl cunoștea mai mult pe el, cu atât se recunoștea mai puțin pe ea însăși.

El o ajută să urce în șa, apoi îi dădu câinele.

Așeză cu grijă creatura sub brațul ei, murmurându-i șoapte de alinare, apoi porni spre casa din oraș a domnului Knight.

I se părea înspăimântător faptul că se schimba atât de radical, și într-un timp atât de scurt, dintr-un motiv atât de simplu precum un sărut. Oare Madeline avea să o mai recunoască pe Eleanor odată ce ajungea la Londra? Mai mult de atât... Oare Eleanor avea să se mai recunoască pe sine când avea să vină momentul să renunțe la toate acele drepturi de apartenență asupra domnului Knight?

Avea să-l cedeze cu ușurință logodnicei lui de drept? Sau avea să lupte pentru el?

Capitolul 16

Remington se plimba pe coridorul de deasupra foaierului.

– Al naibii câine, trebuie să dispară!

Ducesa lui stătea aproape de balustrada scării, privind cum servitorii se învârteau în toate părțile, ocupându-se de pregătirile de ultim moment – așezând mesele, punând sticle de șampanie la rece și umplând vazele cu o multitudine de trandafiri galbeni. Întoarse capul și se uită la domnul Knight și la câinele care se ținea aproape de el. Păstra o expresie serioasă, dar sufletul ei era plin de o bucurie care o făcea să radieze.

– *Naiba* este un cuvânt care nu se folosește în companie mixtă în Anglia.

Dar *la naiba* dacă nu arăta bine, învăluită în mătasea aceea turcoaz, care-i scotea în evidență ochii și îi făcea să pară de un albastru uluitor. Avea părul împletit cu o panglică turcoaz, iar diamantele străluceau ca niște stele printre șuvițele ei scurte și întunecate.

Erau, desigur, hainele ei. Și panglica ei. Și diamantele... tot ale ei. Tot nu voia să poarte hainele pe care i le cumpărase el – dar, chiar dacă încă nu știa, în curând urma să nu mai aibă de ales.

Dar, între timp, în urma lui mergea un cățel. Se opri lângă Eleanor și arătă în direcția animalului.

– Uite-te la el. Îi cade părul... ciorapii mei albi sunt plini de părul lui negru și pantalonii mei negri – de păr cafeniu.

– Ei, haide, că nu-i chiar așa de rău. Le zâmbi – și lui, și câinelui. Era un zâmbet fermecător și încrezător, care mai detensionă un pic atmosfera – un zâmbet pe care își permitea să-l afișeze mult prea rar. Domnule Knight, trebuie să recunoști că Lizzie este mult mai frumoasă, acum, că a făcut o baie.

– *Lizzie?* Cine e Lizzie?

Se temea că deja știa răspunsul.

– Câinele tău.

– Nu e câinele meu! Ba, mai mult de atât, cine a auzit vreodată de un câine pe care să-l cheme Lizzie? Pocni din degete în direcția animalului care se zbenguia. Șezi!

Potaia se conformă imediat, adorându-l din priviri și cu limba atârnându-i de-un cot. Spălat și uscat, câinele era într-adevăr mult mai prezentabil și Dumnezeu știa că și mirosea mult mai bine – dar, în loc să-i fie recunoscător lui Eleanor, cea care îl salvase, acesta se atașase de domnul Knight. Îl urma îndeaproape în sus și-n jos pe scări, se tolănea pe covorul persan din dormitorul lui și lătra la valetul său.

Ducesa nu părea deloc afectată de trădarea câinelui. Ba, mai mult, o amuza copios exasperarea lui Remington.

– Domnule Knight, să știi că arăți foarte bine – indiferent dacă ai sau nu pantalonii plini de păr.

– Hmm. Mulțumesc. Își aranjă haina neagră. Presupun că ai dreptate. Deși nu știu dacă e cu adevărat un compliment.

Se uită la el, apoi întoarse privirea – de parcă astfel putea împiedica să se vadă în ochii ei faptul că îl considera extrem de senzual.

– Este.

Remington zâmbi, întrebându-se cum avea să facă față ducesa lui anunțului pe care el îl plănuise pentru sfârșitul serii.

Lady Gertrude umbla de colo-colo, gătită pentru petrecere și bătând din palme.

– Copii, grăbiți-vă, copii! Oaspeții vor sosi în curând. Aruncă apoi o privire neînduplecată spre Lizzie. Și duceți câinele de-aici. Știți doar că lui Lady Fendsworth îi e îngrozitor de frică de câini.

Lizzie o lătră pe femeie, plină de reproș.

– Îmi pare rău, dar nu te putem lăsa să sperii oaspeții. Lady Gertrude vorbea cu cățeaua de parcă aceasta ar fi înțeles-o.

Mai rău, Lizzie scânci, ca și cum chiar ar fi înțeles-o.

– Hai, du-te de aici.

Lady Gertrude se grăbi pe coridor.

– Bine. *Lizzie* se duce la culcușul ei. Remington se îndreptă se camera lui, dar simți ceva – o mușcătură la tocul cizmei.

Se întoarse și se uită la câine, care țopăia de bucurie că obținuse atenția lui.

– Știi ce-o să zică valetul meu când o să vadă asta? Remington făcu semn spre zgârietura de pe cizmă. O să... o să... o să-ți mai facă încă o baie!

Câinele începu imediat să dea din coada lui neagră – suficient de tare încât să facă să răsune balustrada. Ba, mai mult de atât, Remington ar fi putut jura că făptura aceea prostuță îi zâmbea.

Madeline chicoti scurt – un râs pe jumătate înfundat, care nu părea foarte exersat în arta bucuriei. Apoi, ca și când nu s-ar fi putut abține, începu să râdă în hohote. Părea să se distreze de minune.

Ducesa zâmbea foarte rar – și chiar și atunci o făcea doar din politețe. Extrem de rar zâmbea de fericire, iar Remington nu o auzise niciodată – dar absolut niciodată – râzând. În acel moment, câinele acela prostovan cu limba scoasă și cu devotamentul său bizar față de el – dar mai ales față de cizmele lui – reușise s-o facă să râdă. Îi plăcea foarte mult sunetul acela dulce și rar. Bucuria ei îi trimise un fior neobișnuit pe șira spinării – dacă era nevoie de câinele acela ca s-o facă fericită, atunci câinele era animalului lui preferat, dintre toate animalele de pe lume. Se ghemui lângă cățea și-o mângâie pe cap.

– Bravo, fetițo. Bravo... Lizzie.

Lizzie încerca înnebunită să-l lingă pe față, iar asta o făcu din nou pe ducesă să râdă.

În timp ce o asculta și încerca să evite să fie lins pe față de câine, se născu în el un nou țel. Să o facă pe Madeline să râdă mai des.

Lumânările aruncau o strălucire aurie asupra sălii de bal. Îmbrăcați în haine colorate, oaspeții stăteau de vorbă, dansau sau sorbeau din băuturile rafinate. Petrecerea aceea de sărbătorire a logodnei lui Remington cu viitoarea ducesă de Magnus era un succes răsunător. Cu excepția faptului că... Remington îl prinse pe majordom și întrebă:

– A sosit ducele de Magnus?

– Nu, domnule. Bridgeport se aplecă și îi șopti: Nu este în Londra.

Magnus nu era acolo.

– Nemernicul nici măcar n-a venit la petrecerea de logodnă a fiicei lui.

– Poate este prea jenat să dea ochii cu mulțimea după ce a pierdut-o pe fiica lui la un pariu, domnule.

– Poate.

Remington se îndoia de asta. Magnus era un englez fățarnic, trecut de patruzeci și cinci de ani, care bea foarte mult și paria fără scrupule sau mustrări de conștiință. Iar sub bună dispoziția permanentă pe care o afișa se ascundea un om fără suflet, care nu s-ar fi dat în lături de la crimă ca să obțină ceea ce-și dorea. Oare aflase adevărata identitate a lui Remington? Nu cumva, chiar în acel moment, se ascundea la vreuna dintre moșiile lui, punând la cale un nou plan nemilos?

A doua zi, Remington avea să-și trimită oamenii să descopere unde se afla de fapt ducele. După care urma să meargă, personal, să-l bată pe ducele acela blestemat, până când avea să-i smulgă o mărturisire – și să afle și ce alte răutăți mai plănuise. Remington nu era pe deplin sigur că ducele nu și-ar fi omorât propria fiică înainte s-o vadă căsătorindu-se cu un om de rând.

Însă, pentru moment, seara se dovedea un real succes, iar miezul nopții se apropia cu pași repezi. Miezul nopții...

Bridgeport întrebă:

– Să pregătesc pahare pentru toast, domnule?

– Fără întârziere.

În timp ce în sala de bal erau aduse, pe tăvi de argint, paharele de șampanie rece, Remington stătea de vorbă cu invitații săi, gusta din somon și întotdeauna – dar absolut întotdeauna – se așeza astfel încât să nu o scape din ochi pe Eleanor.

Aceasta stătea nemișcată, permițând oaspeților să se apropie de ea. Asculta fiecare replică, trata pe toată lumea cu maximă seriozitate și atingea pe fiecare pe brat sau pe mână. Aparent, din ce în ce mai multe femei se duceau la ea ca să stea de vorbă. Nu ca să o lingușească sau să bârfească, ci ca să îi vorbească despre ele însele. Și bărbații se apropiau, în număr la fel de mare – și, unul câte unul, păreau să se îndrăgostească lulea de ea.

Dar cum să nu se întâmple asta? Cum zisese prostănacul ăla de Vicontele Mauger? „Excelența Sa e la fel de frumoasă ca soarele, în toată splendoarea sa." Un punct de vedere ridicol – doar că avea perfectă dreptate.

Frumusețea lui Madeline era o complicație pe care Remington nu o prevăzuse. Înțelegea, desigur, cum stăteau lucrurile. Cu sprijinul lui Brummel, dar și datorită propriului ei stil rafinat, devenise ultima modă să suferi din dragoste pentru Madeline. Știa, de asemenea, că toate acele pasiuni erau superficiale – și odată ce Madeline urma să devină o femeie măritată, avea să își mai piardă din farmecul pe care-l avea ca domnișoară singură. Aștepta cu nerăbdare acea zi, pentru că – deși nu ar fi crezut că era posibil – suferea mici impulsuri de gelozie, cu fiecare privire seducătoare aruncată în direcția ei. Se trezi dorindu-și să o tragă deoparte și să-i explice că ceilalți bărbați erau superficiali și nesinceri în sentimentele lor, în timp ce el... Dar nu. Nu voia să recunoască faptul că era fascinat de ea. Mâinile ei feminine îi puteau lua inima și i-o puteau frânge într-o clipită. Ba, mai mult de atât, dacă propria lui dragoste nu era superficială, atunci însemna că era bazată pe... pe ce anume?

Ochi mari și albaștri, o atitudine șovăielnică, un zâmbet pe care nu-l afișa aproape niciodată, un trup minunat, o convingere puternică de a face ceea ce trebuia, o bunăvoință blândă, o minte ageră pe care o ținea ascunsă cu grijă....

Ea se scuză în fața celor adunați în jurul ei și se plimbă prin sala de bal. Se opri în colțul unde stăteau însoțitoarele, guvernantele și campioanele și vorbi cu ele. Însoțitoarele și campioanele se foiau și îi răspundeau, ușor cam stingherite. Comandă pentru ele băuturi și tăvi cu mâncare. Le lăsă ospătându-se și sorbind din băuturi – și privindu-și neîncrezătoare stăpânele, de parcă s-ar fi așteptat să fie mustrate sau pedepsite.

Remington vorbi cu Bridgeport și ordonă ca și colțul însoțitoarelor să primească aceeași servire pentru tot restul serii. Se mută apoi într-o altă poziție, în colțul celălalt al sălii de bal, de unde o putea urmări cu privirea pe Madeline. Își dorea să poată intra în propria minte și să înlăture acea bucățică din el care-l făcea să fie atât de absorbit de ea. Nu-și putea permite acea nebunie. Nu acum, când planurile lui erau atât de aproape de a deveni realitate. Pentru a-și duce planul la bun sfârșit, avea nevoie de o judecată obiectivă și limpede. Nu avea nevoie să-l zăpăcească o femeie.

O femeie superbă, într-adevăr, dar totuși o femeie.

Nu reușea să o înțeleagă. Asta era problema. Era superbă, dar în același timp nu era conștientă de propria-i frumusețe. Era bogată, dar nu și lacomă. Era timidă, și totuși călărea fără nici o teamă... Și era dispusă să răcnească ca o leoaică pentru un câine zdrențăros.

Din cauza ei, cele mai bune cizme ale lui fuseseră roțăite de dinții ascuțiți ai unei potăi. Din cauza ei, pusese să fie schimbate toate aranjamentele florale – din trandafiri roșii, în trandafiri galbeni. Din cauza ei, petrecuse prea puțin timp plănuind următorul pas din răzbunarea lui – și prea mult timp plănuind noaptea nunții lor. O noapte cu cearșafuri de mătase, mâncăruri alese și o seducție extrem de tandră.

Așa că acum, în sfârșit... Remington îi făcu un semn din cap lui Bridgeport și își căută ducesa. Îl privea foarte serioasă cum își croia drum spre ea, prin sala de bal.

– Ești superbă în seara asta, zise el.

– Mulțumesc, domnule. Ai nevoie de ceva?

– Vino cu mine!

De parcă i-ar fi cunoscut planurile, își împreună mâinile într-o atitudine rugătoare.

– Chiar trebuie?

Femeia din fața lui se schimbase extrem de mult în ultimele zile. Își tunsese părul scurt. Nu îi mai era teamă să apară în public. Pielea ei albă strălucea, parcă luminată din interior. Devenea din ce în ce mai splendidă, cu fiecare zi care trecea... Și nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

– E prea târziu să dăm înapoi acum.

Oftă, nesigură.

– Mă tem că e adevărat.

Îi oferi brațul lui și o conduse spre scena unde cânta orchestra. Recunoscând semnalul, muzicienii începură să cânte o fanfară.

Invitații se întoarseră spre ei și începură să zâmbească. Credeau că știau ce urma să anunțe – logodna lor.

Însă nu știau totul. Asta nu știa nimeni, cu excepția lui Remington însuși și a lui Bridgeport, care îl ajutase să pună totul la punct. Remington o ajută pe Madeline să urce scările scenei. Aceasta îi aruncă o privire suferindă și rugătoare, dar el nu băgă în seamă emoțiile ei de ultim moment. I se alătură pe scenă și scoase o cutiuță mică din buzunar. Toate conversațiile încetară pe dată. Își pregăti vocea, astfel încât să ajungă în toate colțurile sălii de bal, apoi zise cu un patos teatral:

– Vă mulțumesc că ați venit în seara asta, ca să sărbătorim împreună logodna mea cu Madeline de Lacy, marchiză de Sherbourne și viitoarea ducesă de Magnus. Este o mare onoare să-mi așez inelul pe degetul ei... Deschise cutiuța și-i arătă inelul – era un safir magnific, pe o montură de aur... Inel pe care l-am ales special pentru a complimenta frumusețea ochilor ei.

Majoritatea invitaților începură să aplaude când îi scoase mănușa de pe mâna stângă.

Nu toți însă. În ciuda faptului că nu primise o invitație, Lady Shapster sosise devreme și petrecuse extrem de mult timp studiind-o pe ducesa lui. Lui Remington nu-i plăcuse felul răuvoitor în care-și mijea ochii, ca o pisică, pentru a o cerceta atent pe Madeline, așa că se asigurase că ele două nu aveau să rămână singure nici o clipă.

Nici Lord Fanthorpe nu aplaudă.

Lucrul acesta nu îl surprinse pe Remington. Atât la clubul pe care îl frecventa, cât și la balul familiei Picard, bătrânul îl ignorase cu o consecvență glacială. Fanthorpe era la fel ca toți ceilalți – dispus să-i bea șampania și să mănânce la masa lui, dar nu și să-l primească în societate.

Cu toate acestea, având binecuvântarea prințului și mâna ducesei promisă lui, Remington urma să devină unul dintre ei... unul dintre aristocrații din înalta societate... Astfel, sora lui avea să fie răzbunată în cele din urmă, iar fantoma tatălui său urma să se poată odihni în pace.

Când Remington îi ridică lui Madeline mâna dezgolită, ca să-i pună inelul pe deget, îi simți mușchii încordându-se – încerca, pentru a doua oară, să-i respingă pecetea de posesiune.

Îi întâlni privirea și văzu panica din ochii ei. Realitatea o copleșise în cele din urmă. Îi spuse atunci, într-o șoaptă intimă, dar serioasă:

– Nu încerca să mi te opui. O să-ți pun inelul meu pe deget.

Toată sfidarea ei se nărui sub ochii lui. Își plecă privirea. Aștepta, supusă, ca el să-și ducă gestul la bun sfârșit.... dar, spre surprinderea lui, avu și el un moment de ezitare.

Inelul ar fi trebuit să fie cel al mamei lui. Fata aceea ar fi trebuit să fie dragostea lui adevărată.

Visurile acelea se mistuiseră însă cu douăzeci de ani în urmă, într-o tragedie de foc, și nimic nu le mai putea aduce înapoi la viață – nici pe ele, nici pe familia lui. Putea doar spera ca acea căsătorie cu fiica ducelui de Magnus să îi aline durerea – sau cel puțin să îi dea pe cineva cu care o să împărtășească.

Ducesa lui privea cum îi aluneca inelul pe deget – îl trecu peste încheietura subțire a degetului și apoi i-l așeză unde-i era locul. Se potrivea perfect. Îi ridică apoi mâna și o ținu astfel încât inelul să strălucească în lumina lumânărilor.

– Vă mulțumesc, prieteni, că ne ajutați să sărbătorim acest moment! Să mai sărbătorim o dată! Ridicați paharele, și să bem în cinstea fericirii noastre!

Oaspeții se conformă, plini de voioșie. Remington nu terminase. Ținând-o în continuare de mână pe Madeline, o privi în ochi și apoi anunță:

– Momentul acesta este deosebit de special pentru mine. Arhiepiscopul de Canterbury ne-a acordat o autorizație specială și ne vom căsători la Biserica St. James's Piccadilly... poimâine.

Capitolul 17

Pe măsură ce Eleanor înțelegea semnificația anunțului domnului Knight, mulțimea, sala de bal și toate luminile începură să pălească. Credea că avea să leșine chiar în acel moment și chiar acolo, pe scenă. În mod ciudat însă, încă îi mai putea auzi vocea, proclamând clar:

– Odată ce Dumnezeu ne va binecuvânta uniunea, vom trăi în mijlocul vostru pentru tot restul zilelor noastre.

Nu părea să fie o promisiune pe care i-o făcea lui Eleanor, ci mai degrabă o amenințare. Totul din chipul și expresia domnului Knight părea amenințător. Avea de gând să oblige mulțimea să îl accepte, în condițiile stabilite de el – iar ea era instrumentul hotărârii sale.

– Respiră, îi porunci el încet.

Eleanor inspiră adânc și abia atunci își dădu seama că își ținuse răsuflarea.

– Zâmbește, îi zise el apoi.

Și ea zâmbi. Era un zâmbet timid – dar, după răspunsurile aprobatoare ale oamenilor din jur, înțelese că toată lumea considera că reținerea ei era un lucru firesc și că toată povestea li se părea extrem de romantică. Aparent, puțini oameni le păsa că logodna aceea era rezultatul unui detestabil joc de cărți. Cu părul lui blond care arăta ca o aureolă, îngerul ei căzut hipnotizase întreaga adunare.

Îi oferi mâna, ca s-o ajute să coboare scările.

Ei bine, poate nu chiar întreaga adunare. Lady Shapster stătea locului, răsucind în mână un pahar plin de șampanie și uitându-se la Eleanor – de parcă ar fi încercat să se decidă care era cea mai bună modalitate de a dezvălui adevărul. Ura din ochii ei o făcea

să se cutremure, dar, chiar și așa, nu se putea gândi la altceva decât la domnul Knight. Orice ar fi putut face Lady Shapster pălea în comparație cu planurile domnului Knight.

De îndată ce picioarele ei atinseră ringul de dans, orchestra începu să cânte un menuet. Li se alăturară rapid și alte cupluri. Totul fusese orchestrat de domnul Knight astfel încât impactul momentului să fie maxim, și, la suprafață, totul părea să întruchipeze fantezia oricărei fete.

Eleanor încă încerca să-și revină după acel *coup d'état*[1]. Nu se putea căsători cu el peste două zile. Trebuia să îi spună. Dar, chiar dacă dansa cu o grație de nedescris, stând tot timpul la mai puțin de un metru distanță de ea, ea putea la fel de bine să se afle pe lună. Purta o mască – una compusă dintr-un zâmbet fermecător și ochi întunecați, care ascundeau secretele sufletului său. Îmbunarea pe care o simțise venind din partea lui nu era altceva decât o himeră. Părerile pe care le crezuse comune nu existau de fapt. Diavolul cu ochi albaștri îi pusese cu forța inelul pe deget și în acel moment o amenința cu o căsătorie imediată.

Dar de ce? Eleanor nu înțelegea de ce Remington voia să se însoare cu viitoarea ducesă de Magnus. Îi spusese că își dorea averea și titlul ei, dar Eleanor nu îl credea. Era mai mult de atât, ceva ce se ascundea sub fațada aceea zâmbitoare – un plan a cărui vrăjmășie o înfricoșa...

Dansul se încheie. Bărbații se apropiară de domnul Knight, ca să-l bată pe spate și să-l felicite. Eleanor se retrase, dorindu-și cu disperare să fugă – dar era imposibil să scape. Horatia fu prima care o ajunse din urmă.

– Ce femeie șireată! Nu ne-ai oferit nici un indiciu despre nunta dumitale iminentă!

– Nu v-am oferit, nu-i așa?

Eleanor nu fusese șireată, ci pur și simplu neștiutoare.

Lady Picard se grăbi să se apropie și ea, la fel de agitată, de parcă i s-ar fi confirmat o bârfă interesantă.

– Felicitări, Excelență! Trebuie să fii extrem de încântată.

[1] În limba franceză, în original, „lovitură de teatru" (n.tr.)

– Nu pot descrie în cuvinte ceea ce simt acum. I se strânse stomacul.

Oare ce ar fi trebuit să facă în acel moment?

Îi veni în minte sfatul lui Madeline: „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aș face eu în situația asta. Apoi acționează".

Fără îndoială, era cel mai prostesc sfat pe care-l auzise vreodată Eleanor. Nu o ajuta deloc. Dar *absolut deloc.*

Domnul Clark Oxnard se grăbi spre ei, cu micuța lui soție la brațul său. Clark strălucea de veselie, iar obrajii lui rotunzi căpătaseră o culoare rubinie.

– Remington, când m-ai rugat să fiu cavalerul tău de onoare, n-aveam nici cea mai mică idee că urma să se întâmple așa curând. Felicitări, Excelență, sincere felicitări!

– Da, ai dreptate.

Oare cuvintele lui Eleanor aveau vreun sens? Nu credea. Dar nici nu îi păsa.

– Felicitările mele, Excelență! Vocea doamnei Oxnard era surprinzător de gravă pentru o femeie atât de micuță de statură, iar ochii ei o cercetau cu agerime. O căsătorie este întotdeauna un eveniment emoționant, dar poate fi și copleșitor, în același timp. Poate ne-am putea întâlni la un ceai, după ce te mai liniștești?

Părea atât de normală și de liniștită, încât Eleanor și-ar fi dorit să-și odihnească capul pe umărul ei și să plângă.

– Ar fi minunat, zise Eleanor. Mulțumesc.

Beau Brummel se îndrepta spre ei, agitându-și batista, ca să-și facă loc.

– Ce vești minunate, Excelență! Te vei căsători de îndată. Poți fii sigură că domnul Knight acționează când alții stau pe gânduri, și iată că te-a cucerit, așa cum meriți.

– Asta merit? Da, presupun că ai dreptate.

Pentru că minți în legătură cu cine era cu adevărat.

Privirea emoționată a tânărului Lord Byron o întâlni pe a ei.

– Un gest atât de romantic mă inspiră să scriu o poezie. Un poem epic. Sau poate un sonet.

Eleanor făcu un pas mic în spate, apoi încă unul.

– Sunt sigură că domnul Knight va fi foarte încântat.

În realitate, era sigură de contrariu.

– Dragă fată. Lady Gertrude se ridică pe vârfuri și o sărută pe obraji. Sunt foarte entuziasmată! Îi șopti apoi la ureche: Asta va opri zvonurile despre unde locuiești, înainte chiar să înceapă. E o mare ușurare, îți spun. Servitorii bârfesc, să știi, și încă vreo câteva zile ar fi putut fi fatale reputației tale.

Se înșela în privința aceea – pentru că, în acel moment, Lady Shapster îi examină fățiș burta. Pe tonul ei calm, cald și sigur, care obișnuia să o facă pe Eleanor să plângă în hohote, zise apoi:

– Nu pierzi deloc timp în drumul spre altar. Există vreun motiv pentru care vă grăbiți?

Toți oamenii din sala de bal rămaseră cu gura căscată. Domnul Knight se răsuci spre ea, ca un vârtej răzbunător. Toți oaspeții făcură un pas în spate, la unison.

Dar, pentru prima dată, Lady Shapster nu avea puterea de a o umili sau de a o îngrozi pe Eleanor. Poate că se maturizase. Poate că ultimii patru ani, ultimele zile, ultimele minute îi arătaseră ce însemna de fapt un necaz. Dintr-un motiv necunoscut ei, un val de furie îi înlătură orice neliniște. Nu avea nevoie ca domnul Knight să o apere. Se putea apăra și singură.

Zise apoi, afișând un zâmbet mai degrabă atacator decât binevoitor:

– Lady Shapster, am venit în Anglia de mai puțin de o săptămână. Dacă tot vrei să răspândești bârfe, să știi că asta nu e una care va prinde.

Lady Shapster clipi uimită – de parcă un pisoiaș inofensiv îi atacase gleznele și făcuse să-i dea sângele. Apoi zâmbetul acela terifiant îi reapăru pe buze, și se apropie de Eleanor. Înainte să poată spună ceva, interveni Lady Gertrude, pe un ton extrem de indignat:

– Ce afirmație grosolană. Nu ești de acord, Lady Picard?

– O, ba da, sunt întru totul de acord.

Lady Picard părea sincer șocată – ca o femeie căreia îi plăcea să bârfească în privat, dar care era oripilată de astfel de scene în public.

– Lady Shapster. Domnul Knight o luă de braț. Nu-mi amintesc să te fi inclus pe lista de invitați.

Lady Shapster se întoarse spre el, ca un tigru încolțit, arătându-și ghearele și colții. Apoi îi zări chipul pentru o fracțiune de secundă și ceva din expresia lui o făcu să se transforme înapoi în femeie.

– Mi-am dat seama că a fost o omisiune, așa că am...

– N-a fost deloc o omisiune. Domnul Knight îi spuse scurt și tăios: Nu-mi plac femeile vulgare și relc. Și cu siguranță nu le vreau la petrecerea mea de logodnă.

Lady Gertrude o bătu pe mână pe Eleanor, murmurând cuvinte de alinare.

– Dar vreau să-ți spun ceva. Lady Shapster o arătă cu degetul pe Eleanor. Nu îți dorești să te căsătorești cu *ea*.

Eleanor își dori să sară la ea și să reducă la tăcere acea femeie și vocea ei îngrozitoare, calmă și acuzatoare.

Domnul Knight își dezgoli dinții, apoi zise, extrem de încet, aproape imperceptibil:

– Nu-mi spui dumneata ce îmi doresc să fac. Nu știi nimic despre mine sau despre dorințele mele. Iar acum... vrei să pleci. Te voi însoți până la ușă.

– Ce scenă îngrozitoare, murmură Beau Brummel. E foarte trist când o frumusețe renumită recurge la astfel de mârșăvii.

Domnul Knight nu îl auzi, dar Lady Shapster da. Îi aruncă o privire veninoasă lui Eleanor, apoi zise, în timp ce domnul Knight o conducea de acolo:

– O să-ți pară rău că m-ai umilit astfel, asta ți-o promit!

Domnul Knight îi răspunse:

– Pentru siguranța dumitale, milady, nu mai spune nici un cuvânt.

Eleanor inspiră, cutremurându-se. O înfruntase pe mama ei vitregă și scăpase nevătămată. Știa că avea să câștige cu adevărat doar în clipa în care avea să o înfrunte ca fiind Eleanor – dar în acel moment îi era recunoscătoare. Lady Shapster îi distrăsese atenția domnului Knight și îi oferise astfel ei șansa de a scăpa pentru o clipă din vâltoarea aceea sufocantă de interes.

– Scuzați-mă. Văd un prieten pe care trebuie să-l salut.

– Desigur, draga mea. Lady Gertrude o bătu pe mână. Du-te și împrospătează-te.

– Mulțumesc, așa voi face.

Eleanor se străduí să nu se îndepărteze în mare grabă, pentru că știa foarte bine că toți ochii erau ațintiți asupra ei. Și se chinuia din răsputeri să meargă în linie dreaptă, de vreme ce nu avea nici cea mai mică idee unde se ducea de fapt. Știa doar că trebuia să plece de acolo – să plece înainte să sufere primul ei atac de panică.

Ușa deschisă care ducea spre grădină promitea aer curat și un văl de întuneric, așa că se îndreptă într-acolo – și auzi un șuierat venind dinspre planta de lângă ușile în stil franțuzesc.

– Pssst.

Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni.

– Pssst, don'șoară!

Merse în spatele ghiveciului și văzu un bărbat cu părul roșu, care stătea ghemuit, aproape lipit de podea. Într-o clipită, toată suferința ei se transformă în speranță. Dickie Driscoll o ajutase întotdeauna. Și avea să o ajute și de data asta.

– Dickie! Ce cauți aici?

– Vă salvez. Dickie se uită pe după plantă, înspre ringul de dans – unde cuplurile se înclinau și se ridicau, dansând menuet. Este prima dată când reușesc s-ajung la dumneavoastră fără să mă prindă domnu' Knight sau vreunu' din acoliții lui. Haideți. O prinse de mână și se îndreptă tiptil spre ușă. Să mergem.

– O, da! Să mergem! Îl urmă pe terasă, bucurându-se de libertate. Vreau să plec de aici. Trebuie să plec de lângă el înainte să... Trebuie să scap.

– Ssst. Dickie tăcu și o conduse în jos pe scări. Oamenii lui Knight sunt peste tot. Mi-a fost destul de greu s-ajung aici, și nu vreau să fiu iar aruncat afar'.

– Vrei să spui.. ca deunăzi, când ne-au prins ieșind din grajd?

Cărarea din grădină nu era luminată, dar nu avea nevoie de lumină ca să înțeleagă suferința din vocea lui Dickie.

– N-a fost deloc amuzant, don'șoară Eleanor.

Ea se încordă.

– Doar nu te-au rănit oamenii lui, nu?

– Nu, domnu' Knight i-a instruit să nu facă urât și n-au făcut – în mare parte.

Eleanor încetini.

– Așadar, domnul Knight s-a ținut de cuvânt!

El își dăduse cuvântul să nu-l rănească pe Dickie. Iar *ea* promisese să nu fugă.

Cu toate astea, domnul Knight nu îi spusese că urmau să se căsătorească imediat!

– Grăbiți-vă, don'șoară Eleanor! o zori Dickie.

Și ce dacă domnul Knight nu-i spusese tot adevărul? În fond, nici nu-i ceruse asta. Ea doar îi promisese că nu avea să mai fugă. Nu pusese condiții.

– Dickie. Se opri fără tragere de inimă. Nu pot pleca.

– Cum adică nu puteți pleca? Dickie o trase mai tare. Ăsta nu-i un joc, don'șoară! L-am auzit. A anunțat că nunta va avea loc poimâine, și Excelența Sa nu e de găsit. Nu știu unde e, dar știu că suntem într-un moment de criză.

– Înțeleg, Dickie, crede-mă că înțeleg. Dar adevărul e că... i-am promis domnului Knight că n-o să mai încerc să fug.

Eleanor trebuia să rămână – doar își dăduse cuvântul.

Dickie știa că ea își respecta mereu promisiunile, așa că bolborosi:

– Pp... promis? Nu, don'șoară Eleanor, doar n-ați fost așa nesăbuită. Spuneți-mi că n-ați fost atât de nesăbuită.

Eleanor puse mâna pe brațul lui.

– Dickie, când oamenii lui te luau de acolo, aveau de gând să-ți facă rău. Nu puteam permite să se întâmple asta. Așa că i-am promis că o rămân până când îmi va spune el să plec.

– Don'șoară, dacă n-aș fi protestant practicant, aș înjura de-aș dărâma Turnul Babel. Dickie rămase neclintit și lăsa capul jos. Ce-o să faceți, don'șoară? O să-i spuneți adevărul?

– Să-i spun cine sunt? Nu!

Nu – voia să se afle cât mai departe de acolo când el avea să afle cine era ea cu adevărat.

– Nu vă puteți căsători cu omu' dacă el crede că sunteți ducesa. Păi când o să se afle adevărul... oho... o să vă omoare.

– Sigur că n-o s-o fac. Nu pot s-o fac.

Pentru că nu era lucrul corect de făcut. Nu îndrăznea să se gândească la cât de bine se simțea – la cum era să fie răsfățata Londrei, să aibă un cal bun pe care să-l călărească și uneori, foarte rar, să aibă curajul să spună ceea ce gândea. Nu îndrăznea să-și aducă

aminte cât de tare îi bătea inima când o privea domnul Knight – cu ochii lui de un albastru pal, dar fierbinți precum cărbunii încinși. Să se imagineze soția lui însemna să ceară singură suferință și durere – lucruri care aveau să vină oricum, din plin.

– Hai să-ți spun ideea mea, Dickie! O să scriu un bilet. Și tu i-l vei duce lui Madeline. Am să-i spun de nuntă, și ea o să vină imediat să mă salveze.

– Păi, și dacă nu poate?

Eleanor stătea în grădina întunecată. Simțea noul inel rece pe degetul ei. Vântul se juca cu frunzele de deasupra ei. Aerul proaspăt îi inunda plămânii. În sufletul ei avea loc o luptă. O bătălie între vechea și blânda Eleanor și noua Eleanor, care abia atunci încerca să se nască. Vechea Eleanor era foarte timidă și accepta tot ce primea de la viață, fără să se plângă. Noua Eleanor lupta pentru ea și pentru fericirea ei, fără să-i pese de consecințe.

Madeline nu îl voia pe domnul Knight, însă noua Eleanor îl voia. Îl dorea cu disperare... Îl dorea din tot sufletul și din toată ființa ei... Iar dacă Madeline nu ajungea la timp ca să oprească nunta...

Noua Eleanor vorbi apoi:

– Dacă Madeline nu ajunge la timp ca să oprească nunta, atunci înseamnă că soarta a hotărât. Iar acum cred o să mă duc să beau un pahar de ceva – sau două.

Ar fi făcut orice ca să oprească țipetele de avertizare ale vechii Eleanor, care îi răsunau în minte.

Dickie Driscoll întrebă apoi, cu voce gravă și plină de groază:

– Ce vreți să spuneți, don'șoară, că soarta a hotărât?

– Vreau să spun că... dacă Madeline nu ajunge la timp, mă voi căsători cu domnul Knight.

Capitolul 18

Singur, Remington își luă rămas-bun de la ultimul oaspete. Ducesa nu era de găsit. O observase dispărând în sus pe scări,

cu o jumătate de oră în urmă, dar nu o mai văzuse întorcându-se. Spera ca invitații să fi crezut că plecase acasă la ea. Nu era bine ca ei să creadă că locuia cu el, altfel ar fi făcut presupuneri cum că îi furase deja fecioria.

Stinse câteva dintre lumânările care fumegau.

Nimic nu era mai departe de adevăr. La naiba! Câteva săruturi – chiar dacă fuseseră într-adevăr glorioase – nu prea puteau fi considerate semnificative. Își dorea doar ca trupul său nestăpânit să se domolească și să accepte cu demnitate acea așteptare, care era de fapt foarte scurtă.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

Bridgeport părea la fel de odihnit ca în aceea dimineață, dovedind încă o dată că majordomii englezi aveau o rezistență remarcabilă.

– Asta e tot, Bridgeport. Spune-le servitorilor că s-au descurcat foarte bine și că vor primi o recompensă adecvată duminică.

Bridgeport făcu o plecăciune și se duse să supervizeze curățenia.

În timp ce-și desfăcea manșetele, se întrebă alene dacă ducesa lui își revenise după șocul aflării veștii că aveau să se căsătorească peste treizeci și șase de ore.

Reacționase bine. Nu țipase și nu leșinase, nu îl respinsese și nici nu îl blestemase pe tatăl ei pentru situația în care o aruncase –, iar Remington fusese pregătit pentru toate acele reacții. În schimb, se uitase la el cu ochii mari și mută de uimire – amintindu-i de un raton care se trezea în calea unei trăsuri care se apropia cu viteză. Se simțise aproape jenat că îi dăduse surprinzătoarea veste în felul acela.

Dar avea relații și, dacă ar fi știut de mai înainte, ar fi găsit cumva o cale de a anula nunta, iar el nu își putea asuma acel risc.

Apoi unul dintre oamenii săi îi raportase că Dickie Driscoll se afla pe proprietate, și Remington așteptase să vadă dacă ea avea să fugă. Nu o făcuse, ceea îl mulțumise – chiar dacă nu prea înțelegea de ce. Reținerea ei putea fi consecința faptului că își dăduse cuvântul – iar el credea cu tărie că acela era motivul. Familia de Lacy avea reputația de a-și respecta promisiunile – da, cu siguranță de aceea rămăsese. Nu fiindcă ar fi vrut să se căsătorească cu el.

Dar chiar și acea presupunere neplăcută îi zgudui din temelii convingerile. Aristocrata care dormea sub acoperișul lui își ținea promisiunile.

Scoțându-și jacheta, se întrebă dacă nu cumva ducesa lui avea și alte virtuți. În drum spre scări, trecu pe lângă bibliotecă și auzi o voce veselă, dar ușor neclară.

– Domnule Knight, e o plăcere să te revăd.

Se opri și se uită atent la peticul de întuneric din încăpere.

– Excelență?

Ducesa lui păși în lumină. Rochia de mătase îi învăluia trupul și era la fel de aranjată ca mai devreme, însă avea o singură mănușă, panglica îi era înfășurată în jurul uneia dintre urechi și părul ei tuns scurt stătea foarte ciufulit. Arăta minunat și îi trezea poftele. Stătea înclinată, la fel ca o corabie pe cale să se scufunde.

Zise apoi, afișând un zâmbet prietenos și mult prea vesel:

– Trebuie să te felicit, domnule Knight. Ai organizat o petrecere minunată pentru un domn necăsătorit.

– Ai băut prea mult vin?

Părea să fie o concluzie destul de corectă.

– Vin? Vin? întrebă ea, folosind o intonație prea plină de îndoială și clătinând din cap, într-un gest exagerat. Nu. Ar fi foarte nepotrivit să fac asta la propria mea petrecere de logodnă. Se opri din vorbit și îl bătu cu degetul în piept. Nu crezi?

El se uită în jos la degetul ei subțire, care se opri din bătaia ușoară și, în schimb, începu să-i aranjeze lavaliera strâmbă. Se îmbătase. Dar când se întâmplase asta? Cu o oră în urmă nu dăduse semne de așa ceva.

– Deloc. Când să bei un păhărel dacă nu la petrecerea ta de logodnă?

Se uită chiorâș la pieptul lui.

– Ai lavaliera strâmbă. Ești american. Dar trebuie să te previn – Brummel spune că nu se cade să ai lavaliera șifonată. Își plesni palma peste aceasta, aplatizând ultimele cute micuțe. Și ești un dezastru, zise, împleticindu-se.

O prinse de braț.

– Înțeleg. Dar petrecerea s-a terminat, așa că nu mai contează.

Oare aceea era reacția ei la aflarea veștii că aveau să se căsătorească în curând? Se gândi că așa trebuia să fie și i se păru de rău augur pentru el.

Cu toate acestea, era fermecătoare. Iar data nunții fusese într-adevăr un mare șoc. O putea ierta de data asta.

– Vrei să te ajut să te duci în pat?

Afișă un zâmbet strâmb – buzele i se ridicară doar într-un colț, nu și în celălalt.

– Ești un băiețel tare obraznic.

În condiții normale, ar fi fost de acord, dar nu putea profita de o femeie beată – cu atât mai puțin de una care rareori bea mai mult de o înghițitură.

– Cât ai băut?

– Doar un păhărel mic, zise ea și îi arătă cu degetele cam cât.

– Cu ce?

O conduse spre scări.

– Coniac.

Cuvântul i se rostogoli luxuriant de pe limbă.

– Un singur păhărel mic sau mai multe păhărele mici?

– E posibil să fi fost două, recunoscu ea, lăsându-se greu pe el în timp ce urca. Sau șapte. Numărul a fost sigur derivat de cinci. Știai că, de fapt, sunt foarte bună la matematică?

– Habar nu aveam.

Știa, desigur, drumul până la dormitorul ei. Stătuse la ușa acestuia în fiecare noapte de când venise în casa sa – atingând cheia cu degetele, cântărind șansele... bucurându-se de anticipare.

– Foarte bine. La matematică și la limbi străine – și pot să-ți spun că e un lucru care s-a dovedit foarte folositor în călătoriile noastre. Sunt foarte bună la călărie. Toată lumea spune asta. Vocea ei coborî și deveni răgușită. Și la împerechere. Sunt bună și la împerechere.

El se opri atât de brusc, încât ea aproape căzu pe spate.

– Hoo, zise ea. Ridică steagul înainte să schimbi cursul, marinare.

Pe un ton de o blândețe falsă, el o întrebă apoi:

– Cine te-a învățat de împerechere?

– Femeile alea.

O privi intens, pe jumătate convins că își bătea joc de el, dar pe de altă parte sigur că în starea în care era nu putea juca teatru.

Se uita și ea la el, extrem de serioasă. Ridică mâna și-l bătu ușor pe obraz.

– Știi cât de chipeș ești? O, da. Ăsta-i lucru sigur! În seara asta, când îmi turna un pahar, Horatia mi-a zis cum chicotesc femeile... că și-ar dori să-ți descheie pantalonii și să desfacă ce e acolo ca pe un cadou timpuriu. Sau târziu, nu mai țin minte.

– Măgulitor. Trebuia să afle la ce se referise prin „Sunt bună la împerechere". Nu îi venea să creadă. Nu putea crede. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nici cele mai elementare noțiuni despre săruturi. Își strecură brațul în jurul taliei ei și o conduse într-un alcov. Acolo o așeză pe un scaun capitonat de la fereastră. Luă o singură lumânare dintr-un sfeșnic de perete și o așeză într-un vas de sticlă. Care femei?

– Cele care au venit la petrecerea din seara asta.

– Nu. Care femei te-au învățat despre împerechere?

Inima lui începuse să bată într-un ritm ciudat, destul de diferit de bătaia lentă, obișnuită. Cu mișcări bruște, desfăcu draperiile de catifea din legăturile lor și le trase, închizându-i pe amândoi într-un colțișor mic, intim și slab luminat – ideal pentru interogatoriu.

– Aș vrea să fii mai atent. Ți-am zis deja. Femeile din harem.

Un harem? Oare încă trăia într-un harem?

Oare se culcase cu un bărbat?

Stând chiar în fața ei, se folosi de cel mai dur ton al vocii ca să-i capteze atenția.

– Care harem?

Nu părea deloc impresionată de severitatea lui.

– N-ai auzit povestea? Înclină capul pe spate ca să-l privească și se lăsă pe pernele sprijinite de perete. Draperiile acopereau ferestrele, ținând la distanță curentul care se strecura pe sub geamuri, iar vântul urla în timp ce-și croia drum prin colțurile străzilor londoneze. E destul de amuzant, acum că s-a terminat.

Amuzant? Se îndoia de asta. Devenea din ce în ce mai neliniștit. Era neliniștit pentru ea.

– Spune-mi.

– Am vrut să mergem să vizităm Constantinopolul... eu și verișoara mea – de fapt, a fost ideea mea, și a ieșit atât de prost,

încât n-am mai sugerat nimic niciodată –, dar, când am ajuns acolo, era un bărbat. De fapt, erau foarte mulți bărbați și aproape nici o femeie. Ciudat loc. Bărbatul ăsta era negru din cap până-n picioare – avea părul negru, ochii negri și era foarte bogat. Și influent! Vocea ei coborî într-o șoaptă: Era un sultan. A crezut că suntem gemene – știi tu, surori născute în același timp...

Pe masa din colț era așezată o vază cu trandafiri. Parfumul florilor îi amintea lui Remington de ziua precedentă, petrecută în Green Park – de felul în care călăriseră, de curajul ei, de cât de frumoasă era în lumina soarelui... Oare fusese rănită în Constantinopol? Trăise în frică? Îl înfurie acel gând, dar își păstră vocea joasă și convingătoare.

– Știu ce înseamnă gemene. Povestește-mi despre harem.

– Ai vrea tu să știi, nu-i așa? Îl bătu cu degetele peste vestă – degetele ei zăboviră pe mătasea brodată. Ești un om inteligent.

Nu era inteligent. Era un om prost dacă se lăsa măgulit de un om beat, *cu ochi mari*.

– Mă bucur că asta crezi.

– Nu înțeleg cum de nu ți-ai dat seama de toată treaba asta. M-aș fi simțit mult mai ușurată dacă ți-ai fi dat seama.

Toată treaba asta? Oare la ce se ferea?

– Fac tot posibilul.

– Presupun că da, dar nu prea îți pot spune adevărul, nu?

Făcu iarăși gesturi largi, exagerate.

– Ba ai putea. O prinse de degete și i le mângâie, încercând s-o convingă. O să fiu soțul tău. Poți să ai încredere în mine.

– Da, cred că pot. Se minună și ea și adăugă apoi: Dar asta ar însemna să trădez toate lucrurile în care cred. Nu. Nu pot să-ți spun totul despre mine, dar poți să ghicești.

Îl privea, de parcă s-ar fi așteptat să-i știe toate secretele, când, în realitate, lui nu-i păsa deloc. Cel puțin nu în acel moment... nu când îi spusese că știa despre împreunare.

– De ce i-ar fi păsat sultanului dacă erați gemene?

– Îi plăcea pielea noastră albă, și s-a gândit că i-ar plăcea să ne tăvălească pe amândouă, în același timp, așa că ne-a băgat în harem.

Încercă să pocnească din degete, dar nu se întâmplă nimic. Se uită la degetele ei și mai încercă o dată. Tot nimic.

Prins într-un coșmar de furie și compasiune, Remington ceru să știe:

– Și ce-ați făcut?

Ea lovi pervazul de lemn al ferestrei, iar impactul păru s-o mulțumească.

– Am încercat să facem plângere la autorități. Dar acolo nu există reguli împotriva acestor lucruri. Ce barbarie!

– Spune-mi ce ți s-a întâmplat.

„Spune-mi dacă ai fost violată. Spune-mi ce va trebui să fac, ca să-ți alin temerile."

– Noi nu voiam să fim în harem. Celorlalte femei de acolo li s-a părut amuzant, pentru că lor le plăcea. Primeau dulciuri tot timpul și făceau băi, fără nici o rușine... Toate femeile astea făceau baie împreună și se spălau una pe alta, dacă îți poți imagina așa ceva...

Își putea închipui mult prea bine.

– Nu vorbeau decât despre cum era să primească un bărbat în ele, cum se simțeau în acele clipe și ce puteau face pentru a prelungi plăcerea. A fost de-a dreptul scandalos când concubinele exersau una pe cealaltă. Se îndreptă. Avea ochii mari de uimire în vreme ce își amintea acele lucruri. Nu știam că e posibil așa ceva.

– Doamne, Dumnezeule.

Credea că ar fi putut spune... că nu îl mai șoca nimic – însă ea îl șocase cu povestea asta. Fusese întemnițată cu femei care trăiau pentru a satisface un bărbat, iar bărbatul acela... o dorise pe ea. Normal. Nici un bărbat în viață nu i-ar fi putut rezista. Fusese, la urma urmei, într-un harem.

Așadar, *nu era* virgină. Iar *el* nu era furios din pricina asta, ci pentru că fusese forțată.

Își pierduse mințile.

– Da! zise ea, clătinând din cap. Noi am ascultat și am privit, desigur. Nu puteam să n-o facem. Eram înspăimântate! Expresia ei terifiată dispăru însă imediat și chicoti: Și curioase.

Remington își dorea să zdrobească ceva. Peretele. Vaza. Dar, în schimb, cu degete blânde, îi dădu o șuviță de păr de pe obraz.

– Sultanul ți-a făcut rău?

– Ce fel de lucruri ziceau concubinele acelea că-și fac bărbații și femeile! Știai că bărbaților le place să-și afunde părțile intime în gura unei femei?

– Asta știam.

Îi plăcea și lui. Dar nu se putea gândi la asta în acel moment.

– Știai? Se uită fix la zona lui intimă, de parcă ar fi putut vedea prin haine. Serios? Și ai făcut asta vreodată? E adevărat că părțile intime se măresc și se umflă? De la ce se întâmplă asta?

O prinse de umeri și se ghemui, privind-o fix în ochi.

– Ce ți-a făcut sultanul?

– Sultanul? Părea nedumerită. Ne-a băgat în harem și a plecat din oraș.

Remington își sprijini palma de perete și închise ochii, ușurat.

– Aș vrea să fii atent, se plânse ducesa. Ai fi știut asta dacă erai atent.

Se uită în sus la ea.

– Deci ești încă virgină.

– Domnule! Sigur că sunt!

Părul ei ciufulit arăta de parcă s-ar fi rostogolit. Sânii ei erau încorsetați, dar dezvăluiau un decolteu care-l făcea să-și dorească să-i sărute. Avea ochii grei de la oboseală și băutură și, pentru prima dată de când o cunoscuse, zâmbea fără reținere. Îl învăluia cu zâmbetele ei – buzele ei roșii și catifelate erau ușor întredeschise, iar dinții se vedeau albi și strălucitori. Îl tachinase întreaga seară – ce naiba, de fapt, de când o cunoscuse – cu membrele ei lungi, cu brațele ei puternice și cu ochii aceia mari și albaștri.

Era pură. Dar o virgină care avea cunoștințele unei curtezane. Știa că el o dorea – doar se asigurase să știe acest lucru –, dar, mai important de atât, îl dorea și ea și nu știa ce să facă cu acea dorință. Țesuse o plasă satisfăcătoare în jurul viitoarei lui soții, iar în acel moment descoperi cu stupoare că și ea țesuse în jurul lui o plasă la fel de puternică. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la faptul că voia să o aibă. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la noaptea nunții lor. Până și planurile lui de răzbunare

căzuseră pe locul doi, în favoarea acelei nevoi care-i clocotea în vintre.

Ea încă vorbea, și, dintr-odată, atenția i se mută înapoi la ea.

– Dacă ți-aș scoate bărbăția și aș afunda-o în gura mea, nu ar fi ca și când mi-aș compromite puritatea. Își întinse brațele pe perne într-o atitudine totală de abandon și se uită în sus la el, speculativ. Nu-i așa?

El avu nevoie de toată stăpânirea ca să nu fie de acord cu ea, întrucât acea parte masculină implicată în discuție se mărise și se apăsa atât de tare de prohabul pantalonilor, încât se temea că aveau să zboare nasturii. Se ridică încet, pentru a elibera presiunea.

– Ba da.

Cu toată beligeranța caracteristică unui om beat, ea îl contrazise:

– Dar nu presupune să-ți bagi nici o parte masculină *înăuntrul* corpului meu.

Nu știa ce să-i răspundă la asta, dar, dacă nu înceta curând cu acest subiect, avea să afle adevărul pe pielea ei.

Apoi expresia ei se schimbă.

– Dar... presupun că da. Ar trebui să îți bagi...

– Da!

El suferea de o agonie nemaiîntâlnită.

Mâna ei se ridică, și, cu privirea încețoșată, el o văzu întinzându-se din nou să-i așeze la loc un alt articol de îmbrăcăminte. În schimb, ea își trecu degetele peste umflătura din pantalonii lui.

– Asta e? întrebă ea și chicoti. Cred că asta e... dacă nu cumva ai un baston în buzunar.

Voia să-i spună că nu era adecvat să se hlizească în vreme ce îi atingea organele genitale, dar îi plăcea atât de mult atingerea ei, încât descoperi că nu-i păsa deloc. Putea să râdă cât voia, atâta timp cât degetele ei căutau să-i afle lungimea și grosimea.

Deveni extrem de serioasă în timp ce îl explora.

– E foarte lungă și groasă. Nu înțeleg mecanismul. Pare să aibă o poziție ciudată, și dimensiunile nu se potrivesc deloc.

– Funcționează.

Dacă nu se oprea din a-l atinge, avea să-i arate și cât de bine funcționa.

Trebuia să nu-și uite strategia. Voia să facă asta într-o ceremonie corespunzătoare. Să-și ducă ducesa la biserică, iar apoi, în noaptea aceea, să-i sacrifice virginitatea pe altarul răzbunării lui.

Familia ei era îndatorată față de familia lui, și ea avea să plătească. Sau cel puțin avea să achite prima tranșă a acelei datorii.

Cu toate acestea, se juca cu nasturii, și fiecare atingere accidentală îi trimitea prin corp valuri de extaz – sau poate era agonie?

– Pot s-o scot? întrebă ea. Pot s-o văd?

Dorința ei era cel mai puternic afrodiziac pe care și-l putuse imagina vreodată.

– În noaptea nunții.

Se opri și se bosumflă – buza ei de jos era fermecător de cărnoasă.

– Nu. Nu atunci. Acum.

Nu se putea întâmpla nimic în acel moment. Ea începu să-i desfacă nasturii. O opri, punând mâna pe a ei.

– Dacă faci asta, o să se întâmple mai mult decât... se cuvine.

Se părea că nu era atât de ametită de la băutură, pentru că chicoti.

– Cred că nimic din ce se întâmplă nu se cuvine. Nici măcar în America. Degetele ei se mișcară sub ale lui, în timp ce încerca să-l atingă din nou. N-ar trebui să fim singuri aici. Eu n-ar trebui să locuiesc în casa ta. Așa că de ce să nu...

– Pentru că nu aș avea...

„Controlul." Nu, nu putea recunoaște una ca asta. Dar putea inversa rolurile. Pe un ton convingător și versat, îi zise apoi:

– Și un bărbat poate dezmierda zonele intime ale unei femei cu gura lui.

Ochii ei deveniră și mai mari și își pierdură un pic din limpezime.

– Serios?

– Serios.

– Ești sigur? întrebă ea suspicioasă. Concubinele n-au menționat niciodată asta.

– Este ceva ce face un bărbat pentru o femeie, ca să îi aprindă dorința.

De fapt, era vorba despre mai mult decât despre dorință. Era ceva ce un bărbat făcea pentru o femeie ca să o satisfacă, dar nu era nevoie ca ducesa lui să știe chiar *totul*. Era mai bine unele lucruri să vină ca o surpriză.

– Dar un astfel de lucru pare foarte...

– Foarte...?

Alese cu prudență cuvintele, apoi continuă:

– Să lase un bărbat să facă asta ar implica... foarte multă încredere din partea unei femei.

– Așa e. Dar, atunci când bărbatul o face așa cum trebuie, este minunat... Sau cel puțin așa mi s-a spus. Gura unui bărbat explorează și sărută fiecare părticică... gustă și linge... și suge, cu foarte mare blândețe...

Ea își lipi genunchii, iar sunetul slab pe care îl scoase nu veni ca un răspuns... ci fu un geamăt.

Remington aruncă o pernă pe podea și îngenunche pe ea. Își întinse chipul spre buzele ei.

– O să te sărut. Ne-am mai sărutat, îți amintești? O întrebă apoi, pe un ton foarte jos și seducător: Și ți-a plăcut, nu-i așa?

Vocea îi tremura când îi răspunse:

– Foarte mult.

Era încrezătoare. Și al naibii și minunat de sinceră.

– Mi-am băgat limba în gura ta, am explorat și am gustat. Așa...

Își atinse buzele de ale ei, anticipând înflorirea timidă a gurii ei sub atingerea lui. Adora felul în care i se tăia răsuflarea când își strecura limba înăuntrul gurii ei... adora aroma de coniac... adora faptul că nu se putea abține să nu-și pună mâinile pe umerii lui și să se joace cu degetele în părul său. Alcoolul îi atenuase inhibițiile – își atingea limba de a lui, iar apoi, când limba lui se retrase, o urmă cu a ei, cufundându-se în gura lui, atingându-i dinții, ciugulindu-i buzele. Aparenta ei timiditate ascundea o sirenă cu o putere și o îndrăzneală nemaiîntâlnite, și avea să-i arate tot ce instinctul ei putea doar bănui. Îi supse limba cu tandrețe, atingându-i baza limbii cu a lui. Când căzu pe spate, cu răsuflarea întretăiată, îi rulă ușor singura mănușă de pe braț.

– Îți poți închipui cum ar fi să-ți fac asta... acolo jos? Cu aceeași tandrețe, îi sărută pielea catifelată și palidă a cotului. Își poți imagina?

– Da, zise ea, extrem de încet.

Îi scoase de tot mănușa și îi sărută fiecare deget, apoi îi ciuguli palma cu gura întredeschisă.

– Căsătoria asta nu a fost alegerea ta. Îți pot înlătura doar o parte din temeri, dar îți promit solemn că îți voi îndeplini fiecare dorință femeiască – chiar înainte să știi despre ce e vorba. Ai încredere în mine?

Ea îi răspunse, fără nici un moment de gândire:

– Nu.

Privind-o, văzu spaima în ochii aceia mari... gura tremurândă și roșeața din obraji.

– Că îți voi produce plăcere cu gura mea?

Răsuflarea de mult captivă în plămâni dezvăluia cât era de tentată. Dacă n-ar fi fost amețită de la alcool, probabil ar fi țipat și ar fi fugit de acolo, dar dorințele ezitante care sălășluiau în ea o făceau să fie maleabilă în mâinile lui.

Întinse brațele și puse mâinile pe perne.

– Eu sunt bărbatul pe care l-ai așteptat toată viața.

Puse mâinile pe coapsele ei. Ea se sperie. El își mișcă tandru palmele în sus și-n jos, încălzindu-i carnea cu atingerea lui... Apoi se mută, pe furiș, între genunchii ei.

– Ai încredere în mine că am să-ți provoc plăcere. Apucă tivul rochiei și-i ridică mătasea alunecoasă până la talie.

Panicată, ea îl împinse. Încercă să-și apropie picioarele.

Dar el se afla între ele. Stătea în genunchi în fața ei, și, chiar și în acea lumină slabă, avu privilegiul de a vedea... totul. Picioarele ei erau lungi și bine proporționate și avea pulpele acoperite cu ciorapi de mătase, de culoare albă, prinși cu o jartieră deasupra genunchiului. Avea coapse albe și puternice, care puteau călări un cal – sau un bărbat – controlând fiecare mișcare. Între picioarele ei putea vedea un smoc de păr, negru și creț, iar mai jos de el... putea vedea.... deschizătura ei roz și luminoasă.

– Perfectă. Se uită la ea. Minunată.

Ea se uita la el cu o privire scandalizată, dar totuși.... putea vedea frânturi de speranță și exaltare strălucind în ochii ei. Îl dorea. Căuta cunoaștere. Își dorea să trăiască acea fericire nelegiuită.

Și el își dorea să i-o ofere. Când va fi terminat cu ea, nu avea să-și mai amintească nimic în afară de el și de tot ce o învățase.

Văzu un semn pe pielea pală a genunchiului ei și-și trecu blând degetul peste el.

– Bietul genunchi. Cum s-a întâmplat asta?

– Când am... salvat-o pe Lizzie... am căzut.

– Trebuie să promiți că n-o să mai faci niciodată ceva atât de nesăbuit. Îi sărută genunchiul. Buzele lui zăboviră acolo o clipă. Bietul genunchi. Promiți?

– Nu pot. I se strânseră degetele de la picioare. Nici măcar pentru tine.

– Ești o femeie încăpățânată.

– Înainte nu eram așa. Înainte eram... maleabilă.

El chicoti.

– Te schimbi chiar sub ochii mei. Dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai vrea să mai fii o dată maleabilă și să-ți pui mâinile înapoi pe perne.

Ea înghiți cu zgomot.

– Nu cred că....

– Nu mă poți îndepărta. Nici măcar nu vrei s-o faci. Pune mâinile înapoi și relaxează-te.

Treptat, își întinse brațele înapoi pe perne și se lăsă pe spate.

– Dar voiam să... îți produc eu *ție* plăcere.

Era complet deschisă. Total lipsită de apărare. Avea încredere în el, chiar dacă era virgină, altfel nu și-ar fi permis să cedeze atât de mult în fața lui.

El îi zâmbi fermecător, în timp ce-și plimba degetele pe interiorul coapselor ei.

– Nu în seara asta. Noaptea asta îți aparține ție.

Continua să o privească, liniștind-o, în timp ce înainta spre obiectivul său. Era din ce în ce mai caldă, pe măsură ce se apropia – trupul ei era ca o sobă, pregătită să-l învăluie în căldură. Clipele trecură, și inima lui începu să bată din ce în ce mai tare...

începu să se simtă la fel de amețit ca ea.... dar era îmbătat de pasiune... și de putere.

– În noapte nunții noastre, când voi pătrunde în sfârșit în tine, vom arde până ne vom transforma în cenușă.

Ea se îndreptă.

– Te rog... nu ar trebui să....

Era foarte excitat. Bărbăția lui pulsa, vrând să evadeze din spatele nasturilor. În același timp, păcatul de a se ascunde într-un alcov întunecat și de a-și ține viitoarea soție captivă în lanțurile plăcerii îl îndemna să-și ignore propriile dorințe și să se concentreze pe ale ei. Își trecu palma peste ghemotocul ei de păr.

– Lasă-te pe spate. Nu te voi avea în seara asta, îți promit!

– Nu e asta. Dar n-ar trebui să facem așa ceva.

– Asta face parte din farmec. Își trecu un deget peste una din labiile ei, abia atingând pielea... Și observă cum i se încețoșează privirea. Lasă-te pe spate. O să fac ce-mi doresc, și ție o să-ți placă.

– N-ar trebui.

El chicoti, apoi pe cel mai plăcut ton îi spuse:

– Dacă mi te opui, o să folosesc legăturile draperiilor ca să te leg și tot o să fac ce vreau cu tine.

Când ea răsuflă consternată, își strecură degetul în ea. Era fierbinte și udă de dorință, și se crispă – nu în semn de respingere, ci din cauza pasiunii țesute din vorbe și fapte.

– Ai vrea să te leg? o întrebă el, pe cel mai convingător ton. Atunci, n-ar mai trebui să te învinovățești pentru nimic. Vei putea spune că n-ai avut de ales și că te-am obligat, ca să-mi impun voința.

Nu părea să-l asculte, dar el știa foarte bine că auzea ce-i spunea. Avea ochii închiși și capul lăsat pe spate, în timp ce el îi explora adâncimile. Trăsese o pernă în brațe și o strângea la piept cu ambele mâini... așa cum avea să-l îmbrățișeze pe el când avea să vină clipa.

Își duse degetul mare în sus, căutându-i esența, și zise:

– Avem tot timpul din lume să încercăm toate pozițiile și tot ce ai auzit în harem... tot ce știu eu și tot ce vom inventa împreună.

Picioarele ei începură să se strângă în jurul lui în acel moment, prinzându-l acolo. Încerca să-l tragă la ea, și nici măcar nu știa

cu adevărat ce făcea. Se îneca în simțuri, iar el adora asta. Adora să știe că putea aprinde pasiunea în femeia aceea – atât de moale și de tandră – cu o singură atingere. Și avea să îi ofere... mai mult decât o atingere.

Aplecă ușor capul și îi inspiră aroma.

– Dragă fată, asta este prima din o mie de nopți. Ține minte asta – o să te am în toate felurile în care un bărbat poate avea o femeie și o să mă implori să-ți ofer mai mult.

Ducesa lui deschise ochii, de parcă ar fi vrut să riposteze.

Dar, înainte ca ea să poată formula cuvintele, el își coborî gura între picioarele ei și o ispiti... și o conduse până în rai.

Capitolul 19

La ora două după-amiaza, bubuitul unui tunet zgudui casa.

Eleanor deschise ochii brusc. Se uită la tavanul dormitorului ei slab luminat. Ascultă ploaia care bătea în fereastră. Clipi când o orbi un fulger. Și își aminti...

Noaptea trecută se îmbătase. Unii oameni nu-și aminteau nimic după ce beau. Dar ea nu avea un asemenea noroc.

Își acoperi fața cu mâinile și se cutremură de rușine.

Își amintea... totul.

Doamne, Dumnezeule, își amintea fiecare moment stânjenitor și minunat.

Domnul Knight îi făcuse lucruri pe care nici măcar nu și le imaginase vreodată. Doar pentru că refuzase să-l urmeze pe Dickie Driscoll când se ivise ultima ei șansă de a scăpa de domnul Knight... doar pentru că o copleșise vinovăția, fiindcă hotărâse să lase soarta să stabilească dacă urma să se căsătorească sau nu cu el... se refugiase în băutură. Și după cum o avertizaseră toate femeile că ar face un bărbat... el profitase de ea.

Dar faptul că se refugiase în băutură nu însemna că domnul Knight procedase corect profitând de starea ei și seducând-o.

Își dorea să nu îi fi spus că fusese în harem... Suspină îngrozită. Era o mare proastă! Pentru că, în acel moment, domnul Knight era conștient de faptul că ea știa multe lucruri, pe care majoritatea englezoaicelor nici nu și le-ar fi imaginat... Și îi și dăduse prima lecție despre pasiune.

Își trase cearșaful peste cap, de parcă în acest mod ar fi putut înăbuși cumva amintirile din noaptea precedentă. Dar, ascunzându-se sub cearșaf, văzu conturul estompat al trupului ei gol și își aminti cum ajunsese în noaptea aceea în pat... și își aminti....

Concubinele îi spuseseră că atingerea unui bărbat în adâncimile interioare ale unei femei era sinonimă cu extazul. Nu îi spuseseră însă și cum avea să o șocheze alunecarea unui singur deget în interiorul ei. Cum urma să o marcheze acel lucru. Chiar și în clipa aceea – când stătea ascunsă în dormitorul ei, între așternuturile mototolite de pe pat – îi mai simțea atingerea în interior. Își apăsă degetele de tâmple, parcă dorindu-și să îndepărteze acea amintire din creier.

În același timp, își împinse călcâiele de-a lungul saltelei, ca să-și ridice genunchii, și întinse cearșaful – de parcă el s-ar fi aflat acolo în acel moment și i-ar fi făcut loc între picioarele ei.

Căci, oricât i-ar fi fost de rușine de modul în care se comportase cu o noapte în urmă... și indiferent de câte ori și-ar fi spus că el profitase de starea ei, încă îl dorea. Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de el.

Deja o transformase într-o desfrânată, pentru că degetele-i alunecară sub cearșaf, peste burtă, și se opriră în părul dintre picioare. Mâna i se opri brusc și tremură, dar voința ei nu se dovedi îndeajuns de puternică încât să învingă amintirile. Degetele ei alunecară mai jos, și începu să se atingă, prudent. Totul părea la fel, dar totuși era complet diferit.

Nimic din ce îi spuseseră concubinele nu o pregătise pentru senzațiile atingerii aspre a limbii lui pe țesutul moale dintre picioarele ei. Crezuse că avea să leșine de la plăcerea căldurii lui... a respirației lui. Nu mai era deloc conștientă de lumea exterioară, întunecată și apropiată. Toate simțurile îi erau concentrate între coapse și adânc, în interiorul pântecelui.

Chiar și-n acel moment, amintirea atenției lui îi făcea degetele să se umezească și faldurile să i se umfle.

Amintirea gurii, a buzelor și a limbii lui... felul în care le folosise cu pricepere, dând naștere pasiunii, acolo unde înainte nu existase decât scepticism... Treptat, senzațiile crescură de la plăcere luxuriantă la simțiri insuportabile. Fiecare centimetru din pielea ei se înfierbântase de dorință. Sfârcurile i se întăriseră și se înăspriseră, frecându-se de cămășuță. Tot interiorul ei se încordase, parcă așteptând un moment definitoriu.

Când el îi supsese tandru cel mai sensibil punct, gemuse de durere... de extaz. Cutremurându-se, se ridicase și mai aproape de gura lui. Parcă știind ce urma a se întâmpla, el continuase să sugă, propulsând-o de pe o culme a extazului pe alta. Și, când în sfârșit era gata să se oprească, tremurând de epuizare, își strecurase din nou degetul în interiorul ei, împingând-o spre un alt tremur, mult mai puternic decât primul.

Terminase, în cele din urmă. Nu pentru că nu ar fi mai putut continua, ci pentru că îi permisese el un moment de răgaz. Se lăsase moale pe perne, aproape amorțită de sațietate, apoi, cu un chicot în egală măsură mulțumit și diabolic, el o luase în brațe și o dusese în dormitorul ei.

Acolo, Beth o așteptase trează ca s-o ajute să se pregătească de culcare.

Dar domnul Knight nu acceptase una ca asta. Îi ceruse lui Beth să plece, o așezase pe pat și o dezbrăcase chiar el pe Eleanor.

Dacă i-ar fi putut uita expresia întipărită pe chipul lui în clipa când îi scosese rochia! Dacă ar fi putut să nu mai fie atât de mulțumită de faptul că păruse aproape înnebunit de dorință!

Privirea i se înfierbântase când ea îl privise – întinsă, acolo, pe pat, îmbrăcată doar în cămășuța subțire, de mătase, și cu ciorapi. Pieptul i se ridicase, apoi se lăsase, precum o maree, și în acel moment ea știuse... fiecare instinct feminin îi spusese că o dorea cu disperare. Femeia de pe pat se desfătase cu dorința lui... și și-ar fi dorit să îl aibă, chiar atunci și acolo.

Coniacul făcuse ca totul să fie limpede. Probabil căsătoria lor nu urma să aibă vreodată loc. Iar aceea fusese probabil singura ei șansă de a afla cum era să fie posedată de el.

Așa că îl lăsase să se uite după pofta inimii. Iar când nu făcuse nici o mișcare de a i se alătura pe pat, Eleanor își desfăcuse mai mult decolteul. Cu o mână pe fiecare parte, își trăsese cămășuța de pe umeri și-și dezgolise sânii.

Respirația lui greoaie rămăsese atunci singurul sunet care rupea tăcerea dormitorului ei. O privise cu o intensitate tulburătoare, și atenția lui păruse să-i sporească încrederea în sine. Își dezgolise complet trupul, apoi se mișcase pe pat, într-un dans expus și erotic.

Atunci el depărtase ușor buzele și obrajii i se înroșiseră foarte tare. Ridicând genunchiul, Eleanor își desfăcuse jartiera.

Privirea lui alunecase peste trupul ei, ca să se uite între coapsele ei. Văzuse deja totul, dar nu părea să conteze. Când ridicase și al doilea genunchi, el o prinsese de gleznă. Cu mișcări foarte precise, îi desfăcuse apoi de tot jartiera și o aruncase deoparte. Îi scosese și ciorapul, aruncându-l și lăsând-o complet goală. Se aplecase apoi spre ea și o sărutase scurt, dar intens pe ambii obraji. Îi cuprinsese apoi chipul în palme și se uitase în ochii ei.

– Nu înainte de nuntă.

Nu fusese o respingere, ci mai degrabă o amenințare... pentru că privirea lui se plimbase pofticioasă pe tot trupul ei, iar mâinile i se strânseseră în pumni. Nu o atinsese, pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi mai putut opri... și el știuse asta... și ea știuse asta.

Într-un fel, fusese o victorie. Și, după ce el plecase, ea adormise imediat, cu inima plină de bucuria acelei victorii.

Chiar și în acel moment, când se simțea rușinată și nu-și imagina cum avea să mai poată da ochii cu el, și-ar fi dorit să fie în brațele lui și să se împreuneze.

Abia dacă se mai recunoștea. Vechea și formala Eleanor aproape fusese învinsă – înfrântă de atât de multe lucruri: de faptul că stătuse în preajma lui Madeline și învățase de la ea să aibă mai multă încredere în sine, de toate experiențele din anii petrecuți în străinătate și, cel mai important, de întâlnirea cu domnul Knight... de dorința pe care o simțea pentru el. Nesăbuita de ea chiar îl iubea. Îl iubea... Iar noua Eleanor înflorea din acea emoție.

Dragostea schimba totul – transforma lumea întreagă într-un curcubeu și îndepărta toate fricile. Noapte trecută, Eleanor o înfruntase chiar și pe Lady Shapster – și câștigase. Viața ei se schimba.

Eleanor se schimba.

Eleanor era îndrăgostită.

Rostogolindu-se de pe pat, își găsi halatul și și-l puse. Sună apoi clopoțelul, ca să o cheme pe Beth. Camerista veni imediat, dând buzna înăuntru cu un zâmbet strălucitor.

În urma ei era Lady Gertrude.

– În sfârșit! Domnul Knight a poruncit să te lăsăm să dormi mai mult, dar avem atâtea pregătiri de făcut pentru nunta de mâine, încât nu știu cum vom reuși să ducem totul la bun sfârșit. Așa sunt bărbații! Nu se gândesc niciodată la organizare, ci doar poruncesc să fie totul gata. Chicoti apoi. Iar noi, doamnele, ne ocupăm și pentru ei. Nu-i așa că suntem prostuțe?

Cu o mână fermă, Eleanor își legă cordonul halatului.

– De ce anume trebuie să ne ocupăm?

– De rochia ta de mireasă, draga mea. Lady Gertrude își împreună mâinile, într-o anticipare glorioasă. Domnul Knight a ales o rochie minunată pentru tine, și a venit croitoreasa ca să ți-o ajusteze pe corp.

Eleanor ridică bărbia.

– Nu se cade ca domnul Knight să-mi cumpere rochia de mireasă.

Eleanor își dădu pe dată seama că era de-a dreptul absurdă. Dacă se căsătorea cu el, o făcea din motive incorecte. Era ridicol să se lege de niște amănunte atât de neînsemnate precum costumația pentru nuntă.

– Dar se cade ca el să-ți ofere totul, din momentul în care vă spuneți jurămintele și până când moartea vă va despărți, zise Lady Gertrude cu severitate.

Lui Eleanor i se strânse stomacul.

Lady Gertrude părea să nu-și amintească nimic despre faptul că Eleanor nu era cu adevărat Madeline. Sau poate înțelesese ea greșit? Oare chiar nu știa adevărul? Încordarea făcu vocea lui Eleanor să sune rigid.

– Dar se cade ca eu să mă căsătoresc cu el?

Lady Gertrude o studie, de la părul ciufulit până la picioarele goale, evaluând-o cu o privire pătrunzătoare.

– Ești frumoasă, aristocrată și inteligentă. Domnul Knight ar putea căuta în întreaga lume și n-ar găsi o altă femeie mai potrivită să fie soția lui.

Eleanor o privea uimită pe femeie.

– Așadar, *crezi* că ar trebui să mă căsătoresc cu el.

– Da, asta cred. Toate căsătoriile sunt un pic mai dificile la început, și sunt sigură că nici a ta nu va fi altfel. Lady Gertrude îi luă o scamă de pe mânecă. Un pic mai dificilă sau un pic mai mult, cine poate ști? Dar voi amândoi formați un cuplu frumos și – iartă-mi sinceritatea – vă doriți cu disperare. Dacă nu ar fi anunțat căsătoria pentru poimâine, mă tem că puritatea ta ar fi fost în pericol.

O, dacă ar fi știut Lady Gertrude!

– În plus, cine crezi că o să te salveze? Lady Gertrude se uită insistent la fereastra lovită de furtună. Dacă mai continuă vremea asta, o să fim norocoși dacă reușim să ajungem la biserică mâine. Drumurile sunt inundate peste tot în Londra și sunt sigură că sunt la fel în toată Anglia. Beth a spus că vântul a dărâmat turla unei biserici în Cheapside.

– Da, doamnă, e o vreme îngrozitoare, aprobă Beth.

– Așa că, vezi tu, dragă nepoată, nu ai de ales în această privință. Absolut deloc. Lady Gertrude ridică din umeri. Și, de fapt, nu așa se întâmplă cu toate nunțile? Fata nu are de ales, iar bărbatul se plânge amarnic – până când ea îl îmbunează în pat.

Așadar, Lady Gertrude *cunoștea* adevărata identitate a lui Eleanor, dar tot credea că trebuia să se căsătorească cu domnul Knight.

Bun. Foarte bine atunci. La fel gândea și Eleanor.

– Domnul Knight s-a dus la bancă să se ocupe de niște afaceri, zise Lady Gertrude, dar a zis că vă vedeți mâine-dimineață, la ora zece, la biserică.

– Astăzi nu-l voi vedea?

– În nici un caz! Poartă ghinion să-l vezi pe mire înainte de nuntă. Lady Gertrude zâmbi cu tristețe. Și nunta asta a atras deja îndeajuns de mult ghinion.

Eleanor era sfâșiată între dezamăgire și ușurare. Dezamăgire pentru că simțea nevoia nefirească de a-l vedea în fiecare zi pe domnul Knight și ușurare pentru că încă nu se simțea în stare să dea ochii cu el... după cele întâmplate noaptea trecută.

Eleanor stătea pe un scaun în dormitorul ei, permițându-i croitoresei să ajusteze rochia de mireasă minunată, aleasă de domnul Knight. Privea cum ploaia aluneca pe ferestre și se întreba dacă Madeline avea să ajungă la timp.

Capitolul 20

În dimineața următoare, Remington stătea pe treptele bisericii St. James și asculta cum clopotele băteau ora zece fix. Întârzia. Ducesa lui întârzia.

– Așa sunt femeile, nu? întrebă Clark. Întârzie și la propria nuntă.

Lui Remington îi plăcea de obicei veselia lui Clark, dar în acel moment vocea jovială a acestuia îl călca pe nervi.

– O să ajungă în curând. Se uită în josul străzii, chinuindu-se să audă zgomotul roților unei trăsuri.

Doar nu ar fi putut descoperi o cale de a-i scăpa chiar atunci. Și, după ce se întâmplase în noaptea balului de logodnă, nici măcar n-ar fi trebuit să mai încerce. În delirul pasiunii, fusese dispusă să i se ofere – iar el, prostănac cum era, nu profitase. Își dorea ca ea să fie perfect lucidă și conștientă de ce se întâmpla atunci când aveau să facă dragoste. Se constrânsese singur cu acel program pe care și-l impusese. Își spusese că pe ea avea să o bucure cumpătarea lui.

Dar planurile lui nici nu mai contau când erau comparate cu propria-i dorință. Chiar mai mult de atât, era posibil ca ea să nu-i fi apreciat intențiile onorabile și să-i fi considerat refuzul o respingere. Iar în ultimele treizeci de ore corpul său îl chinuise îngrozitor ca urmare a intențiilor lui onorabile. Petrecuse aproape toate acele ore într-o stare de semiexcitație – bineînțeles, cu excepția

câtorva minute în care fusese excitat la maximum. Nimic nu îl alinase – nici măcar discuțiile despre profitul făcut de pe urma transporturilor... Iar ziua în care o femeie îl distrăgea de la afaceri era într-adevăr o zi foarte neagră.

Doar că ea nu era o simplă femeie. Era ducesa lui... și avusese un gust divin și îi răspunsese cu o ardoare necenzurată. Când avea să ajungă, într-un final, deasupra ei, nu avea să o mai lase să se ridice ore întregi... sau poate chiar zile întregi...

Când urmă să o aibă sub el... Doar că mai trebuiau să treacă de ceremonia de nuntă, apoi de masa nupțială, apoi de cină... O, Doamne, oare ce fusese în capul lui? Nu mai putea trăi nici cinci minute fără să-și dorească să se împreuneze cu ea nebunește. Și mai avea de așteptat câteva ore bune.

Clark se legăna înainte și înapoi, pe călcâie, neliniștit din cauza tăcerii lui Remington și a întârzierii lui Madeline.

–Se putea să avem parte de vreme și mai rea. Se putea ca furtuna să fi continuat, iar asta, dragul meu prieten, ar fi fost un dezastru.

–Așa e.

Străzile erau pline de bălți. Norii ascundeau soarele sub greutatea lor. Vântul bătea pe străzi și pe la colțuri, șuierând – iar ducesa lui Remington tot nu apăruse.

–A plouat aproape toată noaptea. Clark se uită în sus la norii adunați pe cer. Credeam că n-o să se mai oprească. Credeam că o stăm aici și o să ținem un acoperământ deasupra logodnicii tale să poată intra în... Ce-i asta?

Auzea și Remington. Zgomotul roților unei trăsuri. Trăsura lui Remington apăru de după colț, înaintând în ritm rapid. Se opri în fața treptelor bisericii.

–Au ajuns! zise Clark, cu însuflețire. Ducesa ta e aici. Se va căsători cu tine, până la urmă. Nemernic norocos... nu meriți o asemenea frumusețe.

–O, ba da. Remington privi înverșunat cum lacheul îi dădu mâna ducesei lui, ajutând-o să coboare trăsură – și abia atunci reuși el să alunge neliniștea care se cuibărise în interiorul său. Cu siguranță o merit.

Purta hainele pe care i le cumpărase el. Se îmbrăcase, în cele din urmă, după cum îi cerea el.

Rochia de catifea de culoare albă îi învăluia elegant corpul subțire, cu toată grija unui amant. Spințerul de mătase avea o culoare azurie angelică și-i învelea atât de strâns pieptul, încât lui Remington i se usca gura de dorință. Purta cizme albe de piele, și o bonetă în aceeași nuanță azurie a spințerului îi încadra chipul dulce. Buchetul ei era, desigur, din trandafiri galbeni. El plănuise să fie din trandafiri albi, pentru că atunci, în mintea lui, ar fi fost mireasa perfectă. Pe de altă parte, idealul său de perfecțiune oscilase și se schimbase – iar în acel moment nu avea ochi pentru nimeni altcineva decât pentru ducesa lui. Numai și numai pentru ducesa lui. Și ducesa lui avea să primească orice își dorea.

Arăta ca un înger – și numai el știa cât de pământească era cu adevărat. Numai el știa ce gust avea – cald și femeiesc. Doar el știa cum arăta fără haine. Goală, catifelată și cu sâni mari și fermi, cu sfârcuri de culoare roz pal... Linia taliei ei, rotunjimea șoldurilor ei... deschizătura dintre coapsele ei... Nu-și dorise nimic mai mult decât să o vadă îmbrăcată în rochie de mireasă.

Iar în acel moment, de-abia aștepta să o dezbrace de rochie și să privească furoul cu dantelă pe care-l purta pe dedesubt... Pentru că și-l pusese, nu? Îl alesese special pentru ziua nunții lor. Doar nu s-ar fi ocupat ea de astfel de lucruri, nu?

Dar nici nu o putea întreba pe Lady Gertrude. Mătușa ei cu siguranță ar fi refuzat să discute cu el despre lenjeria intimă a lui Madeline. Și totuși, își dorea să știe. Îi apărură pe frunte broboane mici de sudoare când se gândi cât mai avea de așteptat până să afle.

Dar, în timp ce el nu se uita nicăieri altundeva decât la ducesa lui, ea se uita oriunde altundeva, mai puțin la el. Era îmbujorată și părea neliniștită, de parcă el ar fi acuzat-o de ceva – indecență poate sau desfrânare. Avea să discute cu ea. Avea să-i explice faptul că un bărbat ca el nu desconsidera o femeie din simplul motiv că se bucurase de ceea ce o învățase chiar el.

Dar, în vreme ce se apropia de ea, vizitiul sări de la locul său și se așeză fix în calea lui. Remington se opri, fără tragere de inimă.

– Da, John?

John făcu o plecăciune, apoi zise cu voce răsunătoare:

– Domnule, vă cer iertare că am întârziat. Am întâmpinat o mică problemă pe Old Bond Street. Un nebun a tras un foc de armă și a speriat caii.

Remington împietri, și mintea îi zbură într-o mie de direcții.

– A tras un foc de armă?

Clark li se alătură și zise, ca un ecou:

– A tras un foc de armă?

Pe un ton mai scăzut, John adăugă:

– Nu știu, domnilor, dar aș fi putut jura că împușcătura a fost îndreptată spre cai.

Furia începu să crească în interiorul lui Remington – o furie veche și îndreptată spre ducele de Magnus, o furie cu atât mai periculoasă cu cât fusese înăbușită mult timp.

– La naiba!

Remington aruncă o privire spre Lady Gertrude și spre Madeline.

Lady Gertrude se agita cu rochia lui Madeline, iar ducesa lui își trăgea boneta mai pe față, de parcă s-ar fi putut ascunde sub marginea ei.

– Doamnele par să fie bine, observă Clark.

– Da, domnule, zise John. Lady Gertrude a țipat un pic, dar Excelența Sa e curajoasă până-n măduva oaselor.

– Asta e într-adevăr o binecuvântare. Clark clătină din cap. Dar, dacă aș fi superstițios, aș zice că ăsta-i un semn care prevestește ceva rău.

– Semn? Pe naiba, n-a fost nici un semn. A fost ceva intenționat, zise Remington, scurt și tăios.

Clark făcu ochii mari și se holbă la el.

– Ce vrei să spui?

– E a doua oară când îmi e atacată trăsura, în mai puțin de o săptămână, îl informă Remington.

Luat prin surprinde, Clark întrebă:

– Crezi că are legătură?... Adică, crezi că poate să aibă legătură cu incidentele pe care mi le-ai povestit?

– Fără îndoială, răspunse Remington. Poate mai sunt și alții care vor să mă omoare, dar puțini care să dispună de asemenea

forțe mortale. Îl întrebă apoi pe John: L-ai văzut pe omul cu pistol?

– Nu, domnule, n-am văzut pe nimeni, dar nici nu m-am putut uita imediat. Bietul Roderick – acesta e al doilea cal sur, domnule – glonțul i-a crestat urechea. S-a agitat foarte tare și sigur că și doamnele au fost zguduite nițel, înainte să apuc să calmez caii. John scoase o batistă din buzunar și-și șterse sudoarea de pe frunte. Chipul său avea o culoare aproape străvezie și mâinile îi tremurau. Nu-mi place să mă laud singur, domnule, dar un vizitiu mai puțin experimentat nu i-ar fi putut stăpâni.

Unul dintre lachei se apropie și el, ținându-și brațul de parcă ar fi fost rănit.

– Da, domnule Knight, are dreptate. Eu am zburat de la locul meu și am crezut că o să se răstoarne cu totul trăsura, dar vizitiul John i-a potolit pe suri. N-am văzut niciodată pe cineva care să conducă mai bine!

Remington își angajase toți servitorii fiind atent cu precădere la aptitudinile, loialitatea și abilitățile lor de a lupta. În acel moment, i se dovedea, pentru a doua oară în ultima săptămână, că procedase bine. În alte circumstanțe, ar fi reflectat cu satisfacție asupra alegerilor lui inspirate, dar în acel moment nu putea. Nu cu bună-credință.

Privindu-și mâinile, constată că își strângea și desfăcea pumnii. Îi oferise ducesei lui un adăpost, mâncare și în acel moment și îmbrăcăminte. După ceremonia aceea, avea să depindă cu totul de el – și o pusese în pericol. Da, el era ținta acelor atacuri, dar, chiar și așa, ar fi putut fi rănită sau chiar ucisă.

El, care plănuise cu atâta grijă fiecare pas al propriei răzbunări, nu se gândise și la acest aspect. Sau poate că pur și simplu nu îi păsase, înainte să o cunoască,.

– Îi poartă cineva pică Excelenței Sale? întrebă John.

– Puțin probabil, răspunse Clark. Majoritatea mireselor nu se duc la biserică în trăsura mirelui, așa că bănuiesc că Remington a fost ținta.

Bărbații se uitară neliniștiți la clădirile din jur.

– Da, știu, zise Remington. Nu e o treabă prea plăcută să știi că lucrezi pentru cineva când sunt oameni care vor să tragă în el.

Dar, chiar și așa, trebuie să vă cer să rămâneți să ne duceți acasă. Nu mai mergem în altă parte, la întoarcere.

John era un bărbat mai în vârstă. Încuviință din cap, serios. Lacheul nu reuși să fie la fel de discret și abia își reținea un rânjet.

– După ce ne întoarcem în Berkley Square, mergeți la tavernă pe cheltuiala mea. De fapt, mergeți la mai multe taverne. Arătați-vă nemulțumiți că lucrați pentru mine. Vedeți dacă puteți afla vreo bârfă despre mine. Cineva încearcă să facă necazuri. Remington știa foarte bine despre cine era vorba – dar trebuia să afle dacă îl mai păsteau și alte pericole. Servitorii nemulțumiți sunt teren fertil pentru bârfă, și poate o să vă caute cineva.

John încuviință din cap, dar lacheul fusese ales pentru abilitățile sale în luptă, nu pentru istețime, așa că zise:

– Dar, domnule, noi nu suntem nemulțumiți. Suntem chiar foarte mulțumiți.

John îl prinse de mână și-l conduse de acolo.

– Haide! Îți explic eu care-i treaba.

Clark îi atinse mâneca.

– Lui Lady Gertrude i se pare ciudat că nu ai venit să-ți întâmpini mireasa.

Un fior îi trecu pe șira spinării. Oare ducesa lui era în pericol chiar în acel moment, când stătea pe treptele bisericii? Se uită spre ea.

– Haide, îi zise lui Clark. Condu-o tu pe Lady Gertrude...

Căci era și ea în pericol.

Ducesa lui păru îngrijorată, când el se apropie, dar lui Remington nu-i păsa. Voia să nu mai stea în stradă. Îi spuse apoi, dintr-o suflare:

– Domnule Knight, trebuie să-ți spun ceva.

El o prinse de mână și zise:

– Spune-mi după ceremonie.

– Dar, domnule, vei fi furios când vei afla.

Conducând-o prin ușile masive ale bisericii, se întoarse și-i spuse:

– Sunt deja furios.

– Îmi pare rău pentru asta, domnule. Strânse tare buchetul cu ambele mâini, tremurânde. Ai putea să-mi spui de ce?

Probabil întreba doar din politețe, pentru că nu părea să o intereseze cu adevărat. Remington se relaxă când ajunseră în siguranța relativă a pronaosului.

– Sper că nu ai fost rănită pe drum încoace.

– Poftim? Nu, mulțumesc, sunt bine. Deși Lady Gertrude a spus că se dovedește destul de palpitant să călătorim în trăsura dumitale. Eleanor se uită în jos la buchetul pe care-l ținea în mâini, apoi privi prin ușile deschise, către nori, ca și când ar fi căutat un răspuns. Își întinse apoi gâtul și se uită în josul străzii, de parcă s-ar fi așteptat să vină cineva să o salveze. Dar chiar trebuie să-ți spun ceva.

Conducând-o și mai departe de uși, el îi spuse:

– Știu că ești prea rușinată ca să mă privești în ochi.

Ea îl țintui imediat cu privirea.

Hotărârea lui deveni și mai fermă la vederea chipului ei dulce și neliniștit. Trebuia să-și ducă planul la bun sfârșit. Trebuia să o țină în siguranță.

În ciuda pericolelor și a împrejurimilor, nevoia de a o însemna ca fiind a lui creștea în mod insuportabil. Trebuia să-i pună inelul lui pe deget, ca toți bărbații să știe că aparținea altcuiva. Pentru ca ea să știe că aparținea cuiva. Își dorea ca fiecare răsuflare și fiecare mișcare a ei să-i amintească de el. De stăpânirea lui.

Nu fusese niciodată mai nesigur de o femeie cum era de ea – nu din cauză că avea legături aristocratice sau că o câștigase la un joc de cărți. Femeia aceasta era evazivă și părea aproape fermecată. Părea să fie mereu pe punctul de a-i scăpa, de parcă nici o pretenție ridicată de el n-ar fi putut s-o țină în lumea lui.

Cu voce joasă, menită să ajungă doar la urechile ei, zise apoi:

– Să nu crezi că am o părere mai proastă despre tine pentru că mi-ai arătat cea mai dulce pasiune pe care-am avut vreodată privilegiul de a o cunoaște.

Era foarte aproape de a o face a lui. De a o avea cu totul.

Ea scoase un sunet incoerent de protest și se uită înnebunită spre Lady Gertrude și spre Clark.

– Nu ne aud. Se feresc în mod voit. Lucrul acela era foarte adevărat. Se îndepărtaseră ca să le ofere o clipă de intimitate lui Remington și ducesei lui. Promit că am să-ți arăt aceeași pasiune nebună... Deși poate nu la fel de dulce. Dar nu te teme de mine. N-am rănit niciodată o femeie, iar tu... tu ești specială. Vei fi soția mea. Își atinse tandru degetul de buzele ei. Promit să te fac fericită. Mă crezi?

Spre surprinderea lui, discursul său nu păru a-i domoli temerile. Ba chiar, deși părea mai puțin rușinată, arăta, în același timp, și mai nefericită. Se uita cu jind spre ușă, de parcă s-ar fi așteptat să intre cineva.

– Da, te cred. Doar că.... domnule Knight, te rog, ascultă-mă....

Remington își duse mâna înmănușată la buzele ei.

– Spune-mi după ceremonie.

Se uita la el, dar nu părea să-l vadă cu adevărat. Părea să privească în interiorul ființei ei, căutând o scăpare.

– N-o să te salveze nimeni, zise el încet. Este mult prea târziu pentru asta.

Hotărârea din ochii ei crescu. Ea ridică bărbia, apoi zise, încuviințând din cap ferm:

– Știu. Va trebui să fac după cum am hotărât.

– Și ce ai hotărât?

– Să mă căsătoresc cu tine.

Un sentiment de victorie îi traversă întreaga ființă. Așteptase declarația aceasta a ei. Nu avea să existe nici o împotrivire de ultim moment la altar. Avea să-și spună jurămintele... în clipa aceea nu se mai putea întâmpla nimic rău.

Capitolul 21

– Vino atunci. Domnul Knight îi oferi brațul și o conduse pe Eleanor în naos. E timpul – ba chiar trecuse timpul – să ne căsătorim.

Eleanor clipi în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina slabă. Tavanul bisericii se înălța, devenind aproape nevăzut. În stranele

din spate erau așezați câțiva oameni, cu chipurile ascunse de umbre. Probabil majoritatea veniseră pur și simplu din curiozitate și poate erau și unul sau doi simpatizanți care auziseră anunțul domnului Knight despre căsătorie. Desigur, nu se ridicase nimeni să o strige – și nici pe Madeline. Slavă Domnului! Pentru că Eleanor își dorea ca acea căsătorie să aibă loc. Voia să se mărite cu domnul Knight, indiferent dacă comitea un păcat sau nu.

Acolo, drept în față, se afla altarul. În candelabrele mari de aur ardeau lumânări – care trimiteau însă doar scântei de lumină. Preotul îi aștepta acolo, în veșminte ceremoniale, iar puțin mai departe stătea și dascălul parohiei.

Biserica era enormă și fiecare zgomot făcea ecou, însă drumul până la altar i se părea mult prea scurt. Ultimele ei clipe ca femeie liberă se scurgeau rapid, chiar sub ochii ei.

Ajunseră în fața altarului. Putea simți parfumul lemnului cerat și un miros slab de praf, bătrânețe și sfințenie. Clark și Lady Gertrude stăteau alături de ei, ca martori.

Preotul era un om în vârstă – pe vârful nasului i se odihnea o pereche de ochelari și în mâinile-i tremurătoare și slabe ținea o Biblie de piele, maro și uzată. Îi zâmbi cu blândețe, iar fața i se transformă într-o rețea de riduri.

– Sunt domnul Gilbert, draga mea, și eu voi avea privilegiul de vă oficia căsătoria. Îi aruncă o privire dojenitoare domnului Knight. Îmi place să-i cunosc pe tinerii pe care-i căsătoresc, și vă rugasem să veniți să discutăm înainte, dar logodnicul tău n-a vrut să-și facă timp. Tinerii din ziua de azi sunt foarte ocupați...

– Da, exact, zise Lady Gertrude. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla dacă nu faci lucrurile cum trebuie.

Eleanor zise cu stângăcie:

– Domnule Gilbert, aș putea vedea informațiile care v-au fost oferite?

Cineva din strane începu să tușească, de parcă avea o criză de tuse.

– Cum? Domnul Knight se uită la ea cu uimire. Crezi că aș face vreo greșeală? În legătură cu *asta*?

Eleanor își drese glasul, neliniștită.

– Eu... aaa... aș vrea să mă asigur că totul e corect, înainte de a continua.

– Dacă ai de gând să faci necazuri..., începu domnul Knight.

Domnul Gilbert ridică din sprâncenele albe și stufoase când auzi tonul domnului Knight. Își puse apoi brațul în jurul umerilor lui Eleanor și zise:

– Vino, draga mea, să mergem să discutăm în biroul meu.

– Vin și eu, anunță Lady Gertrude, apoi îl liniști pe domnul Knight: Vrem ca această căsătorie să fie complet legală.

În timp ce se îndrepta spre biroul domnului Gilbert, Eleanor simțea fiori la ceafă și știa că domnul Knight o privea intens, încercând să înțeleagă scopul gestului ei. Bărbatul era suspicios și neîncrezător, iar ea era complet nesăbuită de făcea ceea ce făcea. Dar lăsase soarta să hotărască în locul ei. Și dacă nu se întâmpla ceva care să oprească ceremonia – dacă nu apărea Madeline, Dickie sau ducele –, Eleanor urma să se mărite cu domnul Knight.

Închizând ușa în spatele lor, Eleanor zise scurt:

– Vreau să văd informațiile personale. Adăugă apoi, văzând surpriza de pe chipul domnului Gilbert: Te rog, domnule, informațiile personale.

Constată atunci, oarecum surprinsă, că vorbea la fel ca Madeline atunci când își exercita rangul – pe de altă parte însă, aceea era o voce care dădea mereu rezultate.

Așa se și întâmplă. Domnul Gilbert deschise cartea de rugăciuni și scoase de acolo o foaie mică de hârtie, pe care erau scrise numele.

– N-am mai văzut pe nimeni atât de neliniștit pentru o chestiune atât de simplă. O luă de mână pe Eleanor și o întrebă: Ești sigură că nu vrei, de fapt, să discutăm despre altceva? Poate cauți sfaturi despre cum să te comporți cu soțul tău? Pare să fie un om foarte dominant, și uneori asta poate speria o proaspătă mireasă.

– Chiar este dominant. Eleanor nu era prea atentă la ce spunea. Dar nu mă sperie. Dându-și seama că domnul Gilbert părea șocat, adăugă în grabă: Lady Gertrude mi-a oferit multe sfaturi despre cum să fiu o soție bună.

Lady Gertrude împreună mâinile și încuviință din cap, pioasă.

– Aha. Se uită peste ochelari la Lady Gertrude. Foarte bine atunci. E bine de știut că ai o prezență maternă care să te ghideze prin aceste noi ape tulburi.

Eleanor cercetă hârtia, apoi cu un *hmm* îi zise domnului Gilbert:

– De asta mă temeam. Aici scrie Madeline Elizabeth Eleanor Jane de Lacy. Mă cheamă Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy. Madeline și Eleanor sunt amândouă nume ale familiei Lacy, și dragul meu domn Knight l-a încurcat pe al meu cu cel al verișoarei mele.

– O, Doamne, zise domnul Gilbert, aproape icnind de groază.

– N-ar fi bine să fac jurăminte strâmbe, nu-i așa? întrebă Eleanor.

– Da, într-adevăr. Domnul Gilbert se duse la biroul său, deschise călimara de cerneală și făcu modificările, cu degete tremurânde. N-ar fi deloc bine.

– Nu se poate așa ceva. Eleanor făcu un semn spre ușă. Să continuăm, acum că totul e în ordine?

– Da, dar... ești sigură că nu te îngrijorează nimic altceva? o întrebă bătrânul preot.

„Poți să ajungi în iad pentru că te dai drept altcineva?" Dar nu exista nici o modalitate potrivită de a formula întrebarea aceea și cu siguranță nu exista nici vreun răspuns potrivit, așa că Eleanor clătină din cap și ieși pe ușă. Își reluă locul lângă domnul Knight. Acesta îi așeză imediat mâna înapoi pe brațul său, acoperind-o cu a lui – o ținea de mână, de parcă încă se temea, chiar și în acel moment, că ar fi putut să fugă.

Îl privi cu coada ochiului. Părea iritat de întârziere și... Nu-l văzuse deloc cu o zi înainte, dar, chiar și în timpul acela scurt în care fuseseră despărțiți, aproape că uitase cât de frumos era. Era înalt și avea umerii lați – haina neagră pe care-o purta i se potriveau perfect –, iar picioarele lungi și musculoase făceau să răsară în mintea ei gânduri blasfematoare, chiar acolo în biserică. Părul lui blond strălucea ca aurul. Chipul lui aspru o făcea să-și dorească să-i atingă pomeții și maxilarul puternic. Buzele lui... Tot ce-și dorea de la buzele lui era să le mai simtă o dată atingând-o undeva... oriunde. Ochii lui erau de un albastru-deschis și foarte reci – mai

puțin atunci când se uita la ea, când căpătau fierbințeala și frumusețea cărbunilor încinși – și știa foarte bine că o puteau mistui, la fel de ușor cum o puteau încălzi.

Dacă și-ar fi pus în minte să curteze pe cineva, ar fi putut avea cu ușurință orice femeie din societate. Poate că nu acționa după metodele obișnuite, dar Eleanor era perfect conștientă că el știa să-și găsească un loc potrivit pe piața căsătoriilor – iar după ce s-ar fi hotărât cine era fata pe care o voia ca soție, aceasta ar fi fost în stare să-și sfideze părinții și întreaga societate ca să fie cu el.

Cam asta era situația și-n cazul lui Eleanor. Îl lua de soț din motive false și cu certitudinea că urma să aibă parte de suferință în viitorul nu foarte îndepărtat. Dar îl dorea îndeajuns de mult încât era gata să-și trădeze propriile principii morale ca să-l aibă și jura că avea să îndure consecințele, oricare aveau să fie ele.

– Sfânta căsătorie este o instituție onorabilă...

Preotul începu ceremonia. Vocea lui sonoră răsuna peste strane. Eleanor strânse din dinți, ascultându-l pe preotul care le predica despre intrarea în sfânta taină a căsătoriei...

– ... Cu respect, discreție, înțelepciune, solemnitate și cu frică de Dumnezeu.

Se întrebă dacă avea să o lovească fulgerul prin acoperiș, pentru că denigra o ceremonie sacră. Aștepta momentul care știa că avea să vină.

– Întoarceți-vă cu fața unul spre celălalt, le ceru domnul Gilbert.

Inima începu să-i bată foarte tare când se întoarse și-l văzu pe domnul Knight privind-o – cercetând-o cu ochi pătrunzători.

– Repetă după mine, intonă preotul. Eu, Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, jur solemn să mă supun și să-l slujesc....

Domnul Knight se încruntă, dar Eleanor nu-i dădu nici o șansă să se gândească la schimbările survenite.

Zise cu voce clară:

– Eu, Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, jur solemn să mă supun și să-l slujesc.... Era vag conștientă de agitația iscată în partea din spate a bisericii – o explozie nebună de râs, care-l făcuse pe domnul Gilbert să se încrunte.

Dar Eleanor nu se lăsă distrasă.

Nici domnul Knight. Toată atenția lui era ațintită asupra ei. Aproape credea că încerca să o convingă să i se ofere... Iar ea se angaja să fie a lui, dincolo de orice speranță de salvare.

Repetă și el jurămintele pe un ton solemn – fiecare cuvânt al lui răsunând în biserică. N-ar fi putut spune nimeni că nu auzise sau nu înțelesese.

În cele din urmă, domnul Gilbert proclamă:

– Vă declar soț și soție.

Eleanor părea uimită.

O făcuse. Luase ceea ce-și dorise – pe *cine* dorise – fără să se gândească la ce era corect și avea să înfrunte consecințele faptei sale. Dar nu în acel moment. Nu încă. Poate că a doua zi sau săptămâna următoare. Cândva după ce îl va fi îmblânzit pe domnul Knight, după ce îi va fi arătat dragostea ei – și *poate*.... *poate* după ce îl va fi învățat să o iubească și el.

Dar în clipa aceea se afla în fața unui bărbat care afișa un zâmbet de prădător. O privea la fel cum s-ar fi uitat un om flămând la o masă copioasă. O luă de mâini, se aplecă spre ea și își lipi buzele de ale ei într-un sărut cast... Dar un sărut care ascundea promisiunea a mult mai mult.

Interveni Clark:

– Haide, haide, e timp suficient pentru asta mai târziu. Felicitări amândurora! Îi zise apoi lui Eleanor: Ai aici un bărbat pe cinste.

– Știu.

Și chiar știa acest lucru – ba, mai mult, se baza pe bunătatea lui. Domnul Knight o privi cu asprime. Lady Gertrude își șterse ochii înlăcrimați.

– Nunțile mă fac mereu să plâng. Domnule Knight, să fii blând cu nepoata mea. Merită lucruri mai bune decât a avut parte până acum.

Un zâmbet cinic încerca, în acel moment, să-și facă loc pe chipul domnului Knight.

– Intenționez să am foarte mare grijă de ea.

Domnul Gilbert îi îndrumă apoi spre sacristie, unde semnară registrul. Eleanor își scrise cu grijă numele sub cel al soțului ei.

Îi mulțumiră apoi domnului Gilbert și coborâră scările, îndepărtându-se de altar.

Domnul Gilbert îi urma cu haina fluturându-i.

– Priviți pe ușă, zise el. A ieșit soarele. Ce semn bun pentru căsătoria voastră! Într-adevăr, un semn de bun augur!

– Mai întâi nori și apoi soare, adăugă Lady Gertrude.

În partea din spate a bisericii putea vedea silueta unei femei așezate chiar în dreptul ușii – era învăluită în lumina soarelui. Eleanor înțelese dintr-o singură privire că femeia aceea nu era Madeline – părea însă că îi aștepta. Ceva din ținuta ei i se părea totuși familiar...

Pe măsură ce fața-i devenea din ce în ce mai clară, lui Eleanor i se tăie răsuflarea. Se opri brusc. Lady Shapster. Era Lady Shapster. Eleanor cunoștea mult prea bine rânjetul acela disprețuitor și acea îngustare a ochilor – mulțumită și felină. Lady Shapster venise să provoace necazuri.

Toată cutezanța lui Eleanor dispăru într-o clipită. Oare cum și-ar fi putut închipui că nu avea să fie dată în vileag?

– Domnule Knight... Lady Shapster torcea, blocându-le drumul spre ieșire. Arăți minunat în veșmintele acestea.

– Doamnă.

Făcu o plecăciune și încercă s-o conducă pe Eleanor afară din biserică. Dar Lady Shapster se mută din nou în fața lor.

– Am venit special ca să asist la căsătorie, și ar trebui să te bucuri. Foarte puțini invitați. Nici un prieten. Arătă apoi spre un om prost îmbrăcat, care mâzgălea pe o hârtie. Și doar câțiva ziariști...

Un ziarist. Situația devenea din ce în ce mai terifiantă.

– Te-aș ruga să nu faci asta, zise Eleanor.

Dar i-ar fi cerut prea mult. Lady Shapster zâmbi cu buzele țuguiate de amuzament și clătină încet din cap.

Domnul Knight se uita de la una la alta. Nu înțelegea ce se întâmpla, dar era clar că nu-i plăcea – pentru că păși în fața lui Eleanor, parcă încercând s-o protejeze de cea mai rea femeie din lume.

Zise apoi, cu voce rece și fermă, care o făcu pe Eleanor să se cutremure:

– Lady Shapster. Nu te-am invitat și, în caz că nu am fost suficient de clar, intenționez să nu te mai invit niciodată nicăieri. Faptul că ai decis să participi la nunta mea este un gest de o impertinență de neegalat, și pe viitor îți cer să ne lași în pace pe mine și pe soția mea.

Puse o mână protectoare pe spatele lui Eleanor, apoi trecu pe lângă Lady Shapster, împingând-o, și ieșiră amândoi pe pridvorul bisericii.

– Domnule Knight! Ești foarte nepoliticos, și chiar cu cineva din familie. E semn de proastă creștere, și nu cred că ai vrea să ai o asemenea reputație. La urma urmei – Lady Shapster îi aruncă lui Eleanor un zâmbet superior – acum sunt soacra ta vitregă.

Domnul Knight o cercetă cu privirea pe Lady Shapster, de parcă pălăvrăgelile ei l-ar fi interesat puțin spre deloc. Se întoarse apoi spre Eleanor și o întrebă:

– Ce vrea să spună?

Eleanor și-ar fi dorit să poată fugi de acolo, dar știa că asta n-ar fi ajutat-o la nimic. Lady Shapster ar fi făcut cumva să o împiedice. Și ar fi strigat adevărul în plină stradă. În acel moment, nu mai putea scăpa de dreptate. O ajunsese din urmă, și avea să plătească prețul înșelăciunii ei. Nu mai putea *respira*, așa că se folosi de ultima suflare și zise:

– Vrea să spună... vrea să spună că nu sunt Madeline. Nu sunt viitoarea ducesă de Magnus. Sunt verișoara și însoțitoarea lui Madeline. Îi spuse apoi adevărul, îndurerată: Sunt Eleanor.

El se uită la ea și ușor-ușor începu să înțeleagă. Era ca și când ar fi încercat să rezolve o enigmă, dar îi lipsise cel mai important detaliu.

– Aș fi putut întrerupe ceremonia, domnule Knight, zise Lady Shapster. Te-aș fi putut salva de la această gafă îngrozitoare. Dar te-ai crezut mai bun decât mine. Nu m-ai invitat la petrecerea dumitale. Și nici la masa de nuntă. Și acum ești legat pentru totdeauna de mica și prostuța Eleanor.

– Taci, îi zise Lady Gertrude.

– Cum îndrăznești? Lady Shapster se îndreptă scandalizată. Tu știai. Nu poți să-mi spui că nu știai. Tu...

– Taci!

Ca o capră care încerca să se apere, Lady Gertrude aplecă ușor capul și apoi alergă spre ea și o împinse, doborând-o de pe picioare.

Domnul Gilbert își frământă mâinile. Clark protestă și o mustră.

În ciuda faptului că li se mișcau buzele, Eleanor abia de îi auzea vorbind. Deși fluturau din brațe, îi vedea doar vag. Toată ființa ei era concentrată asupra domnului Knight.

Ochii lui albaștri pali căpătară o răceală amară. O privi de parcă nu dădea doi bani pe ea. Ridică încet mâna și îi atinse obrazul.

–Am crezut că tu ești aleasa. Șoapta lui vibra de emoție. Am crezut că tu ești aleasa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Degetele lui alunecară în jurul gâtului ei. Nimeni din familia ta nu este de încredere.

Eleanor simți o presiune extrem de mică pe gât. Era o amenințare neînfăptuită, dar totuși prezentă.

El se aplecă spre ea și zise, doar pentru urechile ei:

–Nu voi mai face aceeași greșeală.

Capitolul 22

–Stai jos, draga mea. Lady Gertrude se relaxa pe canapeaua mică, sorbea din coniac și o urmărea pe Eleanor care se plimba de colo-colo prin bibliotecă, cu Lizzie în urma ei. Domnul Knight o să vină acasă când va fi pregătit, iar tu vei vrea să fii aceeași fată amabilă și senină dintotdeauna.

Eleanor depărta draperiile și se uită afară, în întuneric. Noaptea aceea neagră nu era îndulcită nici de ceață, nici de ploaie – iar vântul sufla cu putere, zguduind geamurile și făcând-o să se înfioare. Când plecaseră de la biserică în dimineața aceea, domnul Knight le ajutase pe ea și pe Lady Gertrude să urce în trăsură, după care încălecase pe cal și le însoțise până la casa lui. Fusese foarte speriată și plănuise o explicație pentru fărădelegile ei. Doar

că el așteptase ca ele să intre în siguranță în casă și apoi plecase călare, fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Deși Eleanor privise încrezătoare pe fereastră, nu văzuse nici urmă de el.

– La ce bun să fiu eu liniștită ca întotdeauna dacă domnul Knight vrea pe alta?

Lady Gertrude își netezi șalul vișiniu cu care își învelise picioarele.

– V-am văzut împreună. Poată că vrea *să aibă* o ducesă, dar cu tine vrea *să se culce*.

Eleanor se răsuci și se întoarse spre Lady Gertrude.

– Soțul meu m-a abandonat chiar în ziua nunții. Trebuie să subliniez că lucrul acesta nu e tocmai de bun augur pentru o căsnicie.

Era vag conștientă că făcea din țânțar armăsar. Dar, dacă nu putea să fie melodramatică, nici după evenimentele din acea zi, atunci când?

– Prostii! Lady Gertrude îndepărtă neliniștea lui Eleanor cu o fluturare a mâinii. Se va întoarce.

Eleanor începu să se învârtă din nou prin cameră. Își schimbase ținuta pentru masa de după nuntă – pe care o împărțise, în mod îngrozitor de trist, doar cu Clark și cu Lady Gertrude. Discutaseră amiabil despre diverse subiecte, iar singurul momentul în care atmosfera devenise mai tensionată fusese cel în care Clark spusese cât de dezamăgită urma să fie soția lui pentru că ratase evenimentul. Plecase imediat după aceea – și toată după-amiaza Eleanor se plimbase de colo-colo și așteptase... Și își amintise. Când venise timpul, se schimbase pentru cină, sperând din tot sufletul că domnul Knight avea să se întoarcă.

Doar că el nu apăruse, iar în acel moment începea să-și piardă speranțele. Îl privi pe Bridgeport intrând cu încă un pahar de coniac și o cârpă umedă pentru Lady Gertrude – pe cea din urmă o folosea ca să-și răcorească fruntea.

Observând acel ritual ciudat, amintirile începură să-i revină. Își amintea vag că o văzuse pe Lady Gertrude stând deasupra lui Lady Shapster.

– Doamnă, îmi amintesc corect? Ai doborât-o pe Lady Shapster?

Bridgeport se chinuia să-și rețină un zâmbet.

– Am lovit-o cu capul – când ai înălțimea mea, folosești orice unelte ai la dispoziție. Lady Gertrude își frecă ușor vârful capului. Și mă bucur tare mult că am făcut-o. Ce femeie îngrozitoare și dușmănoasă!

– Da. Mulțumesc. Cred că a fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată.

Cu ochii minții, Eleanor îi putea vedea în acel moment pe Clark și pe domnul Gilbert, care o ajutaseră pe femeie să se ridice. Lady Shapster se descotorosise iute de ajutorul lor și își scuturase fusta – fără să se lase învinsă. Era furioasă și nemiloasă. Eleanor nu avea nici o îndoială că Lady Shapster o învinuia pe ea pentru faptul că fusese umilită. Și nu avea nici o îndoială că urma să se răzbune.

– Doamna ar dori o ceașcă răcoritoare de ceai? întrebă Bridgeport.

Eleanor tresări când își dădu seama că majordomul vorbea cu ea. Era stăpâna acelei case, și toți servitorii de acolo cunoșteau circumstanțele în care se înfăptuise nunta lor. Probabil că în seara aceea bârfele aveau să zbârnâie prin camerele servitorilor – și prin toată Londra, de altfel.

– Mulțumesc, Bridgeport, dar nu. Cred că o să mă apuc de cusut.

Bridgeport aruncă o privire încruntată spre Lizzie, care lenevea la picioarele lui Eleanor.

– Doamna ar vrea să iau câinele de aici?

– Nu. Eleanor se aplecă și scărpină cățeaua pe urechi. Mă face fericită.

Bridgeport îți înăbuși un oftat.

– Foarte bine, doamnă, dar vreau să vă asigur că, în cazul în care se întoarce domnul Knight, o să țin animalul cu mine până dimineață. Nu trebuie să vă faceți griji pentru această creatură.

– Mulțumesc, Bridgeport, este foarte drăguț din partea ta, spuse Eleanor.

Majordomul zăbovi totuși.

– Lucrul dumneavoastră de mână e aici pe masă, doamnă. Am să trimit un lacheu cu niște lumânări în plus.

Eleanor presupuse că, la fel ca Lady Gertrude, și Bridgeport își dorea ca ea să fie la fel de senină ca întotdeauna. Chiar și câinele se holba la ea, cu fruntea încrețită expresiv. Asta era problema cu fațada calmă și senină pe care și-o construise – oamenii și animalele se așteptau să fie mereu așa. Cedând în fața inevitabilului, Eleanor luă loc. Lizzie veni imediat și se așeză la picioarele ei. Lacheul aduse lumânările. Bridgeport îi întinse broderia, făcu o plecăciune, apoi se retrase discret.

Eleanor se uită la broderie. Era o husă de fotoliu pentru conacul Magnus din Suffolk. Făcuse patru. Mai avea de făcut doisprezece, dar în clipa aceea nu îi păsa dacă mai termina vreuna.

Pentru că, oricât de mult ar fi încercat, nu își putea alunga din minte imaginea lui Remington. Expresia lui victorioasă din clipa în care o sărutase, după ce-și spuseseră jurămintele. Scepticismul de care dăduse dovadă în clipa în care mama ei vitregă îi dezvăluise înșelătoria lui Eleanor. Și disprețul pe care-l simțise când înțelesese care era adevărul – că nu se căsătorise cu ducesa, ci cu o neica-nimeni. Toate cuvintele prin care îi spusese cât de mult o dorea pe ea și numai pe ea se dovedeau a fi minciuni sfruntate.

Da, și el mințise. Era la fel de vinovat ca ea.

Dar, pe de altă parte, ea știuse că mințea. Și doar într-un colțișor mic și ascuns al minții îndrăznise să creadă că era posibil să o dorească, cu adevărat, pe ea.

Nu să o iubească – n-ar fi putut fi atât de încrezătoare. Ci să o dorească.

– Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji, zise Lady Gertrude. O să ajungi să te îmbolnăvești, și nu se poate așa ceva. Domnul Knight e bărbat, iar bărbații sunt creaturi simple... Și, dacă atunci când se întoarce îl vei primi zâmbitoare și fără reproșuri și vei cocheta puțin cu el, sigur va vedea lucrurile altfel.

Eleanor înfipse acul în pânză.

– Să-mi fie iertat, milady, dar n-ai procedat și tu la fel cu soțul tău?

Surprinzător, Lady Gertrude nu păru deloc jignită, ci mai degrabă gânditoare.

– Bărbatul face diferența. Unii sunt putrezi până-n măduva oaselor... niște nemernici dezgustători pe care nici o femeie nu-i poate împăca sau satisface. Ca de exemplu soțul meu. Domnul

Knight este altfel. Nu e blând. N-aș face niciodată greșeala de a-ți spune că e un om blând. Dar în adâncul ființei lui e un om de onoare. Nu înțeleg de ce și-a dorit atât de mult să se însoare cu Madeline, dar tot mai cred că, după ce va trece perioada asta dificilă, uniunea dintre voi va funcționa.

Câinele veni la picioarele ei și se uită amenințător spre ușă.

Lady Gertrude arăta spre ușă, cu gesturi largi, apoi zise:

– Aud pe cineva. Ar putea fi domnul Knight?

– Nu, sigur nu e el.

Ducele de Magnus se năpusti în cameră – chipul lui cu favoriți era încrețit de o încruntătură.

Bridgeport venea în urma lui, părând în același timp neajutorat și ofensat. Se îndreptă spre Eleanor, murmurând:

– Îmi cer iertare, doamnă. A trecut fulger pe lângă mine, înainte să-i pot anunța sosirea.

Eleanor îl bătu pe braț, apoi mângâie câinele zbârlit.

– Fii fără grijă. Magnus face mereu ce vrea. Chiar și atunci când ar fi trebuit să știe că nu procedează bine.

– Salutare, Magnus, zise Lady Gertrude. Era și timpul să vii.

Magnus se încruntă și mai tare, apoi zise, vizibil iritat:

– Am venit cât am putut de repede... De îndată ce-am aflat că Knight și Madeline se vor căsători azi. Se bâlbâi apoi, extrem de furios și de confuz: Dar... dar... Unde-i nemernicul? Unde este? Magnus îl căută cu privirea. Eleanor, Gertrude, mă bucur să vă văd și toate prostiile alea care se mai spun în situații d-astea, dar unde e Madeline și unde e ticălosul ăla care a vrut să se căsătorească într-o grabă indecentă cu fiica mea?

Eleanor se încruntă.

– Ar trebui să știi unde e Madeline. E la domnul Rumbelow.

– Și ce caută acolo? ceru să știe Magnus. Ăsta-i alt nemernic în care nu se poate avea încredere.

– O, Doamne! Eleanor se sperie. Când a auzit că urma să organizeze petrecerea aceea de jocuri de noroc, a hotărât să meargă acolo, să te împiedice să pierzi tiara reginei.

– Nu știam asta, zise Lady Gertrude.

– Pentru că nu-i adevărat. Magnus clătină din cap, ca și când n-ar fi înțeles bine. N-am fost la jocul de cărți. Părea ceva putred

la mijloc în toată treaba aia, și, chiar și dacă m-aș fi dus – tiara reginei nu era a mea, ca s-o joc.

Oare un om care-și pusese propria fiică mizã într-un joc de cărți putea avea scrupule când venea vorba despre parierea acelei moșteniri istorice a familiei de Lacy? Părea ilogic, dar, cu toate acestea, Eleanor nu se îndoia de spusele lui. Era duce până-n măduva oaselor – sigur de faptul că avea să fie primit oriunde, gălăgios și fățarnic, roșu în obraji și cu o voce puternică, pe care nu și-o controla niciodată. Înalt și vânjos, burta i se clătina când mergea – iar în acel moment se îndreptă spre Lady Gertrude și se uită la paharul ei.

– Coniac. Bun. Vreau și eu unul. Se așeză pe un scaun, care scârțâi sub greutatea lui. Pocni apoi din degete spre Lizzie și zise: Ce câine caraghios ai acolo, Eleanor. Lizzie se apropie prudentă și îi mirosi degetele, înainte de a-l lăsa s-o mângâie. E bun de ceva? Pentru vânătoare? Sau de pază?

Eleanor zâmbi.

– Mă îndoiesc de asta, dar e foarte dulce și-l adoră pe domnul Knight.

– Atunci nu-i prea inteligent, zise Magnus.

Lizzie se întoarse la Eleanor, ca și cum s-ar fi simțit jignită de cuvintele ducelui.

– E suficient de inteligentă.

Eleanor scărpină urechile câinelui.

Bridgeport îi oferi un pahar de coniac lui Magnus, apoi păru a hotărî că și Eleanor avea nevoie de unul, pentru că îi înmână un pahar de cristal pe jumătate plin cu acel lichid de culoarea chihlimbarului.

Eleanor se întrebă dacă părea depășită de situație, dar acceptă paharul. Îi făcu apoi lui Bridgeport semn să plece. Majordomul înțelese și se retrase, închizând ușa în urma lui.

Magnus luă o înghițitură zdravănă de coniac, apoi ceru să știe:

– Madeline s-a căsătorit azi?

Eleanor sorbi și ea din pahar, înainte de a-i răspunde. Tuși, își drese glasul, apoi îi oferi răspunsul:

– Nu chiar, unchiule.

– Nu chiar? Păi, nu se poate să fii doar un pic căsătorit. Ori e căsătorită, ori nu e.

Lady Gertrude chicoti.

– Magnus dragă, când ai dreptate, ai dreptate.

– Din câte știu eu, Madeline nu e căsătorită. Eleanor își umezi buzele. M-am căsătorit eu cu domnul Knight, în locul ei.

Magnus o privi cu ochii mari de uimire. Buzele lui groase luară forma unui zâmbet.

– Foarte bine pentru tine, dragă fată! Am știut mereu că ții foarte mult la verișoara ta, dar n-am crezut că ai curajul de a-l înfrunta pe domnul Knight.

Eleanor zise sec:

– Sunt la fel de surprinsă ca dumneata, unchiule.

– Cum l-ai convins? Magnus îi făcu cu ochiul. Sau n-ar trebui să întreb?

Lady Gertrude proclamă atunci, dezgustată:

– Magnus, ești la fel de grosolan ca întotdeauna.

Spre surprindere lui Eleanor, bărbatul se înroși.

– Nu-i vorba de grosolănie. Eleanor e o femeie frumoasă, iar Knight nu e orb.

Eleanor întrerupse discuția, înainte să se simtă și mai jenată:

– Nu pot fi acuzată că l-am prins pe domnul Knight în maniera sugerată de dumneata, unchiule. El nu a știut cine sunt.

Magnus o privi confuz. Eleanor adăugă apoi:

– A crezut că sunt Madeline.

Fu nevoie de câteva clipe, dar până la urmă Magnus înțelese cum stăteau lucrurile. Atunci își plesni genunchiul și izbucni în râs.

– Ce glumă bună! Nu știa, ei? S-a căsătorit cu cine nu trebuia? O să-mi facă plăcere să împrăștii povestea asta în lume!

– Magnus, nu! Lady Gertrude sări în picioare. Domnul Knight este deja furios pe Eleanor. E destul de îngrozitor să știm că întreaga poveste va apărea într-unul dintre ziarele alea odioase. Hai să nu-l înfuriem și mai tare, batjocorindu-l și *dumneata*.

– Așadar, e furios pe Eleanor, ei? Da, înțeleg de ce ar fi. Magnus dădu pe gât și restul coniacului, apoi puse paharul pe masă. Ei, asta e... chiar dacă aș fi tentat s-o fac, o să fiu plecat din Londra

cu misiunea de a reface averea familiei. De-aia mi-a și luat atât de mult să ajung. Se încruntă. Deși presupun că, datorită micuței noastre Eleanor, averea familiei e încă intactă. Înveselindu-se apoi din nou, zise: Dar, chiar și așa, negocierile sunt în curs de desfășurare, și nu am de gând să le abandonez acum.

Chiar dacă Magnus nu mărturisise, Eleanor știa că ducele avea un plan să o salveze pe Madeline. Convinse însă că avea să parieze o bijuterie de familie foarte prețioasă, cele două verișoare hotărâseră că Madeline trebuia să-l urmeze incognito, într-un bârlog al pariurilor și al fărădelegilor. Din câte știa Eleanor, Magnus nu reușise nimic niciodată în viața lui, așa că întrebă:

– Ce-ai de gând să faci, unchiule?

– Să reiau niște vechi afaceri. Treburi triste, de altfel. Se agită neliniștit în scaun, cu un aer gânditor. E timp suficient să vă povestesc, dacă-mi va reuși treaba. Iar, dacă nu, oricum nu aveți de ce să vă temeți.

Eleanor se îndoia de asta, dar avea și așa îndeajuns de multe griji, fără să se preocupe și de ale lui.

– Între timp, fetelor, ia spuneți-mi totul despre nebuniile în care v-ați băgat, le ceru Magnus.

Când Eleanor termină povestea, Magnus stătea cu palmele proptite pe genunchi.

– Să fiu al naibii! Îmi cer scuze, doamnelor. Clătină din cap uluit, apoi o întrebă pe Eleanor: Așadar, te-ai căsătorit cu Knight în locul lui Maddie?

– Da, unchiule.

– Nemernica de Lady Shapster ți-a stricat povestea?

– Da, unchiule.

– N-am înțeles niciodată ce vede fratele meu la ea. N-am cunoscut niciodată o hoașcă mai meschină sau mai mânată de interes. Își frecă fața cu mâna, apoi zise pe un ton scăzut: Dar nu mă așteptam la mai mult din partea lui. Este o canalie afurisită... Se îndreptă de spate, apoi întrebă: Apropo, Eleanor, știi de ce n-am avut nimic de obiectat când Madeline te-a adus în casa noastră?

– Eu... nu m-am întrebat niciodată. Pentru că Eleanor gândise că Magnus nu avusese de ales atunci când Madeline se hotărâse

să o ajute. Totuși, el era ducele – i-ar fi putut face viața amară lui Eleanor. Dar, în schimb, o ciupise de obraji și o tratase cu aceeași indiferență cu care o trata și pe fiica lui.

– Mă temeam că vei pieri dacă vei rămâne acolo. Că o să te prăpădești pe picioare – sau că vei suferi o căzătură mortală.

Lady Gertrude inspiră profund.

– Așadar, crezi că Lady Shapster e un pericol mortal?

Magnus îi aruncă o privire îndurerată.

– Cred că e mai bine ca atât ea, cât și fratele meu să fie evitați pe cât posibil.

Ambii se întoarseră și o cercetară cu privirea pe Eleanor – care era peste măsură de neliniștită.

– Mă duc înapoi la hotel, apoi mâine mă voi întoarce în Sussex. Magnus se ridică greoi de pe scaun. Gertrude, ai grijă de Eleanor.

– Asta am de gând, zise Lady Gertrude.

Câinele începu să latre.

Magnus o prinse pe Lizzie de sub bărbie și se uită în ochii ei.

– Da, e valabil și pentru tine. O sărută apoi pe frunte pe Eleanor. Felicitări pentru căsătorie, draga mea. Nu-l lăsa pe Knight să te intimideze și ține minte: ești mai mare decât Lady Shapster... Un pumn în nas, bine plasat, o va doborî.

Mișcată de îngrijorarea manifestată de duce, Eleanor îi răspunse:

– Mulțumesc, unchiule. O să țin minte asta.

Capitolul 23

Eleanor se trezi din somn speriată și rămase acolo privind în întuneric – se simțea foarte singură. Strălucirea portocalie a jarului din șemineu era singura lumină din dormitorul mare al lui Remington, pe care în acel moment ea îl împărțea cu... nimeni.

Indiferent ce visase – sau ce își dorise –, Remington nu se întorsese la casa lui din Berkley Square.

Nerăbdătoare și amăgindu-se cu iluziile nostalgice caracteristice unei fecioare, ea se ridică. Patul era foarte înalt, cu stâlpi care se înălțau, făcându-se nevăzuți. Din colțuri atârnau perdele de catifea, iar salteaua era moale. La picioarele patului fusese așezată o cămașă de noapte confecționată din mătase și dantelă. O îmbrăcase în speranța că el avea să se întoarcă – iar în acel moment aluneca pe pielea ei rece – o revărsare senzuală și luxoasă.

Ei bine, doar nu avea de gând să o poarte la nesfârșit. Cămășile din bumbac erau mult mai confortabile – în plus, era singurul material care îi ținea de cald pe timp de iarnă. Bineînțeles, dacă domnul Knight urma să i se alăture în pat, nu avea să mai poarte nimic altceva în afară de dorință.

Visuri prostești. Oare când pierduse contactul cu realitatea și se cufundase în reverie? Coborî din pat și se duse până la șemineu, cu picioarele goale. Dacă tot trebuia să stea trează, își dorea să se bucure de veselia și căldura focului care trosnea.

Îngenunche și mai aruncă în cămin câteva surcele, apoi îndeajuns de multe lemne astfel încât focul să reziste tot restul nopții, care i se părea interminabilă. Se uita în flăcările roșii și galbene, întrebându-se dacă domnul Knight urma să se întoarcă vreodată. Sau poate era condamnată să își trăiască tot restul vieții singură, virgină și căsătorită, dar abandonată.

Dacă expresia de pe chipul lui din acea zi îi oferea vreun indiciu despre starea lui de spirit, s-ar putea considera norocoasă chiar și numai să rămână în viață. Nu îl cunoștea. De fapt, nimeni nu îl cunoștea. Întrebările lui Lord Fanthorpe se întoarseră să-i bântuie gândurile. Cine era domnul Knight? Cine era familia lui?

Crezuse că zărise urme de bunătate în domnul Knight... dar asta era *înainte*. Înainte ca ea să-l trădeze.

O adiere slabă aduse cu ea miros de tutun, de cărți de joc și de piele veche. Simți furnicături pe gât – ca un fel de avertisment. Ridicând capul, privi spre scaunul din dreapta ei.

Acolo – întuneric conturat în întuneric – se odihnea domnul Knight. Era în continuare îmbrăcat cu costumul pe care-l purtase la ceremonia de nuntă, doar că își scosese haina, iar vesta lui de satin avea nasturii desfăcuți. Avea cămașa descheiată la gât,

dezvăluind o bucată de piele bronzată și presărată cu păr. Trăsăturile lui nu se schimbaseră deloc – erau la fel de aspre și de liniștite ca întotdeauna; doar că era nebărbierit. Fațada lui atent cultivată de dandy din înalta societate se dezintegrase, lăsând să iasă la suprafață o imagine mult mai onestă, dar și mai puțin civilizată – aceea a unui om obișnuit cu străzile și aleile întunecoase.

Era tăcerea în persoană. O observa atent, iar flăcările aurii ale focului se reflectau în ochii lui întunecați.

Eleanor se ridică și se întoarse spre el.

Stătea încă așezat pe scaun, nepăsător. Apoi zise:

– Înainte, credeam că faci toate lucrurile astea din inocență.

Era acolo. Și vorbea cu ea. I se mai atenuă puțin nodul din gât.

– Ce lucruri?

Cu degetele sale lungi, făcu un semn cu care-i descria silueta, de sus în jos.

– Asta, de exemplu: să stai în fața focului ca să-ți văd forma corpului prin țesătură.

Eleanor se îndepărtă imediat. Remington vorbi din nou, iar vocea lui o făcu să stea locului.

– Nu. Rămâi acolo unde ești. Nu am zis că nu îmi place.

– N-am de gând să stau aici ca tu să te holbezi la mine și să mă insulți.

– Ba da. Vei sta. Sunt soțul tău, și voi vedea lucrul pentru care am plătit atât de scump. Ochii îi străluceau în întuneric și păreau de o intensitate aproape sălbatică. Ar trebui să fii mândră de corpul tău. Sânii tăi sunt perfecți – rotunzi și fermi. Privirea lui se desfăta cu ea. Și-mi place la nebunie să te privesc din spate.

Ea își dorea cu disperare să-și acopere corpul cu mâinile... Dar ce parte? Focul îi încălzea mătasea pe spate, iar privirea lui înfierbânta mătasea pe partea din față.

– Iar coapsele tale... Cel mai mult îmi plac coapsele tale. Sunt subțiri, dar totuși puternice, iar atunci când călărești atât de lin și de grațios, nu mă pot gândi decât la felul în care te-ai mișca sub mine.

– Domnule... Knight! Era un răspuns foarte inadecvat. Și foarte ineficient.

El luă de pe masa din apropiere un pahar pe jumătate plin cu un lichid auriu. Îl ridică până la buze, sorbi, apoi îl așeză la loc.

– Există un vechi și ciudat obicei american, în privința căruia aș vrea să-mi faci pe plac. Sunt soțul tău. Vom împărți același pat pentru tot restul vieții tale. Spune-mi Remington.

Asta îi era destul de ușor.

– Nu-i nevoie să fii ironic... Remington.

Spre surprinderea ei, numele lui rostit de buzele ei o făcu să se înfioare – era ca și când i-ar fi permis să fie atât de intimi, încât nu avea să mai recupereze niciodată anumite fărâme din ființa ei.

Pe măsură ce lemnele începeau să ardă, îi putea vedea fața din ce în ce mai clar. Sprâncenele lui negre nu trădau nimic. Flăcările se reflectau în albastrul înghețat al ochilor lui. Între nas și gură, șanțuri adânci îi brăzdau pielea. Părea diabolic și... înfometat.

Eleanor se îndepărtă din nou.

Remington zise apoi, pe un ton atât de profund, încât părea să fie însăși vocea întunericului:

– Rămâi. Insist. Îmi place felul în care îți alunecă materialul pe șolduri și îmi plac și micile încrețituri pe care sfârcurile tale le fac în mătase.

Vorbea foarte încet – parcă ar fi vorbit singur –, dar, cu toate acestea, fiecare cuvânt o seducea cu siguranța unei atingeri. Nu mai conta cine era sau cine era familia lui. Pentru că în noaptea aceea nu ostilitatea pusese stăpânire pe el – ci dorința. Doamnele nu ar fi trebuit să răspundă la ceva atât de vulgar precum pofta trupească. Și cu siguranță nu ar fi trebuit să dorească și ele un bărbat. Totuși, ascunzișul dintre coapsele lui Eleanor se umezi, și începu să-și simtă sfârcurile dureroase. O durea tot corpul. Voia să se miște. Nu să se îndepărteze, ci să se apropie de el... și să se miște împreună cu el.

Se trezi dintr-odată stând ca o femeie depravată: cu pieptul scos în afară, cu umerii trași în spate și cu șira spinării curbată grațios. El încă o dorea... iar instinctul îi spunea că o împreunare i-ar fi unit ca nimic altceva.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic de ce am făcut ce-am făcut.

– Ce-ai făcut? La ce te referi? Că te-ai căsătorit cu mine? Râse, plin de umor. Nu trebuie să-mi explici nimic. Chiar înțeleg. Te-ai căsătorit cu mine pentru banii mei.

Extrem de șocată că cineva putea crede că ea ar fi făcut una ca asta, Eleanor protestă:

– Nu m-am căsătorit cu tine pentru banii tăi!

– Te rog. După toate păcatele tale, nu-mi spune acum povești de adormit copii. Ce alt motiv puteai avea să te căsătorești cu mine? Cu siguranță n-ai făcut-o din dragoste. Dragostea n-ar fi transformat nevoile mele într-un sacrificiu.

Disprețul lui o făcu să se cutremure pe dinăuntru. Dar îi fusese foarte ușor să adopte obiceiul de a fi sinceră, așa că îi răspunse:

– Nimeni nu are *nevoie* să se căsătorească cu o ducesă, iar eu nu aveam *nevoie* să mă căsătoresc un bărbat bogat. Ai ascultat povestea mea. Dacă aș fi vrut asta, m-aș fi putut căsători cu un bărbat bătrân și bogat, când aveam șaisprezece ani. Iar acum aș fi fost o văduvă bogată și fericită.

– La șaisprezece ani te aștepți să apară totuși un alt bărbat. Ce vârstă ai acum, draga mea?

Ce om îngrozitor!

– Douăzeci și patru.

– Cam trecută, la fel ca restul fetelor bătrâne. Ai devenit disperată și s-a ivit ocazia asta cu mine! Ei bine, draga mea – o luă de mână și o mângâie ușor –, dacă ai de gând să mă omori pentru averea mea, te avertizez... am mai scăpat de moartea la care mă condamnase familia ta, iar acum am fost prevenit. O să-mi păzesc spatele.

– Să te omor? Își smuci mâna ca să o elibereze dintr-a lui. Ești nebun?

– Poate. Puțin, în seara asta. Îi zvâcneau degetele, ca și când ar fi vrut să se năpustească asupra ei, s-o prindă și s-o țină nemișcată ca s-o poată poseda. Am trimis după omul meu care v-a urmărit pe voi două – pe tine și pe verișoara ta, viitoarea ducesă.

– Care ne-a spionat, vrei să spui.

– Care v-a spionat, încuviință Remington amiabil. Amândoi suntem de părere că ați făcut schimb de locuri la petrecerea domnului Rumbelow. Acolo a și rămas ducesa, nu-i așa?

– Așa cred, dar ea ar fi trebuit să ajungă aici până acum. De fapt, chiar sunt îngrijorată pentru ea.

– Atât de îngrijorată, încât te-ai căsătorit cu logodnicul ei.

Și Eleanor putea să fie nemiloasă.

– Ea nu te voia.

– Ei bine, să știi că pe asta o cred. Se încordă precum o fiară, pregătită să sară la atac. Vrei să spui că ar fi de acord cu ingeniozitatea ta. Presupun că da... Îmi imaginez că orice femeie ar fi de acord. Și presupun că tu trebuia doar să-mi transmiți un mesaj... cum că ea va întârzia.

– Nu. A fost ideea ei să mă dau drept ea! Eleanor inspiră, neliniștită. Ai poruncit atât de ferm ca ducesa să apară numaidecât, încât ne-am temut că te-ai răzbuna înfiorător dacă nu se supunea.

– Nu sunt atât de dușmănos.

– Sunt șanse mari ca un om care-și caută soție la un joc de pichet[1] să fie destul de nebun.

– Hmm. Își mângâie bărbia. Da. Poate am acordat prea multă greutate poruncilor mele.

– În sfârșit, ceva logic. Apoi, pentru că nu mai putea suporta să trăiască nici un minut fără să știe, îl întrebă: Unde ai fost?

– Ai vorbit ca o soție veritabilă. Își mijì ochii, ca și când ar fi fost amuzat – de ea sau de el. Și, ca un soț englez veritabil, am fost la clubul meu, unde am jucat jocuri de noroc și m-am gândit. Vrei să știi la ce concluzie am ajuns?

Nu știa, dar deja bănuia că nu avea să-i placă.

– Nu.

– Sunt căsătorit cu tine. Ne-am rostit jurămintele în fața lui Dumnezeu și a martorilor, și suntem la fel de căsătoriți ca orice cuplu vechi din Londra. Un divorț ar dura ani de zile, ar costa o avere și ar necesita un act de desfacere de la parlament. Dar nu există nici un motiv pentru o anulare. Așa că nu există nici o scăpare. Suntem căsătoriți.

– Știu. Îmi...

[1] Joc de cărți care se joacă în două persoane, cu treizeci și două de cărți. Denumirea vine de la franțuzescul *piquet*. (n.tr.)

– Taci! Spintecă aerul cu mâna, ca și când ar fi fost un cuțit. Nu mă insulta spunând că-ți pare rău. M-ai manipulat tot timpul, cu îmbujorarea ta naivă și cu adorația aceea timidă. Credeam că am câștigat totul... o ducesă pe care s-o pot iubi și, în același timp, dulcea răzbunare. Dar, în schimb – își tăie în minte aripile imaginare –, nu am nimic.

Ea nu era chiar nimic. Era o de Lacy. Se îndreptă și zise:

– Ai totul. Ai mai mult decât majoritatea oamenilor nu pot decât să își dorească.

– Luminează-mă, dragă fată. Ce anume am?

Privirea lui cinică era ațintită asupra ei, așa că ea își pierdu șirul gândirii.

– Ei bine ai... ai... ești sănătos.

Remington râse, scurt și tăios

– Asta-i ceva foarte important. Eleanor se gândea înnebunită. În plus, averea ta e intactă, nu-i așa?

– Da, foarte. Și sunt sigur că ești ușurată din cauza asta.

– Ești tânăr, ești frumos, ești inteligent... Își trase rapid răsuflarea, apoi îndrăzni ceva ce nu mai avusese niciodată curajul să spună: Mă ai pe mine.

El își scoase pantofii și-i trânti de ușă, unul câte unul.

Eleanor tresări de fiecare dată când pantofii de piele se izbiră de ușă, zguduind încuietoarea.

– A, da. Draga mea soție, care m-a transformat în bătaia de joc a întregii Londre. Sau, stai, am zis cumva a întregii Londre? A Angliei. Știi ce se vorbea la club în seara asta?

Până atunci nu-i putuse identifica adevăratele sentimente ascunse sub insulte și seducții – dar acum reuși. Era furios, desigur.

– La club, toată lumea spunea că n-a fost nevoie decât de mirosul unei păsărici engleze ca să facă un mădular american s-o urmeze.

Era șocată. Nici măcar în călătoriile ei nu auzise cuvinte atât de vulgare.

– Ce îngrozitor! Cum îndrăznesc să vorbească așa despre noi? Să folosească un asemenea limbaj?

– Sunt bărbați. Și așa vorbesc bărbații.

Abia atunci constată ea că era mai mult decât furios. Era de-a dreptul turbat de furie. Aproape că putea vedea strălucirea fierbințelii furiei sale traversându-i întreaga ființă.

Da, o fierbințeală cumplită... Aproape că se putea încălzi la focul care ardea în interiorul lui.

– Și tu ce le-ai răspuns?

– Am râs. Le-am spus că au dreptate. Le-am spus că eram atât de nerăbdător să ajung sub fusta ta, încât m-aș fi căsătorit cu tine indiferent cine erai.

Palmele i se umeziră instantaneu, și le șterse de mătasea care-i acoperea șoldurile. Simțea că fierbințeala aceea venea din ceva mai mult decât rușine. Era mai puternică decât căldura oricărui foc.

– Ai salvat aparențele.

– Am spus adevărul, atâta tot. Buzele lui, buzele lui minunate și magice luară forma unui zâmbet autobatjocoritor. De când te-am cunoscut, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la sânii tăi, la coapsele tale... la păsărica ta.

Păsărica i se cutremură de parcă ar fi mângâiat-o acolo jos.

– Ba, mai rău de atât, m-au preocupat starea ta de spirit, fericirea ta... plăcerea ta. Nici nu-i de mirare că te-am lăsat să mă conduci la altar fără să stau pe gânduri.

Lui Eleanor i se uscă gura. Intențiile sale deveniseră foarte clare. Urma s-o aibă... să o facă a lui, indiferent dacă ea voia asta sau nu.

Avea acest drept – în fond, era soțul ei. Totuși, drepturile acelea nu însemnau nimic când era în joc trupul ei – când trebuia să înfrunte fiara aceea cu ochi neîmblânziți care stătea în fața ei.

– Ai spus că ai crezut că ai o ducesă pe care o s-o poți iubi. Vorbeai cu mine. Te uitai la mine. Încă mă poți iubi.

– Nu. Pot iubi doar o ducesă.

Răspunsul lui îi rupse inima în bucăți, așa că în cele din urmă făcu un pas să se îndepărteze.

Mâna lui țâșni și o prinse de braț.

– Dar te doresc. În plus, ești soția mea. O țintui cu privirea. Pot să te am acum.

Capitolul 24

Inima lui Eleanor începu să bată într-un ritm lent, dar bubuitor. Pieptul i se ridică și se coborî, în timp ce încerca să-și tragă răsuflarea. Remington o dorea. Și avea tot dreptul să o posede, să o folosească după bunul-plac... Și nu avea absolut nici o îndoială că ar fi prins-o pe dată dacă ar fi fugit.

Își simțea genunchii prea moi să se poată mișca pentru că... și ea îl dorea pe el. Ar fi fost mult mai bine dacă nu ar fi simțit o nesiguranță lașă când se gândea la uniunea cu acel bărbat. Dar era periculos într-un mod pe care nu-l înțelegea pe deplin. Era periculos pentru ea.

– Vino aici!

Cu două nopți în urmă, îi auzise vocea ca pe o mângâiere blândă – însă în acel moment nu-și mai bătea capul cu astfel de lucruri.

– Vino aici, repetă, trăgând-o spre el, și plătește prețul înșelăciunii tale.

Ea se împletici înainte, uitându-se în jos la el. De ce s-ar fi împotrivit? În fond, o prinsese în plasa lui încă din prima clipă când îl văzuse. În plus, nu-și dorise niciodată să scape. Cu toate acestea, să-l primească în ea pe bărbatul acela presupunea o abandonare de sine – și era foarte posibil să nu se mai regăsească niciodată complet.

– Prostuță mică. O trase în poala lui, îi săltă cămașa de noapte și o aranjă astfel încât să fie cu fața la el – și cu picioarele goale așezate de-o parte și de alta a șoldurilor lui. E prea târziu să te răzgândești acum.

Aici avea dreptate. Sub ea stătea încordat un bărbat înfuriat de propria soartă și condus de dorință... Și ea era cea care trebuia să-l îmblânzească.

Cu toate astea, el era îmbrăcat. Ea era goală. Era vulnerabilă. El nu. Materialul pantalonilor lui se freca de pielea delicată dintre picioarele ei. Ținând-o de șolduri, își făcu loc în spațiul dintre coapsele ei. Îi putea simți bărbăția tare, ascunsă sub materialul

pantalonilor, și, când o mișcă înainte și înapoi, o cuprinse din nou același val de senzații pe care-l cunoscuse când o atinsese cu gura, acolo jos.

Își așeză mâinile pe umerii lui ca să-și păstreze echilibrul. Chipul lui era fix în fața ei, iar ochii lui o priveau necontenit. Încercă să-și mențină o expresie neutră – pentru că nu voia ca el să creadă că o putea excita cu o singură atingere.

Deși putea, fiindcă acea mișcare continuă înainte și înapoi o făcu să-și înfigă și mai tare mâinile în umerii lui.

– Îți amintești ce mi-ai spus acum două nopți? întrebă el.

I se părea tentant să-l mintă și să-i spună că nu – însă adevărul era că nu se putea concentra atât de mult. Nu atâta timp cât o mișca înainte și înapoi.

– Îmi amintesc.

– Ai zis că vrei să-mi scoți mădularul și să-l afunzi în gura ta.

Dorința ei creștea cu fiecare clipă care trecea. Îi era greu să respire și chiar mai greu să gândească. În momentul acela, deja se mișca singură.

Remington mută o mână și o prinse de fund, încurajându-i șoldurile să se miște, în timp ce cealaltă se plimbă pe pielea ei până ajunse la sân.

– Nu te-am lăsat s-o faci.

– Nu.

Cu vârfurile degetelor, el făcu cerculețe, conturând forma sfârcului cu atingerea sa.

– În schimb, te-am dezmierdat eu cu gura mea.

– Da. Amintirea acelei plăceri se amestecă deodată cu cea pe care o simțea în acel moment, până când îi fu greu să-și dea seama unde începea una și unde se termina cealaltă.

– Degetul meu a intrat în tine. Râse ușor. În păsărica ta.

Mâna lui alunecă sub mătasea cămășii de noapte pe fanta caldă și întunecată a fundului ei, până ajunse la locul secret dintre coapse. Încercui cu degetul intrarea în corpul ei. Era iar udă.

Eleanor încercă să-și lipească genunchii, dar nu reuși, pentru că el se afla între coapsele ei. Efortul depus îi spori senzațiile.

Degetul lui alunecă înăuntru, explorând adânc, atingând-o în interior cu mișcări lente și constante.

– Ești foarte strâmtă. Când o să intru în tine, o să mă primești încet. Și, după ce voi fi înăuntru, n-o să poți face nimic să mă clintești din loc.

Ei îi venea greu să vorbească.

– Păi, o să vreau asta?

– Cred că da. Ești o femeie puternică, iar eu voi fi în tine, făcându-te a mea.

O femeie puternică. O credea o femeie puternică.

– O să-ți placă să te controlez eu? Să stabilesc ritmul... să te învăț ce înseamnă plăcerea?

Eleanor nici nu voia să se gândească la asta. Își dorea doar să se lase purtată de un val de pasiune.

– Spune-mi, îi porunci el. Vrei să te am? Vrei să știi că nu te va mai avea nici un alt bărbat, niciodată? Mă vrei în tine în fiecare noapte, accentuându-mi posesiunea, până când vei trăi într-o lume a extazului și nu te vei mai putea gândi la nimic altceva în afară de mine?

Felul în care vorbea făcea ca acele cuvinte să sune mai degrabă amenințător decât seducător.

Și totuși, în același timp, o mână a lui îi mângâia sânul, în timp ce cealaltă se mișca în interiorul ei.

El îi observa reacția, capturându-i fiecare gând, la fel cum un vultur își capturează prada.

– Spune-mi!

– Te vreau. Tocmai de-aia...

Înainte să-și poată termina ideea formulată cu greu, prin care voia să-i explice de ce se căsătorise cu el, Remington scoase degetul.

Eleanor fu cuprinsă de dezamăgire și scânci.

El își băgă apoi, încet, degetul înapoi în ea. Doar că de data asta gestul o făcu să se cutremure. Se amplificase senzația că era pătrunsă. Crescuse și presiunea, așa că ea îngheță, refuzând să se miște – de teama unei dureri iminente.

– Două degete. Îmi fac loc, zise el, apoi zâmbi, arătându-și toți dinții. Dar se pare că eu fac toată treaba. Ce-ar fi să...

Ea își ținu răsuflarea, întrebându-se ce avea să îi ceară.

– ... Mă săruți.

Să-l sărute? Era o intimitate atât de nesemnificativă, dar totuși extrem de importantă. Erau față în față... buzele lor erau lipite.... respirau ca unul...

– Săruți foarte bine, șopti el. Săruți ca o femeie îndrăgostită.

Ea inspiră speriată. El nu știa asta. Nu, nu avea cum s-o știe. O acuzase că se căsătorise cu el pentru bani, și, spre surprinderea ei, Eleanor prefera ca el să creadă asta în locul adevărului – în locul faptului că îl dorea și că îl iubea din toată inima ei prostuță.

Nu, nu voia ca el să înțeleagă asta, pentru că ar fi devenit vulnerabilă la orice suferință la care el ar fi decis să o supună.

El se gândea – Eleanor își putea da seama de asta. Poate înțelesese că era aproape de adevăr. Nu se putea una ca asta.

Așa că se prinse strâns de cămașa lui și se aplecă în față. În ultimul moment, închise și el ochii, lăsându-se în voia pasiunii. Își apăsă buzele de ale lui. Barba lui nebărbierită îi zgâria pielea sensibilă. Exploră cu limba. Avea gust de mentă și de coniac – un gust bărbătesc și delicios. Când îl sărută, îi arătă iubirea pe care nu îndrăznea să o mărturisească.

El își strecură din nou mâna sub fundul ei și o ridică. Buzele lui se mișcau pe ale ei, iar cuvintele lui deveniră ca o respirație în gura ei.

– Mișcă-te deasupra mea.

– Dar ai degetele... El îi împrăștia sărutări mici pe față, dar nici măcar asta nu îi putea distrage atenția. S-ar putea să doară.

El se îndepărtă puțin, cât ea să-i poată vedea zâmbetul batjocoritor.

– Sau s-ar putea să cunoști extazul. Mișcă-te!

Se ridică prudentă, apoi coborî. Mișcarea părea potrivită, pentru că durerea penetrării începu să se atenueze.

Așa că se ridică din nou, conștientă de faptul că excitația începea să-i acapareze toate simțurile...

– E de-ajuns, zise el. Nu mai avem timp. Își îndepărtă mâinile brusc, o lipi de el și se ridică.

Îi zări pentru o fracțiune de secundă chipul înainte de-a se retrage din lumină, iar asta o înspăimântă. Tot timpul pe care-l

petrecuseră împreună fusese o minciună. Nu era un sălbatic civilizat. Era doar un sălbatic, iar în momentul acela avea să se înfrupte din ea.

Remington îi înfășură picioarele în jurul lui și se îndreptă spre patul cufundat în întuneric.

Se agăță de el, temându-se că ar fi putut s-o scape. Se cutremură în clipa în care el o întinse pe cearșafurile reci.

– Domnule Knight... Remington, te rog.

Se ridică în coate, în timp ce el își scotea cămașa.

Avea mușchi bine conturați – la umeri, la piept și chiar și pe abdomen – presărați cu un păr blond fin, care semăna cu puful unei piersici. Lumina focului îl mângâia cum își dorea să facă și ea. Își descheie pantalonii. Ea întoarse capul când el și-i dădu jos.

– Ți-e frică? Vocea lui suna batjocoritor. Ar trebui să-ți fie. Sunt furios. Sunt furios pe tine. Eu nu rănesc femei, așa că o să te fac să ai orgasm iar și iar.

– Poate concubinele nu mi-au explicat suficient de clar. Un orgasm ar trebui să fie ceva dezagreabil?

Îi privea chipul în vreme ce îi vorbea la fel de batjocoritor ca el. Dar, oricât de mult ar fi încercat să se concentreze numai asupra expresiei feței lui, tot îi putea vedea coastele late, mușchii de pe abdomen... și lungimea și grosimea erecției. Pielea netedă a bărbăției lui căpătase o culoare rozalie, iar vârful era purpuriu-deschis – și era lungă... foarte lungă.

– Vai! murmură ea.

El se urcă pe saltea și se plasă între picioarele ei.

Mâna ei era atrasă, în mod irezistibil, de vârful bărbăției lui. Își trecu degetele de la vârf până la bază, desfătându-se cu venele și cutele sale – cu puterea aceea care aștepta sub pielea ei mătăsoasă.

– În harem am văzut picturi și sculpturi, dar asta e ceva cu adevărat magnific.

El își fixă brațele de-o parte și de alta a umerilor ei și închise ochii. Îi tremurau mâinile în vreme ce ea îl atingea și-l explora.

Concubinele avuseseră dreptate. Bărbaților le plăcea să fie atinși – iar ei îi plăcea să îl atingă pe el.

Când deschise din nou ochii și o privi, nu mai exista nimic rece în adâncimile lor întunecate. Ardeau. *El* ardea. Prinse cu grijă de gulerul cămășii ei de noapte și trase. Dantela fină rezistă mai mult, însă mătasea cedă imediat, cu un sunet subțire și violent.

Mătasea și dantela erau lucruri frumoase și scumpe, pe care le sfâșiase de parcă ea n-ar fi meritat să le aibă. Îi venea să-l plesnească.

– De ce ai făcut asta?

– Îmi stătea în cale.

Trase apoi în lături bucățile zdrențuite rămase.

Se uita la trupul ei. Văzu strălucirea din ochii lui și înțelese imediat că fusese sincer. Îi sfâșiase cămașa de noaptea pentru că îi stătea în cale – iată o lecție pe care o avea să o țină minte.

– Tu n-ai mai fost cu un bărbat. Nu știi ce pot să-ți fac. Cum pot să te fac să te simți. Cum pot să-ți refuz plăcerea sau cum pot să ți-o dăruiesc. Sprijinindu-se în mâini deasupra ei, se lăsă ușor în jos și-i supse sfârcul.

Senzația aceea înlocui imediat șocul. Se arcui sub el. Își înfipse mâinile în părul lui și îl țintui, dorindu-și să-i sugă sfârcul cu o intensitate care o propulsa la jumătatea drumului spre rai.

Se mută apoi la celălalt sân, făcând cerculețe cu limba în jurul sfârcului ei... tachinând-o... refuzându-i plăcerea. Șopti apoi, și răsuflarea lui îi mângâie pielea:

– Pielea ta e ca satinul... Superbă și luxuriantă ca satinul.

Oare era conștient de ceea ce îi făcea cu un singur compliment simplu?

Își împinse șoldurile spre el, dorind să-i simtă greutatea deasupra ei. De fapt, își dorea mai mult decât atât.

El se lăsă ușor spre ea, iar fiecare punct în care pielea li se atingea devenea un vulcan pe cale să erupă. Sânii ei se cuibăriră lângă părul de pe pieptul lui. Greutatea șoldurilor lui o făcea să se afunde în saltea. Bărbăția lui se adăpostea între picioarele ei, și atunci Eleanor înțelese pentru prima dată de ce își folosise degetele ca s-o excite.

Fiindcă în acel moment înțelegea în sfârșit ce însemna plinătatea și-și dorea să fie încă o dată plină de el – în toate modurile

posibile. Ceea ce înainte i se păruse firesc – să fie goală pe interior și singură – i se părea în acel moment sinonim cu singurătatea... și cu suferința.

Se împinse în el, căutând să se salveze de acea izolare.

Dar el nu-i făcu pe plac. În schimb, îi luă fața în palme și o ținu nemișcată.

– Spune-mi ce vrei să fac.

Eleanor scânci. Să-i spună? Oare nu știa?

– Spune-mi, repetă el. Învață-mă. Voi face orice îți dorești, dar trebuie să mi-o spui în cuvinte.

Abia atunci înțelese ce îi cerea. Îi cerea să i se supună, atât fizic, cât și mental. Îi cerea să se gândească la ceea ce se întâmpla între ei și să-i dea permisiunea de a face... orice voia. Niciodată în viața ei nu jignise pe nimeni. Dar o făcu acum.

– Bastardule!

– Te înșeli. Părinții mei erau căsătoriți când m-am născut eu. Degetele lui mari se întâlniră sub bărbia ei și o întoarseră cu fața spre el. Poate și înainte să fiu conceput. Eleanor...

Era prima dată când îi spunea pe numele ei adevărat, și ea înțelegea foarte bine importanța *acestui* lucru.

Șoldurile lui se mișcară într-un val languros și incitant.

– Eleanor, spune-mi ce să fac.

Se mișcă încă o dată.

Simțea cum începea să crească nevoia de el – adânc în pântecele ei.

– Nu o să câștigi. Vei face cum vreau eu. Lasă-te, Eleanor. Lasă-te!

Avea dreptate. Știa prea multe și-i înțelegea trupul mult mai bine decât și-l înțelegea ea. Oftă, apoi i se predă.

– Te vreau pe tine... te rog.

Își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui. Încercă să se poziționeze astfel încât să-l poată primi în ea.

Mâine lui alunecară în jos pe sânii ei, mângâindu-i.

– Te rog... și mai cum?

Adusese chinurile pasiunii la rang de artă.

– Te rog, Remington. Îi pronunță în mod intenționat numele, ca să-i facă pe plac. Te vreau în mine. Vreau să mă duci departe de aici... o vreme. Vreau să te ții de promisiune și să-mi oferi plăcere.

El chicoti, adânc în piept, iar ea simți zguduitura până în pieptul ei.

– Așadar, îmi ceri să-mi respect promisiunea? Știam eu că ești o fată inteligentă. Dar mi-ai demonstrat-o acum, prin provocarea asta. Foarte bine. Cu o mână îi desfăcu buzele de jos și se poziționă la intrarea în ea.

Dar nu se grăbi. Își ținu șoldurile la distanță. Mai întâi, o atinse numai cu vârful bărbăției lui – și, chiar și asta, foarte ușor. Nu era nici o grabă. Ea avea nevoie... avea nevoie de mișcare, de luptă, de viteză care să-i potolească chinurile pasiunii... iar el se mișca încet și grijuliu.

– Mai repede, îl imploră ea. Oh, te rog, grăbește-te.

El râse scurt, dar nu schimbă ritmul.

Eleanor își mișcă dintr-o parte în alta capul pe cearșaf. Îl apucă de șolduri și înfipse unghiile în carnea lui.

– Încă un pic, atunci. Mădularul lui se împinse mai tare... intră în ea, o desfăcu, iar ceea ce fusese un mic disconfort se transformă în durere.

– Cee...? se chinui să se ridice. Dar m-ai pregătit!

El încă o ținea de șolduri, mânuind-o cu puterea și mărimea lui.

– Degetele nu sunt suficient de lungi.

– Sau de late! izbucni ea.

– Credeai că o să fie atât de ușor? Se retrase încet, ușurându-i durerea.

Eleanor se relaxă atunci și oftă.

– Credeam că o să fie satisfăcător.

El reveni imediat, parcă și mai puternic, fără să-i lase timp să-ți tragă sufletul.

Se încordă. O ocupa de parcă ar fi fost o țară în curs de cucerire. În ciuda sfaturilor pe care le primise și a cuvintelor spuse de concubine, ea nu era gata să fie luată. *Invadată.*

Iar el nu se oprea. Nu-i păsa deloc de reticența ei feciorelnică. Trupul lui se cutremura cu fiecare mișcare – patul era în penumbră, și-i putea vedea doar frânturi ale chipului în scânteierile focului. Era încruntat și își ținea buzele strânse. Focul se juca pe obrajii și pe bărbia lui – făcându-i trăsăturile să pară ascuțite. O privea de parcă îi putea citi fiecare gând – de rebeliune, de nesiguranță... teama de a pierde controlul asupra propriului ei corp... asupra sentimentelor, asupra minții...

Salteaua se clătina sub ea. Parfumul lui o învăluia complet – era cald și senzual. Durerea crescu pe măsură ce el își făcu loc în ea și își acoperi gura cu podul palmei, pentru a înăbuși un geamăt.

Chiar când simțea cea mai puternică durere, el se opri și rămase nemișcat. Era ca și când s-ar fi pregătit pentru un eveniment grandios.

Apoi se împinse în față.

Eleanor simți cum ceva se rupse în ea. Se ridică de pe saltea, pregătită să se lupte ca să se elibereze.

Dar în acel moment o domina prin forța lui. Vintrea lui se freca de a ei, repornind senzații abandonate prea din scurt. De data aceea, când el se retrase, ea își reveni puțin, cu o scânteie mică de dorință – și, când el înaintă din nou, scânteia aceea se transformă într-un incendiu. Se gândi că putea învăța să îi placă în timp, că se putea obișnui cu senzațiile – însă el nu-i oferi timp. Stabili un ritm care solicita și explora, iar ea se trezi încercând să țină pasul cu el. Era ca o corabie pe mare care prindea val după val și era condusă fără milă spre o destinație necunoscută – rămasă la mila forțelor naturii. Nu era vorba că fierbințeala din interiorul ființei ei nu conta – dar plăcerea și durerea se amestecau atât de mult, încât aproape că nu mai știa unde începea una și unde se termina cealaltă.

Remington avea să-și impună voința, iar ea – care nu mai fusese niciodată cu un bărbat – trebuia să plătească prețul înșelăciunii ei.

Era într-o lume complet nouă, în care totul i se părea ciudat – greutatea și parfumul lui, felul în care o mânuia, de parcă ar fi fost a lui și putea face ce voia cu ea. Impusese un ritm rapid, dar

tandru – iar țesutul ei moale ceda cu fiecare penetrare, apoi îl elibera cu reticență. Corpul ei știa ceea ce mintea ei putea doar bănui – acea împreunare era la fel de veche ca omenirea, dar totuși unică pentru ei doi. Nu mai conta dacă soarta îi adusese împreună sau doar o întâmplare. Trupurile lor se potriveau perfect și formau unul singur.

Își înfipse călcâiele în saltea și se mișcă în ritmul lui. Mâinile i se plimbau pe umerii lui.

Concubinele îi spuseseră că era datoria femeii să se asigure că bărbatul era satisfăcut.

Totuși, în acel moment, lui Eleanor nu-i păsa câtuși de puțin de satisfacția lui. Nu atunci. Nu când fiecare împingere îl aducea în adâncimile ei... și când plăcerea – plăcerea pe care i-o promisese – gonea prin ea purtată de uraganul posesiunii.

Îl îmbrățișă. Avea mâinile alunecoase din cauza transpirației – nici nu-și mai dădea seama dacă a lui sau a ei. Mușchii lui se întindeau și se încordau cu fiecare mișcare.

Nici o călătorie sau artă – oricât de magnifică ar fi fost – nu s-ar fi putut compara cu emoția acelui moment, așa că se desfăta cu fiecare clipă.

I se părea că devenea din ce în ce mai greu și dominant cu fiecare clipă care trecea. Viteza mișcărilor lui crescu tot mai mult, apoi îi zise cu voce guturală:

– Predă-te!

– Ce?

Să se predea? Nu. Nu, dar cum putea să-i ceară să gândească? În clipa aceea? În noaptea aceea? Să cedeze, să i se predea... când tot ce-și dorea era să ajungă la nivelul acela de senzații pure care aveau s-o ia pe sus și s-o poarte în al nouălea cer.

El își strecură mâna sub capul ei și o prinse de păr, învăluind-o cu totul în esența lui. O privea în ochi... o fixa cu privirea... o provoca. O sărută cu limba și-și împinse bărbăția în ea până îi atinse pântecele. O umplu cu el, apoi îi porunci:

– Eleanor, dă-mi ceea ce vreau. Predă-te... acum.

De parcă i-ar fi așteptat porunca, trupul ei începu să se cutremure și ajunse la un orgasm glorios. Începu adânc în pântecele

ei și-i răspândi valuri de căldură prin vene, prin piele și prin sâni. Îl apucă strâns cu brațele și cu picioarele, parcă încercând să-l tragă mai adânc în ea – când de fapt nu putea intra mai adânc de atât. Dragostea și frica, victoria și pasiunea... toate se învolburară în ființa ei, până când nu mai putea face altceva decât să suspine și să geamă.

– Remington. Remington.

Apoi, în cele din urmă, își dezlănțui și el pasiunea – dădu capul pe spate, închise ochii, și extazul îi cuprinse fiecare trăsătură.

Pasiunea lor unită devenea din ce în ce mai puternică, conducându-i spre o dulce nebunie, care continua și continua.... contopindu-i... creând o singură persoană și un singur suflet.

Ușor, ușor nebunia lor comună se stinse, și se cufundară în cele din urmă în salteaua din dormitorul principal.

El încă o mai ținea în mâinile lui. Încă se mai uita în ochii ei – cântărind cât de mult se predase. Încă mai era tare și gros înăuntrul ei, în timp ce ea.... ea era epuizată, uimită și copleșită. Îi oferise totul... toată pasiunea... toată iubirea ei.

Dar nu avea nici un rost să i-o spună. Nu ar fi crezut-o, pentru că oricum credea tot ce era mai rău despre ea.

Dar ea avea să se răzbune.

Doar nu petrecuse degeaba două săptămâni într-un harem.

Capitolul 25

Epuizat de dorință, Remington stătea tolănit, cu un picior atârnându-i peste marginea patului și cu celălalt prins sub coapsa lui Eleanor, și se uita la ea.

Îl privea și ea, cât putea de sfidător – de parcă n-ar fi fost încă în ea, foarte, foarte adânc.

Oare de ce era nevoie ca s-o poată poseda pe deplin pe femeia aceea? Era epuizată – simțea asta. Trupul îi tremura sub el și avusese mai multe orgasme – valurile nesățioase ale pasiunii ei îl purtaseră odată cu ele, precum contracurentul unei ape învolburate.

Și, cu toate acestea, îl provoca în tăcere să-i cedeze și el ei cum îi cedase ea lui.

Dar *asta* nu avea să se întâmple. Ea nu era soția pe care o câștigase și trebuia să învețe care era pedeapsa pentru că îl păcălise pe Remington Knight.

Și urma să facă acest lucru de îndată ce-și recăpăta puterile. Dar, în clipa aceea, abia dacă putea să adune suficientă energie cât să se ridice de pe ea, înainte să o strivească.

Totuși, ura faptul că trebuia să iasă din ea. În noaptea aceea făcuse tot ce-i stătea în putință ca să o însemneze ca fiind a lui... și totuși... își dorea s-o mai aibă încă o dată. În cotloanele raționale ale minții sale – acelea care nu fuseseră înăbușite de pasiunea pentru ea –, știa că era ridicol. Fusese castă. Și o rănise – oricât de mult ar fi încercat să o pregătească pentru a atenua durerea. Nu-l putea primi din nou în ea – totuși, i se părea că femeia aceea, cu sfiala și cu momentele ei de curaj, i-ar fi putut aluneca oricând printre degete.

Dar era la fel de ridicol și să-și imagineze că ar fi mai putut face totul încă o dată. Avusese un orgasm atât de violent, încât îi adusese în ochi lacrimi de plăcere. Se golise înăuntrul ei. El, care putea satisface o femeie de cinci ori pe noapte, nu avea forța sau energia să o umple din nou.

Se desprinse de ea, cu grijă. În cele din urmă, ochii ei se închiseră, de parcă nu i-ar fi mai putut ține deschiși nici măcar o secundă în plus. Gemu încet, pe măsură ce țesutul ei moale îl eliberă cu reticență. Se așeză lângă ea și oftă adânc. Trebuia să o acopere cu păturile, pentru că, în ciuda focului care ardea în șemineu, era răcoare în cameră – tocmai o condusese pe culmile orgasmului, iar rămășițele cămășii ei de noapte nu-i ofereau nici un fel de protecție împotriva frigului.

Privi lacom întinderea de piele albă de lângă el: sânii ei rotunzi, abdomenul plat și ghemotocul de păr încrețit care ascundea intrarea în paradis. Avea picioarele ușor depărtate – deschise și primitoare –, iar atunci văzu o pată întunecată pe pielea palidă a coapselor ei.

Sânge.

Își dorise ca o femeie de Lacy să fie jertfită pe altarul răzbunării. Și reușise – deși nu în felul în care își închipuise.

Eleanor ținea ochii închiși și avea o expresie senină –, iar asta îl enerva. El tocmai îndurase un lucru cutremurător – care, cu siguranță o marcase și pe ea.

Îi venea să o ia, să o scuture și să-i ceară să-i spună cât de profund o marcase acel lucru. În schimb, se trezi strecurându-și brațul peste umărul ei și aplecându-se către ea.

Eleanor deschise ochii. Părea stupefiată, fapt ce îl bucura până-n măduva oaselor. Da, fusese copleșită.

Se uită iute în jur, apoi în jos la corpul ei, de parcă ar fi fost mirată să se regăsească într-o astfel de stare. Privirea ei se plimbă de-a lungul trupului lui și, brusc, tot ce învățase reveni la viață. O, da, îi plăcuse ceea ce o învățase – în adâncurile ochilor ei putea vedea interes și conștientizare. Îl dorea încă o dată – la fel cum și el o mai voia pe ea.

Remington zise apoi, pe un ton blând:

– Dă-mi voie să te scap de cămașa asta de noapte.

Degetele ei se ridicară, din instinct, ca să-și acopere sânii.

În acel moment și-ar fi dorit să-i spună că era prea târziu – mult prea târziu – pentru stânjeneală. Dar, în schimb, îi dădu ușor mâinile la o parte și-i scoase mânecile de pe brațe. Eleanor prinse pentru o clipă mătasea și dantela zdrențuite, care-i alunecau pe brațe, dar apoi le dădu drumul.

– O să-ți cumpăr alta.

Pentru că el își dorea să o mai vadă o dată stând în fața lui, cu lumina pâlpâitoare a focului în spate. Eleanor era a lui – trebuia să se îmbrace așa cum voia el și să se supună voinței lui.

Și cămașa de noapte era pătată de sânge, așa că o puse la picioarele patului. Poate că era un gest primitiv, dar voia să păstreze dovada. Noaptea aceea nu reprezentase victoria pe care și-o imaginase – totuși, în mod ciudat, fusese mai satisfăcătoare decât cea mai ambițioasă fantezie a sa.

– Ne vom duce spre perne, îi spuse el. Își strecură celălalt braț sub picioarele ei și o mută spre căpătâiul patului. O acoperi

cu pături, apoi se vârî alături de ea. Culcă-te, îi șopti el, închizând ochii.

Eleanor își lipi palma în dreptul inimii lui.

– Deja?

Remington deschise imediat ochii. Se uită la ea mirat. Ce voia să spună?

Vocea ei era fierbinte și insinuantă. Și Eleanor îl provoca cu o singură privire. Coborî pe partea cealaltă a patului și înaintă în umbrele întunecate ale camerei.

– Ce faci? Îi putea vedea silueta pală deplasându-se prin cameră, dar nu putea distinge detaliile corpului ei.

– Mă pregătesc să-mi slujesc stăpânul, zise ea.

Stăpân? Hmm... îi cam plăcea cum suna asta.

– Concubinele mi-au spus că un bărbat viril va dori să o facă de mai multe ori pe noapte.

Aha. Abia atunci înțelegea. Voia să înceapă să se folosească de tot ce învățase în harem.

– Nu e nevoie în noaptea asta. O să o mai facem de mai multe ori... în curând.

Eleanor se duse către șemineu și înmuie o cârpă în vasul de pe vatră. Apoi o stoarse.

– Concubinele m-au învățat și cum să retrezesc interesul moleșit al unui bărbat.

– Interesul meu nu e moleșit.

Ea îl privi lung – era o privire care iscodea și-l ademenea în același timp.

Pentru prima dată în ceea ce păreau să fi fost ani întregi, își recăpătă simțul umorului.

– Vrăjitoare mică. Concubinele au menționat cumva și faptul că una dintre modalitățile de a revigora un bărbat este să-i pui la îndoială abilitățile?

– E posibil, zise ea cu sfială.

Îi strălucea corpul în vreme ce se ștergea, sub protecția întunericului.

O privi apropiindu-se apoi de el, cu cârpa într-un vas. Focul din spatele ei îi contura silueta, iar șoldurile i se legănau seducător.

Începu să nu mai fie atât de sigur că terminase pe seara aceea.

Puse vasul pe măsuța de lângă pat. Luă trei perne și i le așeză la spate. Se sprijini apoi de pieptul lui și le aranjă, până se contopiră într-un singur tot confortabil și relaxant. Își puse mâna pe umărul lui și-l împinse în spate.

– Stai confortabil? întrebă ea. Să-ți aduc ceva? O băutură? Nu? Trase apoi păturile de pe el, extrem de timidă – ca și când nu l-ar fi mai văzut niciodată gol. Atunci, dă-mi voie, stăpâne, să te curăț după efortul depus. Nu așteptă însă permisiunea lui – începu să-i spele organele genitale cu cârpa caldă și umedă.

Remington simți cum începeau să-i apară broboneле de sudoare pe frunte. Avea trei perne așezate sub spate, așa că putea urmări totul. I se părea ciudat cum se vedea pielea ei albă pe pielea lui întunecată – era ceva ciudat, erotic, dar minunat. Avea degetele calde și-i mânuia bărbăția cu prudență. Însă simpla atingere a testiculelor și a mădularului îl făcea să se zvârcolească și să geamă. Cârpa trecu pe deasupra și primprejur, iar pielea i se răcori când ea o întinse. Scrâșni din dinți de plăcere, și bărbăția i se mări și se umflă, dovedind, fără nici o urmă de îndoială, că organul acela nu avea nici un pic de discernământ – pentru că nu avea habar că în timpul orgasmului storsese ultima picătură din el.

Ea așeză apoi cârpa pe vas și se strecură pe pat.

Imaginea ei goală, roșind și îngenunchind între picioarele lui păroase, era întruchiparea esenței feminității și a masculinității. Sângele îi clocotea în vene de puterea masculinității sale, dar totuși, când se întinse spre el, se simți neajutorat. Eleanor își odihni o clipă mâinile pe genunchii lui, apoi le alunecă în sus, pe interiorul coapselor lui. Degetele îi mângâiară bijuteriile, parcă fascinate de textura pielii lor, apoi se înfășurară în jurul mădularului. Ținându-i lungimea în palmă, își folosi vârful degetului mare să facă cerculeț în jurul vârfului.

Din deschizătura aceea mică se prelinse un strop alb și vâscos, iar testiculele i se strânseră în anticipare. Voia să intre din nou în ea.

– Ești foarte mare, stăpânul meu. Nu-i de mirare că trupul meu s-a chinuit să-ți facă loc înăuntru.

Tonul dulce al vocii ei îl făcu că se mărească și mai mult.

Cu toate acestea, cuvintele ei îl făcură să-și amintească... Avea dreptate. La naiba, avea foarte mare dreptate. Prima dată abia dacă-l putuse primi în ea. Nu putea s-o mai facă încă o dată. Unul din ei doi trebuia să dea dovadă de putină responsabilitatea – și, aparent, el era acela.

Întristat de conștientizarea acelei realități, zise apoi:

– Nu mă mai poți primi în tine în noaptea asta.

Eleanor afișă un zâmbet timid. Privirea ei era ațintită spre mâinile ei, care netezeau picătura pe cap și în jurul său, folosind-o ca pe un emolient.

– Există și alte modalități de a satisface un bărbat.

Femeia aceea – femeia aceea lipsită de experiență – îi oferea mai multă plăcere decât și-ar fi imaginat vreodată. Și își imaginase multe lucruri în viața lui. Iar în acel moment îi oferea o desfătare de care majoritatea femeilor nici nu auziseră. Fu foarte tentat, pentru o secundă magică... dar nu.

Responsabilitate. Trebuia să fie responsabil.

– Nu în noaptea asta. Dacă mă vei chinui în seara asta, în clipa următoare vei ajunge pe spate și cu picioarele în aer.

Eleanor se ridică în genunchi. Îi luă mâna și i-o așeză între picioarele ei.

Își dorea să rămână rațional, să fie rezonabil... Dar cum putea face asta când femeia aceea îi ghida degetele să intre înapoi în ea? Era udă și alunecoasă, iar degetul îi alunecă imediat înăuntru. Viziunea îi fu imediat încețoșată de dorință.

Când i se limpeziră ochii, o putea vedea zâmbindu-i.

– După cum ne-au învățat concubinele, m-am curățat și apoi m-am dat cu un ulei, ca să-ți fie mai ușor să intri în mine, dacă vei mai dori să... mă ai pe spate și cu picioarele în aer.

Se pregătise să-l primească din nou în ea. Acel simplu gând îl împiedica să respir în voie.

– Sau poate..., începu ea. Poate aș putea să mă urc eu deasupra ta. Așa aș putea controla eu mișcarea. Și atunci nu aș mai simți nici un disconfort.

Să se urce deasupra lui? Să controleze ea mișcarea?

Îi retrase apoi, ușor, degetele și se aplecă încet pe pieptul lui, zâmbindu-i foarte de aproape.

– Între timp, tu trebuie să te odihnești și să-ți recapeți puterile după efortul depus mai devreme, cât eu voi încerca să-ți retrezesc interesul molești.

I se părea că era al naibii de amuzantă.

De fapt, poate i s-ar fi părut și lui amuzantă dacă nu s-ar fi odihnit deasupra lui, cu sânii lipiți de el, în timp ce-i explora și-i gusta sfârcurile. Și i le mușca încet. Se lăsă apoi în jos și-i sărută abdomenul și coapsele. Oriunde se opreau, buzele ei catifelate îi mângâiau pielea și-i aprindeau dorința – făcându-i bazinul să se miște în același ritm cu inima. Își aminti ce spuse Eleanor cu două nopți în urmă, cum că o femeie putea dezmierda, cu gura ei, organele genitale ale unui bărbat. Oare asta avea de gând să facă? Și, dacă așa stăteau lucrurile, oare avea să poată supraviețui extazului?

Nu-și mai dorise niciodată ceva cu atâta ardoare.

Știa totuși că aceea era o minciună – pentru că o dorea mult mai mult pe Eleanor. Era la fel de extaziat cum sperase s-o facă el pe mireasa lui. Se simțea ca și când ar fi fost din nou un flăcău... din nou virgin... de-a dreptul copleșit de noutatea actului de a avea o femeie.

Și ce femeie! Eleanor îl făcuse să pară un mare măscărici în toată Anglia – și, în curând, când povestea aceea avea să ajungă și pe corăbiile lui, întreaga lume avea să afle. Dacă i s-ar fi întâmplat asta oricărui alt bărbat în afară de el, ar fi admirat-o pentru realizarea ei.

Ea îi cuprinse șoldurile cu mâinile și se aplecă și-i linse întreaga lungime a bărbăției – de la bază până la cap. Atingerea limbii ei îl făcea să tresară și să se ridice de pe pat.

Îl întrebă apoi, pe un ton serios – care lui nu-i părea autentic:

– Te-am rănit, stăpâne?

– Nu, zise el răgușit. Te rog... continuă.

Își lipi delicat buzele de capul mădularului și îl supse. Părea uimită de ceea ce se întâmpla, pentru că începu să aplice diferite

grade de presiune, apoi îl încercui cu limba – mai întâi mai repede, apoi mai încet.

– Mai adânc, șopti el. Mai tare.

Eleanor ridică ușor capul și zise:

– Stăpâne, eu nu ți-am dat ție sfaturi când ai făcut ceva asemănător pentru mine.

Îi veni să râdă, însă nu putea mișca mușchii feței.

– Îmi cer iertare, cu smerenie.

– În altă zi o să te întreb ce-ți place mai mult. Dar acum, dacă nu te superi, aș vrea să experimentez.

– Da. Nu mă supăr... Experimentează.

O privi plecându-și din nou capul și simți aproape imediat căldura ei dulce și umedă. Chiar de va rămâne loc de mai bine, tot minunat va fi.

Își lăsă gura să lunece în jos, iar limba i se mișca în jurul lungimii lui.

Tensiunea spori în el. Aproape că nu se mai putea stăpâni. Îi apăru în minte imaginea ei din clipa în care fusese înăuntrul ei: înnebunită de extaz și disperată să ajungă la orgasm. Îi plăcea la nebunie faptul că îl dezmierda cu gura ei... dar, și mai mult de atât, îi plăcea să-i ofere plăcere.

Pe neașteptate, apăru o nevoie teribilă de a o avea.

O prinse de la subsuori și o ridică.

– Stai! strigă ea.

Dar el nu mai avea răbdare. O așeză deasupra lui, o deschise și se poziționă astfel încât să poată intra în ea – apoi se folosi de ultima picătură de stăpânire de sine și așteptă.

Brusc, ea nu mai părea la fel de încrezătoare. Nu mai era sluga lui versată, ci o femeie aproape complet lipsită de experiență... și tremura. Se înroși la față. De emoție sau de rușine – nici el nu știa. Inspiră, parcă pentru a prinde puteri, rămase o clipă în aer, deasupra lui, cu spatele drept și cu bărbia ridicată, de parcă se pregătea să înfrunte vreun calvar necunoscut. Își vârî limba între buze, îi prinse bărbăția în mână și se lăsă ușor în jos.

Intră în ea – era încă foarte strâmtă. Extrem de strâmtă. Dar uleiul îi netezi într-adevăr calea, și, din nou, cu mișcări lente, se trezi învăluit în ea. În căldura ei. În corpul ei.

Își dădea seama că era neliniștită. Mâinile i se încleștară pe brațele lui, picioarele îi zvâcniră și se tensionă pe dinăuntru, parcă temându-se că avea să simtă din nou durerea de mai devreme.

O lăsă pe ea să stabilească ritmul. Se ridica și se lăsa, fără să-l cuprindă cu totul. Coapsele ei se mișcau lângă șoldurile lui. Sânii îi săltau ușor deasupra lui. Părul scurt îi plutea în jurul obrajilor îmbujorați.

El își dorea cu disperare să preia el controlul, să-i arate cum să se miște... să-și ridice șoldurile și să se îngroape în ea. Dar chinul era cumva și mai plăcut știind că putea pune stăpânire pe ea în orice moment – chiar dacă nu o făcea.

Încetul cu încetul, neliniștea îi dispăru de pe chip, lăsând loc fascinației. Pentru el, cel mai frumos moment fu cel în care se lăsă de tot în el și îl învălui în căldura ei. O prinse, o ținu nemișcată o clipă, parcă pentru a savura intimitatea momentului... pentru a gusta cunoașterea faptului că în curând avea să fie zguduit de un orgasm magnific.

Apoi îi dădu drumul.

Ea zâmbi. În acel moment chiar îi zâmbea, de parcă ar fi încântat-o totul la el.

Deși ar fi vrut și el să-i răspundă cu un zâmbet, nu putea s-o facă. Era mult prea șocat de strălucirea bucuriei ei divine.

Eleanor începu să experimenteze: își rotea șoldurile, se ridica până când el aproape ieșea din ea, iar apoi cobora la loc, luându-l cu totul. Îi mângâia pieptul și burta și întinse chiar mâna între ei, atingându-i organul și mânuindu-l cu degetele, în timp ce se ridica și se cobora.

El îi răspundea. Nu putea să n-o facă. Gemea tare. Se cutremura din cauza efortului de a amâna explozia. Veni apoi, în cele din urmă, și rândul lui. Își trecu degetele pe pielea ei, de la umeri până la talie, acordând o atenție deosebită părții sensibile de sub sânii ei. Își legănă ușor șoldurile – la început puțin, concentrându-se

să pună presiune pe miezul feminității ei, care era deja extrem de sensibilizat.

Modul ei de-a se implica în acea nouă activitate se schimbă pe dată. Nu mai încerca mișcări noi – se mulțumi cu un ritm simplu, ridicându-se deasupra lui precum Venus care se înalță din valuri. O privea deschizând și închizând ochii, de fiecare dată când el îi atingea cel mai adânc punct – genele îi fluturau frenetic, în timp ce devenea tot mai absorbită de senzația de a-l avea în interiorul ei.

Cu fiecare împingere, Remington îi smulgea câte un geamăt mic. Pe dinăuntru era căldură topită și mătase, iar asta făcea să crească prea repede presiunea în el. Se gândea că, în urmă cu doar câteva minute scurte, fusese absolut convins că n-ar mai putea încă o dată. Iar în acel moment îi era greu să se stăpânească. Soția aceea a lui îl vrăjise – iar el se desfăta în magia ei.

Ea începu să-l implore:

– Te rog, Remington, te rog.

Oare înțelegea ce anume cerșea cu atâta ardoare?

– Acum, șopti ea. Te rog, Remington. Acum.

Oh, da. O cuprinse cu brațele și o rostogoli pe spate. Se mișcă extrem de intens, ținând-o aproape de el. Fiecare mișcare a lui devenea din ce în ce mai puternică, mai fermă, mai rapidă – lăsându-i pe amândoi pradă valurilor pasiunii. Și, în clipa în care ea îi gemu în ureche, cutremurându-se din cauza exploziei violente, își eliberă și el căldura – și termină în ea, atât de exploziv, că ar fi zis că nu o avusese niciodată.

Ea îi gâfâia în ureche. Tremura în brațele lui. Era la fel de slăbită și de neajutorată cum își dorise el. Descoperi atunci că îi dispăruse mânia – dar nu și pasiunea. Chiar dacă îl trădase, el tot se gândise la ea și o dorise cum nu mai dorise niciodată o altă femeie.

Oare avea s-o ierte? Când se gândea la felul în care i se stinseseră speranțele, știa că nu avea s-o poată ierta niciodată. Cu toate astea, când era în brațele ei, nu se mai gândea la speranțe, ci doar la plăcere – la o plăcere îndeajuns de puternică să-i înăbușe toate simțurile.

Poate că plăcerea urma să fie de-ajuns.

Capitolul 26

În dimineața următoare, Eleanor deschise ochii și-l văzu pe Remington complet îmbrăcat, aplecat deasupra ei și cu pumnii afundați în pat, de-o parte și de alta a capului ei.

Expresia de pe chipul lui nu era deloc iubitoare.

– De ce nu mi-ai zis că ducele de Magnus a fost aici aseară?

Eleanor clipi, încercând să se concentreze asupra chipului său furios, iar el era foarte aproape – și ea era, desigur, încă învăluită în coconul încântător de noaptea trecută.

– Eu... nici nu m-am gândit la asta. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz. De ce?

– Nu vreau ca omul ăla să vină în casa mea când eu nu sunt aici.

– Este unchiul meu. Nu pot să-i interzic să intre!

Comportamentul lui Remington o deruta.

Purta haine de călătorie bleumarin, care i se potriveau perfect pe trupul bine făcut. Părul lui blond fusese pieptănat pe spate, descoperindu-i în mod ideal chipul bărbierit perfect. Mirosea minunat... a săpun și a prospețime, ca un bărbat impecabil... însă ochii lui de un albastru pal erau extrem de distanți.

Iar ea era goală, ciufulită și descumpănită. Nu exista nimic perfect la ea în acel moment, și se simți deranjată de prezența lui și de faptul că se putuse ridica așa ușor din patul conjugal, fără să-i pese câtuși de puțin de pasiunea pe care o împărtășiseră, în timp ce ea... ea era încă îndrăgostită de el.

Adresându-i-se mai tăios decât îi vorbise până atunci – de fapt, mai tăios decât i se adresase vreodată cuiva –, îi spuse:

– Aș vrea să îți aduc aminte faptul că n-am avut timp să-ți enumăr lista de oaspeți. În plus, dacă te-ai fi căsătorit cu Madeline, Magnus ar fi venit pe aici mult mai des. E tatăl ei, să știi.

– Da, știu. Știu exact cine și ce este el.

Majoritatea oamenilor îl plăceau pe Magnus. Era agreabil, energic, un împătimit al jocurilor de noroc și peste măsură de generos – un bărbat adevărat în toată puterea cuvântului. Dar,

în ciuda faptului că îl învinsese la jocul de cărți, era mai mult decât evident că Remington îl disprețuia pe Magnus – ba, mai mult de atât, se comporta de parcă n-ar fi avut deloc încredere în el.

Remington zisese ceva și noaptea trecută – ceva care o nedumerise –, dar trecuse remarca lui cu vederea, prinsă în vâltoarea pasiunii. Din străfundurile amintirilor, rosti expresia pe care o folosise el atunci.

– Cum adică ai mai scăpat de moartea plănuită de familia mea?

– Ah! Un colț al buzelor lui Remington se ridică într-un zâmbet care o rănea. Așadar, ți-ai amintit până la urmă?

Începu să pună laolaltă neconcordanțe, fragmente și frânturi prin care Remington îi dăduse de înțeles că avea, de fapt, un plan mai măreț decât voia să recunoască. Ridică atunci capul de pe pernă și-l privi.

– Ai trișat la cărți ca să câștigi mâna lui Madeline pentru căsătorie?

– Nu, zise el sec. Eu nu trișez.

Ea se ridică ușor în fund, rămânând însă acoperită de pături.

– Trebuie să fi pariat și tu foarte mult pentru mâna ei.

Remington se îndreptă și o privi, cu brațele încrucișate peste piept.

– Mi-am pariat compania de transport maritim.

– Toată compania?

Și totuși, el nu era un jucător împătimit. Lady Gertrude spusese același lucru. În plus, la balul familiei Picard, nu-l interesase absolut deloc încăperea unde se aduna lumea pentru jocuri de cărți. Întrebă apoi, cântărindu-și fiecare cuvânt:

– Ai vrut-o pe ducesă?

El o privi și văzu cinismul din adâncul ochilor lui.

– Știai asta deja.

– Pentru bani. Ce alt motiv ar mai putea exista? Pentru bani și putere.

Totuși, lui Eleanor nu-i venea să creadă.

– Pentru putere. Da. Aș fi avut puterea asupra celei mai importante membre a familiei de Lacy din ținut. Putere de viață și de moarte. Puterea de a-l face pe ducele de Magnus să danseze după cum îi cânt eu.

Ardoarea lui Remington o făcu să clipească. Prin minte începură să-i alerge o mie de gânduri, apoi zise cu viclenie:

– Sunt foarte puțini oameni pe care-i interesează să aibă control asupra ducelui de Magnus. E ca un pistol stricat. Nu poți avea niciodată certitudinea că va face ceea ce trebuie să facă. Drept dovadă, a pierdut mâna fiicei lui la un joc de cărți, în favoarea unui străin pe care l-a cunoscut din întâmplare. Așa ar face un tată iubitor? Și totuși, eu cred că o iubește pe Madeline.

– Eu n-am fost un străin pe care l-a cunoscut din întâmplare, zise Remington. Eu am aranjat cu mare grijă întâlnirea aceea.

Vorbele lui îi confirmau suspiciunile, așa că repetă:

– Pentru bani și pentru putere.

Părea de-a dreptul amenințător – nu semăna deloc cu iubitul ei înflăcărat de noaptea trecută.

– De ce ți-ar păsa?

Era foarte mândră, chiar dacă o durea respingerea lui. Dacă el putea să fie indiferent, reușea și ea – sau cel puțin se putea preface indiferentă.

– Mi se pare foarte ciudat ca un american – ba chiar un bărbat bogat și respectat în țara sa – să vină în Anglia special ca să-și facă intrarea în societatea engleză și să își ia ca soție o ducesă.

El își coborî pleoapele, ascunzându-și ochii de ea.

– Ești extrem de curioasă în dimineața asta.

Dar de ce ar vrea el să-și ascundă gândurile?

Pentru că avea ceva de ascuns.

Fu cuprinsă de o dezamăgire fără margini. Crezuse, sperase și își închipuise că se formase o legătură între ei noaptea trecută. Nu una de iubire – cel puțin, nu din partea lui –, dar măcar una de plăcere. Dar, în acel moment, Remington o respingea categoric – și atunci ostilitatea luă locul regretului.

– După cum ai spus, suntem cu adevărat și pe deplin căsătoriți și nu există nici o modalitate de a scăpa de rigorile căsătoriei. Nu ar trebui să înțeleg ce gândește soțul meu?

– Vrei să știi ce am urmărit să obțin prin căsătoria cu viitoarea ducesă de Magnus? o întrebă el și zâmbi – dar un zâmbet la fel de rece și de aspru precum o iarnă nordică. Am vrut să mă răzbun.

Oare ce făcuse el?

Ba, mai rău, oare ce făcuse ea? Oare în ce încurcături o aruncase iubirea ei prostească pentru el?

– M-ai mințit.

– Poftim?

Se auziră zgârieturi la ușă. Remington aruncă o privire nedumerită într-acolo, apoi merse să deschidă.

Lizzie se năpusti înăuntru, dând din coadă și cu urechile ciulite – era încântată să-i vadă și nu părea deloc tulburată de atmosfera ostilă care se crease în cameră.

– Cum adică te-am mințit? ceru să știe Remington.

Eleanor bătu cu palma pe pat, și câinele sări imediat pe saltea.

– Adică... m-ai mințit. Te-am întrebat de ce vrei să te căsătorești cu Madeline și ai zis că vrei asta pentru bani și pentru putere. Dacă mi-ai fi spus adevărul... dacă mi-ai fi spus că vrei s-o faci pentru răzbunare, atunci nu m-aș fi căsătorit niciodată cu tine.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-ți mărturisesc senin că voiam să mă răzbun pe familia de Lacy? Femeie, ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Eleanor se apără de un sărut canin matinal, apoi o scărpină în cap pe Lizzie.

– Vreau să spun că trebuie să-ți asumi, măcar în parte, responsabilitatea pentru căsătoria noastră.

– Dar îmi asum, draga mea. Crede-mă că recunosc pe deplin profunzimile...

Se opri, ezitant. „Prostiei mele." Asta voise să spună.

– ... Părții mele de vină. Se duse la fereastră și trase draperiile. Cunoști povestea lui Lady Pricilla și a iubitului ei?

Soarele strălucea afară și toți norii dispăruseră. Dar acolo, în dormitorul casei lui Remington, adevărul era umbrit

de sentimente întunecate, iar Eleanor se simțea de parcă începuse să scormonească prin vechi pasiuni și dușmănii.

– Cunosc... o parte din poveste. Dar e foarte ciudat că pomenești despre asta. N-am mai auzit nimic de ani buni, și acum mi se amintește de această tragedie de două ori într-o săptămână.

Remington se întoarse brusc spre ea. Soarele dezvăluia o asprime a chipului său pe care n-o mai văzuse până atunci. Chiar și câinele se potoli, scâncind.

– Cine a mai vorbit despre asta? Pun pariu că a fost ducele de Magnus.

– Ba deloc. A fost Lord Fanthorpe. El a fost logodnicul ei.

Remington mijì ochii.

– Da, a fost.

– Vorbește despre ea aducându-i omagii înduioșătoare.

„Bietul om."

– El a fost unul dintre cei suspectați de crimă. Știai asta?

Eleanor se cutremură, așa că-și trase genunchii la piept și își înfășură brațele în jurul lor.

– Bătrânul acela ramolit? Dar e absurd!

Pe Remington îl irită vizibil faptul că ea alungă cu atâta ușurință orice presupusă vină a lui Lord Fanthorpe. Se apropie de ea, dar apoi – ca și când i-ar fi fost teamă să se apropie prea mult – se îndepărtă.

– Pe atunci nu era nici ramolit, nici bătrân – iar ea urma să fugă cu altcineva.

Situația aceea devenea din ce în ce mai ciudată cu fiecare cuvânt pe care-l rostea Remington. Îl studie cu precauție pe soțul ei, care stătea impunător, intimidant și cu spatele la lumină.

– De unde știi asta? Și de ce ți-ar păsa?

– Pentru că sunt fiul acelui altcineva cu care urma să fugă.

– Ah.

Eleanor se lumină. Stătea în pat, privindu-l și asimilând informațiile care veneau de la el – și îl credea. Fiindcă, dacă tatăl lui îi semănase vreun pic, orice femeie din lume ar fi uitat de orice fărâmă de judecată sănătoasă ca să fie cu el. La urma urmei, nu asta făcuse și însăși Eleanor?

– Nu pari deloc surprinsă, zise el.

– Ba sunt. Doar că... încep să înțeleg. Nu totul, dar parcă piesele încep să se așeze la locul lor. Dintr-odată, obsesia lui Remington nu i se mai părea atât de neobișnuită. Dar trebuie să mărturisesc că asta nu este povestea pe care mi-a spus-o Lord Fanthorpe. El a zis că un om de rând s-a îndrăgostit de Lady Pricilla, iar când ea nu i-a împărtășit sentimentelor, a ucis-o.

Remington zâmbi într-un mod dezagreabil.

– Lui Fanthorpe nu i-a convenit să știe că logodnica lui prefera pe altul.

– Presupun că asta nu-i convine nici unui bărbat. „Și cu atât mai puțin lui Lord Fanthorpe, care-i disprețuiește pe oamenii de rând", gândi ea. Așadar, crezi că *el* a omorât-o pe Lady Pricilla, într-o criză de gelozie?

– Nu avea bani. Trebuia să-i obțină din zestrea lui Lady Pricilla.

– Păi, atunci... nu ar fi omorât-o.

Lizzie se ghemui la picioarele lui Eleanor – o ființă vie și caldă, încântată de faptul că îi erau scărpinate urechile și fericită să stea cu ei, reprezentând un contrast evident cu amintirile vechi și sinistre care umpleau atmosfera.

– Exact. După moartea ei, a trebuit să fugă pe continent ca să scape de debitorii săi. S-a căsătorit cu o contesă italiancă, cu mult mai în vârstă decât el, și, după moartea acesteia, s-a întors în Anglia cu averea ei – pe care a risipit-o în mare parte.

– Lord Fanthorpe a spus că ucigașul a fost deportat în Australia. Eleanor îl cercetă din cap până-n picioare, observând încrederea în sine care îi fusese probabil insuflată de mic copil. Tu ești american.

– După ce și-a ispășit pedeapsa, tatăl meu s-a mutat la Boston, unde își transferase o bună parte din avere, și acolo a luat-o de la capăt.

Ea voia să îi fie totul clar, așa că insistă:

– Lord Fanthorpe a zis că numele omului era George Marchant. Pe tine nu te cheamă Marchant.

– Criminalul era hotărât să-și ascundă vinovăția, așa că a pus să-mi fie ucisă întreaga familie.

Eleanor își ținu răsuflarea, îngrozită.

– Mi-am schimbat numele.

– O, Doamne! Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Aș vrea...

Își dorea să-l poată ține în brațe și să-i netezească ridurile cauzate de suferință, dar el era distant și clocotea pe dinăuntru, amintindu-și acele evenimente îngrozitoare, pe a căror suferință ea nu și-o putea nici măcar închipui.

– Marchant. Knight, zise Remington. Mi-a plăcut ironia numelor.

Stând acolo, în patul dezordonat, unde făcuseră dragoste atât de pasional, lui Eleanor nu-i păsa deloc de ironie și nici măcar de dreptate. În acel moment, cunoscând toate faptele, nu putea gândi decât: „Îl iubesc, iar el nu va putea iubi niciodată o femeie de Lacy – și mai ales nu o femeie care i-a distrus complet planurile de răzbunare". Toate speranțele ei se năruiră și aproape se stinseră.

Aproape.

Dar, cu toate acestea, lipsa oricărei speranțe părea să vină ca o eliberare. La urma urmei, dacă totul era pierdut, putea măcar să pună în cuvinte ceea ce gândea.

– Ai mințit și în privința numelui.

– Poftim? izbucni el.

Degetele ei se înfipseră în blana câinelui.

– Eu am mințit în privința identității mele, dar și tu la fel.

El îi zise atunci, cu o zvâcnire de dispreț:

– Nu trebuie să-ți faci griji. Mi-am schimbat legal numele în Knight. Căsătoria rămâne validă.

Eleanor îndrăzni din nou:

– Nu-mi făceam griji. Voiam doar să subliniez că nici tu n-ai fost sincer cu mine, în legătură cu lucrurile esențiale.

– Eu am fost complet sincer cu tine la modul cel mai simplu cu putință – cu corpul meu. Înfipse mâinile în polița șemineului, mângâind lemnul cu degetele lui lungi. Ochii lui de un albastru pal străluceau precum cărbunii. Te doresc. Și te-aș fi dorit și dacă aș fi știut cine ești cu adevărat.

Confesiunea lui o uimi – și o zdruncină până-n măduva oaselor. Trăise atât de mult timp în umbra lui Madeline, încât îi venea greu să creadă că cineva o putea vedea cu adevărat.

– Ei bine... adevărul e că semăn cu Madeline.

– Sau că Madeline seamănă cu tine. Îndreptă nerăbdător mâna spre ea. Și nici un bărbat nu crede că femeia lui e interschimbabilă cu alta. Să nu-ți închipui că mă mai poți păcăli așa.

Se așternu tăcerea cât îi cântări cuvintele și o mângâie pe Lizzie. Crezu... părea că.... nu, chiar așa era – o numise *femeia lui*. Pentru ea, el era un mister de nepătruns: exigent, tandru, furios, bun. El prețuia amintirea familiei lui, dar voia să o distrugă pe a ei. Noaptea trecută o ridicase în rai, iar în dimineața următoare o aruncase în iad. Trebuia să-l înțeleagă – să înțeleagă ce anume îl determinase să-și construiască o avere și să o cheltuiască în căutarea răzbunării.

– Spune-mi mai multe despre uciderea lui Lady Pricilla. L-ai eliminat pe Lord Fanthorpe de pe lista de suspecți.

– Da. Oricine a fost cel care mi-a distrus familia a avut suficienți bani cât să-l urmărească pe tatăl meu din Australia până-n America, să-l țină sub observație și să angajeze niște cuțitari capabili să ucidă un negustor de succes. Traversând încăperea, Remington se apropie de ea, îi ridică bărbia și o privi în ochi. L-am considerat și pe tatăl tău un posibil suspect, dar nici el nu are veniturile necesare să poată duce la bun sfârșit un asemenea plan.

Inima ei se umplu de amărăciune.

– În plus, nici nu-i pasă suficient de mult. Uciderea lui Lady Pricilla i-a marcat pe cei doi frați în modurile diferite. L-a făcut pe Magnus să ducă o viață irresponsabilă, în încercarea de a scăpa de amintiri. Și l-a făcut pe tatăl meu să devină imun la orice emoție. Își dorește să nu mai țină niciodată la o altă femeie așa cum a ținut la sora lui – și îi reușește. Eleanor încercă să-și ascundă durerea la fel de bine ca Remington. La mine, de exemplu, nu ține deloc.

Cu toate acestea, Remington văzu dincolo de fațada ei curajoasă și o privi cu compasiune. Dar mila era ultimul lucru pe care-l voia de la el. Așa că îl împinse la o parte și se ridică din pat – ostentativ de goală. Încercând să dea dovadă de o nepăsare pe care

nu o simțea de fapt, se duse spre locul unde era halatul ei. Stând cu spatele la el, își strecură mâinile în mâneci.

– De asta o voiai pe Madeline. Voiai s-o obligi pe fiica ducelui de Magnus să ajungă în patul tău. Voiai să preiei controlul averii ei ca să te răzbuni pentru deportarea tatălui tău.

– Și pentru uciderea lui Lady Pricilla. Da, ai dreptate. Planul meu presupunea mai mult decât să aduc o femeie de Lacy în patul meu. Deși plăcerea dată de acest fapt a fost extremă.

Făcu apoi o plecăciune, și, după expresia de pe chipul său, Eleanor înțelese că îi observase nuditatea și i-o aprecia.

Nu-i păsa, dar, chiar și așa, umilirea aceea îi aduse o scânteie de dispreț în glas:

– Ar trebui să mă simt umilită de amabilitatea ta? Își înnodă cordonul cu o smucitură. Spune-mi și restul. Spune-mi tot. Nici măcar nu înțeleg cum o tânără cu o creștere aleasă, ca mătușa mea Pricilla, a putut cunoaște un om de rând ca George Marchant.

Remington mângâia absent câinele și o privea pe Eleanor – iar acea recunoaștere senzuală îi sclipea din nou în ochi.

– Destul de ușor. Acum patruzeci și cinci de ani, bunicul tău a fost pe punctul de a pierde totul. Avea datorii enorme, iar veniturile lui de la moșii nu erau suficiente pentru a acoperi nici măcar dobânda. George Marchant a venit la el și i-a oferit o înțelegere. Avea o idee viabilă despre cum să furnizeze hrană Marinei Regale a Maiestății Sale, dar nu cunoștea oamenii potriviți care să-l ajute să obțină acel contract. George îi dădea bătrânului duce o jumătate din profiturile sale dacă ducele se folosea de influența pe care o avea la curtea regală ca să-l ajute. Magnus a fost de acord și, în decurs de un an, a obținut suficient de pe urma muncii asidue a tatălui meu, astfel că și-a putut plăti datoriile. În mai puțin de cinci ani, adunase deja o avere, și, în plus, absolut nimeni nu știa că avea vreo legătură cu comerțul ilicit. Vocea lui Remington răsuna plină de sarcasm. Bunicul tău a fost consultat înainte de fiecare pas, dar tatăl meu a fost cel care a făcut treburile rău famate de negustor, protejându-l astfel pe bunicul tău și reputația sa de aristocrat lipsit de valoare.

Eleanor se așeză pe un scaun lângă șemineu. Cenușa dinăuntru era rece – la fel se simțea și ea.

– Încă nu mi-ai spus cum l-a cunoscut Lady Pricilla pe tatăl tău.

Se duse spre ea și o privi, clocotind de furie.

– Cei doi bărbați au devenit buni prieteni. Tatăl meu era un om educat. Magnus era un cărturar, așa că George a devenit un oaspete frecvent în casele lui. Și acolo a cunoscut-o pe Lady Pricilla. Mi-a ridicat-o în slăvi de o mie de ori... Frumoasă, blândă, inteligentă....

Lizzie sări din pat și alergă lângă Remington. Îi mirosi cizmele proaspăt lustruite, apoi îl privi, plină de adorație.

Câine prost. Îl privea de parcă soarele răsărea și apunea cu el... Eleanor își dori, în secret, ca ea nu îl privească niciodată așa.

Remington continuă:

– Nu știu cât din asta era pasiune oarbă și cât era adevărat. Dar a iubit-o, iar ea l-a iubit îndeajuns de mult cât să-și înfrunte tatăl pentru el. Când ducele a hotărât ca ea să se mărite cu Fanthorpe, a stabilit o întâlnire cu tata și l-a așteptat în grădină. Urmau să fugă împreună în noaptea aceea. Dar, când s-a dus după ea, tata a găsit-o înjunghiată mortal și plină de sânge. Vocea lui devenise aspră – atât de aspră, încât părea să copleșească și lumina. Îndepărtându-se de el, Lizzie se duse la picioarele lui Eleanor și se ghemui acolo. I-a strâns în brațe trupul rece și și-a urlat durerea la lună – și așa l-au găsit.

Descrierea lui vie îi făcu pielea de găină pe brațe. Eleanor aproape că putea vedea trupul frânt al mătușii ei și pe iubitul ei îndurerat și își putea imagina groaza privitorilor când îl zăriseră acolo, plin de sânge. Alunecă de pe scaun și îngenunche lângă câine. Își trecu degetele prin blana sa, apoi își înfipse degete în ea, ca și cum Lizzie – vesela și neștiutoarea de Lizzie – ar fi putut cumva să îmbunătățească lucrurile.

– Când cuțitarii ăia plătiți au incendiat casa și firma din Boston a tatălui meu, sora mea a fugit din casă, țipând. Au prins-o și au omorât-o în bătaie. Remington privea în gol, ca și când

ar fi revăzut cu ochii minții acele întâmplări îngrozitoare, care ar fi fost mai bine să fi fost uitate. Abbie avea nouă ani.

– Abbie... șopti Eleanor. Își imagină o fetiță slabă, cu părul blond – o soră care-l adora pe fratele ei mai mare.

Nu, legătura dintre Remington și Eleanor nu avea cum să devină mai puternică. Nu existau cuvinte pe lume care-i să-i poată alina durerea. Considera că familia ei era de vină pentru tot – și nu avea să poată ierta niciodată asemenea fapte cumplite.

Remington inspiră îndelung, apoi își mută atenția înapoi la Eleanor.

– Când tatăl meu a fost deportat, Magnus i-a preluat afacerea. Lumea bună nu a observat, pentru că era prea concentrată pe crimă și pe proces. Magnus a primit și moșia pe care o cumpărase tatăl meu, într-o încercare zadarnică de a fi el însuși acceptat de înalta societate. Familia de Lacy încă o deține. Acolo există încă ruinele casei tatălui meu.

– Magnus nu deține nici o astfel de moșie, zise ea.

– O, ba da. Moșia tatălui meu era în vecinătatea reședinței de Lacy, lângă Chiswick, nu departe de Londra. Nu-ți amintești de...

– Vechile ruine de pe deal.

Un fior îi furnică brațele, așa că și le frecă. Moșia de la Chiswick era enormă – dar erau, de fapt, două moșii unite, după cum tocmai aflase –, iar el se referea la casa părăsită, despre care se spunea că era bântuită. Și poate chiar era.

– Bunicul tău a pus să fie demolată clădirea, chiar înainte să fie deportat tatăl meu. Se spune că a făcut-o pentru că era înnebunit de suferință. Vocea lui Remington deveni și mai răgușită. Tata credea că, de fapt, era înnebunit de vinovăție. Era convins că bunicul tău a omorât-o pe Lady Pricilla.

Eleanor clătină din cap cu hotărâre.

– Nu e posibil. Bunicul a jelit-o pe Lady Pricilla până la sfârșitul zilelor lui. Nu mai era în toate mințile în ultimii ani de viață... Mă prindea de mână și-mi spunea Pricilla, și zicea... zicea că nu George a fost de vină. Zicea că... că era cu mult mai îngrozitor. Nu știam la ce se referea.

– Așadar, mai rămâne un singur suspect. Ducele de Magnus.

Eleanor râse scurt, amuzată.

– Nu.

– În lunile dinaintea tragediei, actualul duce de Magnus a trimis oameni să afle informații despre afacerea tatălui meu. Nu se putea odihni până când tatăl meu și toată familia lui nu erau distruși.

– Greșești. Se ridică și-l înfruntă. Îl cunosc pe unchiul meu. Am locuit în casa lui. Am fost însoțitoarea fiicei lui. Este nepriceput, amabil și împrăștiat. Nu sunt de acord cu el – și mi se pare rușinos modul în care se poartă cu Madeline. Dar îmi place de el. E aproape imposibil să nu-l placi. Și nu s-ar putea concentra suficient de mult să ducă, în mod intenționat, la bun sfârșit un plan precum cel pe care mi l-ai descris, așa cum n-ar putea nici să zboare pe Lună. Nu există nici un strop de răutate în ființa lui – sau de responsabilitate față de familie. Te înșeli, repetă ea. Nu știu cine a omorât-o pe mătușa mea, așa cum nu știu nici cine i-a omorât pe tatăl și pe sora ta, dar știu sigur cine nu a făcut-o. *Nu* a fost ducele de Magnus.

Remington părea din ce în ce mai impunător, iar vocea-i deveni amenințător de furioasă:

– Singura greșeală pe care am făcut-o, draga mea, a fost că m-am căsătorit cu cine nu trebuia.

Furia ei se dezlănțui ca să o înfrunte pe a lui.

– Prin venele mele curge același sânge ca al lui Madeline, așa că, dacă voiai să te căsătorești cu ea pentru a ajunge la familia mea, ar trebui să fii foarte fericit. Dar nu, tu o voiai pe ducesă. O voiai pe cea mai bună. Inima i se zguduia în piept. Se apropie de el și îl privi în ochi. Și mă ai pe mine. Eu nu sunt familia mea, ca să mă acuzi de niște crime care s-au întâmplat cândva sau să mă onorezi pentru cine știe ce omagii aduse în trecut. Putea foarte bine să spună ceea ce gândea. În fond, ce avea de pierdut? Oricum el deja credea ce era mai rău despre ea. Este prima dată când trăiesc cu adevărat pe acest pământ și am dreptul de a fi fericită la fel ca oricine altcineva. Nu sunt Madeline. Nu sunt bunicul meu. Nu sunt mătușa mea, care a murit din dragoste pentru tatăl tău. Sunt eu. Și nu o să mor pentru tine. Dar am să trăiesc pentru tine. Așa că alege și anunță-mă ce hotărăști.

Ar fi plecat de acolo în grabă, însă el o prinse de braț.

– Un discurs emoționant, dar ai uitat ceva. Nu sunt genul de om care să plângă din pricina a ceva ce nu poate fi schimbat. Acum sunt căsătorit cu tine. Voi găsi o altă cale de a mă răzbuna pe unchiul tău. Și mă voi asigura că tu stai deoparte. Dar, între timp, draga mea – își strecură mâna în halatul ei și îi cuprinse sânul în palmă –, o să mă distrez cu tine. Iar, și iar, și iar....

O forță să se aplece peste brațul lui și o sărută într-un fel care o făcu să simtă că se îndoia ca o trestie în bătaia unui uragan. Îi hrănea pasiunea și furia deopotrivă, iar ea își înfipse mâna în părul lui și-i răspunse pe măsură. Gustul și mirosul lui dădeau dependență și erau minunate – iar sângele i se înfierbântă ca răspuns la chemarea lui.

O ridică înapoi în picioare și o ținu până când își recăpătă echilibrul.

– Acum îmbracă-te, îi porunci el. Te duc în luna de miere.

În după-amiaza aceea, înainte de a pleca împreună cu Remington, Eleanor trimise un bilet slujnicei de la reședința de Lacy, prin care-i cerea jurnalele lui Lady Pricilla. Și le dorea cu ardoare. Voia să știe dacă mătușa ei se temuse pentru viața ei și, dacă da, de cine anume îi fusese frică.

Eleanor trebuia să deslușească acel mister, înainte ca Remington să se răzbune pe cine nu trebuia și astfel să-i distrugă viața – și pe a lui –, lăsându-l pe criminal să umble liber, gata oricând să lovească din nou.

Capitolul 27

O săptămână mai târziu, la întoarcerea din luna de miere, Eleanor abia dacă apucase să-și scoată boneta și să se uite prin teancul de scrisori, căutând pachetul de la reședința de Lacy, că se auzi o bătaie în ușă. Auzind o voce cunoscută, se ridică și se grăbi

în foaier. Văzu acolo o siluetă și o față familiare, asemănătoare cu ale ei.

– Madeline!

– Eleanor!

Cele două se grăbiră să sară una în brațele alteia. Se îmbrățișară, și lui Eleanor îi apărură lacrimi în ochi în clipa în care simți mirosul și căldura atingerii verișoarei ei. Când se îndepărtă, într-un final, Eleanor o întrebă:

– Unde ai fost? Te-am așteptat toată săptămâna de dinaintea nunții, și n-ai venit!

– Așa că te-ai căsătorit oricum cu domnul Knight? Nerăbdătoare, Madeline îi aruncă în brațe lui Bridgeport mantia ei îmblănită. Eleanor, ți-ai pierdut mințile? Pot să te asigur că Dickie asta crede.

– Bridgeport, adu ceai, te rog. Îl vom bea în bibliotecă. Eleanor își încleștă brațul de al lui Madeline și o trase într-un loc mai intim. Am vrut să mă căsătoresc cu Remington – ridică ușor bărbia, cu mândrie –, așa că am făcut-o.

Madeline se holba, cu gura căscată, la verișoara ei. Un zâmbet ușor îi lumină apoi chipul.

– Ca să vezi! Eleanor nu mai e timidă.

– E ceva la el care mă face să... nu știu... dar nu mi-e teamă de nimic când e în preajma mea. Fac tot ce vreau. Eleanor se uită în jur, prin bibliotecă – era locul unde-l văzuse pentru prima dată pe Remington, și simți o senzație de bine. Mă face să fiu o persoană mai puternică.

– Imposibil. Erai dinainte cea mai puternică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

Se așezară pe canapea, iar Madeline o studia cu ochi strălucitori pe verișoara ei.

Lui Eleanor îi veni să râdă, doar că Madeline păruse foarte serioasă când făcuse acea afirmație.

– Nu sunt puternică. Am fost mereu o mare lașă... Nu-ți semăn deloc!

– Așa e. Nu semeni deloc cu mine... căci eu am toate privilegiile din lume și amintirea mamei mele care m-a iubit extrem

de mult... și a dragii mele doici... și a guvernantei mele... și a tatălui meu – a cărui neglijență știu că o consideri de neiertat, dar care știu că mă iubește, în felul lui. Madeline își scoase mănușile. Tu ai crescut fără nici un ajutor, fără iubirea unui tată și chiar și fără amintirea iubirii unei mame.

– Dar am avut o guvernantă minunată, îi aminti Eleanor.

– Până când ai împlinit zece ani și tatăl tău s-a recăsătorit, iar Lady Shapster a gonit-o! Lady Shapster reprezintă un mare pericol, iar tu ai fost o leoaică sfidând-o așa cum ai făcut! Dacă aș fi trecut prin greutățile prin care ai trecut tu, nici eu n-aș mai fi deloc îndrăzneață, ci mi-ar fi frică și de umbra mea. Madeline o luă de mână pe Eleanor și o strânse tare. Nu, dragă verișoară, îmi amintesc cât de calmă erai în fața fiecărei situații de criză pe care am întâmpinat-o în călătoriile noastre – așa că refuz să te ascult cum te numești lașă. Tu ai depășit obstacole care i-ar fi zdrobit pe majoritatea oamenilor. Ești cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, și sunt foarte mândră de tine!

Eleanor nu știa ce să-i răspundă. Nu se gândise niciodată la viața ei așa cum o descrisese Madeline.

Bridgeport intră cu tava de ceai, în vreme ce ea cugeta la ceea ce tocmai auzise. Întorcându-se la obiceiurile lor vechi, Eleanor începu să toarne ceaiul, în timp ce Madeline alegea biscuiți și prăjituri pentru amândouă.

– Bun. Madeline se uită în jur. *El* e aici?

– Remington? Nu, avea treburi de rezolvat după perioada asta în care a fost plecat. Eleanor rontăi o tartă cu lămâie. Se ocupă de comerț, să știi.

– Nu vom spune snobilor despre asta, bine? Nu vrem să-ți umbrească nimic victoria atunci când îți vei face reintrarea în societate și o să-i dai gata pe toți cu frumusețea și cu bunătatea ta. Madeline sorbi din ceai. Altceva n-am mai auzit de când ne-am întors în oraș. Cât de dulce ești și cât de mult te place toată lumea. Oamenii îmi spun toate astea, apoi se uită la mine cumva... de parcă mi-ar spune: „De ce nu poți să semeni mai mult cu verișoara ta?"

Eleanor chicoti.

– Ei, haide, Madeline, râzi de mine.

– Din păcate, chiar nu. Și, crede-mă, a fost o experiență descurajatoare. Dar lasă asta. Mărturisește-mi tot ce ți s-a întâmplat.

– Nu! Tu prima! Unde ai fost? Eleanor se lăsă pe spate și o studie pe Madeline. Nu părea să fie nimic în neregulă cu verișoara ei. Madeline părea sănătoasă, era rumenă în obraji și avea un zâmbet care nu-i mai dispărea de pe chip. Ai zis că vii la Londra în câteva zile. Ai fost rănită?

– Soțul meu a fost împușcat.

Eleanor îngheță.

– A, da, am *uitat* să-ți spun... Madeline chicoti, evident mulțumită de uimirea lui Eleanor. Eu și Gabriel ne-am căsătorit.

– Căsătorit? Căsătorit? *Gabriel?* Eleanor se chinuia să nu se bâlbâie. Contele de Campion? Fostul tău logodnic?

– Da, unul și același.

– A fost la petrecerea de jocuri organizată de Rumbelow?

Madeline se încruntă imediat.

– Dar tata n-a fost acolo.

Bucuroasă că putea vorbi despre *ceva* în cunoștință de cauză, Eleanor zise:

– În legătură cu asta... dă-mi voie să te liniștesc. A fost aici în ziua nunții mele. A auzit despre... ei bine, despre faptul că tu urma să te căsătorești cu Remington, așa că s-a grăbit să-ți sară în ajutor.

– I-auzi! Dumnezeu să-l binecuvânteze pe nătâng. Madeline părea totuși gânditoare. Nu aș fi crezut că-i pasă îndeajuns de mult.

– Da, și eu am fost surprinsă. Dar lasă asta. Spune-mi tot ce s-a întâmplat cu Gabriel. A fost împușcat? A scăpat? E bine, în mod evident, altfel n-ai arăta așa înfloritoare.

– Petrecerea lui Rumbelow a fost o escrocherie, iar Gabriel aproape a murit ca să mă apere. Ochii lui Madeline se umplură de lacrimi, și verișoara sigură pe sine a lui Eleanor începu să tremure din toate încheieturile. De-asta n-am putut veni când am primit scrisoarea ta. Era rănit, și, chiar și dacă l-aș fi putut lăsa singur,

tot degeaba – drumurile erau inundate din cauza acelei furtuni îngrozitoare.

– Trebuie să-mi povestești tot.

Madeline se îndreptă.

– Mai întâi trebuie să-mi spui tu... Ești fericită? Am venit la Londra cât am putut de repede – chiar înainte ca Gabriel să fie complet refăcut pentru călătorie – și am descoperit că erai plecată în luna de miere.

Eleanor lăsă jos farfuria. Luă apoi broderia, pe care o neglijase mult timp. Se uită la model și la acul în care era un fir de ață auriu. De ultima dată de când atinsese cadrul de lemn care ținea pânza, *primise* un bărbat în patul ei... și nu orice bărbat, ci pe soțul său – pe care uneori avea impresia că îl cunoștea extrem de bine, iar alteori îl considera complet străin. Când se trezea dimineața, nu știa niciodată cu cine avea să dea ochii – cu soțul atent, cu străinul distant sau cu amantul pasional.

Dar i se părea nepotrivit să discute cu Madeline despre el – oricât ar fi fost de apropiate –, așa că se aplecă deasupra lucrului, ca să evite privirea verișoarei ei.

– Remington m-a dus la un han pe malul mării. Un loc minunat și foarte liniștit. Mâncarea era foarte bună, și ne-am simțit bine.

Putea simți cum i se înroșeau obrajii pe măsură ce vorbea.

– O, Doamne! Madeline părea consternată. E supărat pe tine.

Eleanor trase cu coada ochiului la Madeline.

– Da, pentru că își dorea foarte mult să se căsătorească cu *tine*, draga mea ducesă, și s-a supărat, pe bună dreptate, din cauza înșelăciunii mele.

– Ești mult mai bună decât merită el, zise Madeline furioasă, și e un prost dacă nu vede asta. E rău cu tine?

– Cumva întrebi dacă mă bate? Nu. Nu cred că ar putea îndura gândul de a ridica mâna asupra vreunei femei. Se gândi imediat că probabil îl bântuia amintirea morții surorii lui.

– Există și alte moduri în care un bărbat se poate purta urât cu o femeie. Cu voce joasă, Madeline întrebă: Se poartă urât cu tine... în pat?

Eleanor nu prea știa cum să-i răspundă la întrebare. Se gândi la ultima săptămână. La plimbările pe plajă, la felul în care o privise plin de dorință, la momentele în care o hrănise cu degetele lui... la orele petrecute în pat, explorându-și trupurile. Aproape că îi veni să râdă. Aproape că îi veni și să plângă. După mai multe încercări, o privi în ochi pe Madeline și zise:

– Dacă e posibil ca un bărbat să încerce să omoare o femeie producându-i plăcere, atunci sigur acesta e planul lui.

Madeline o privi pe Eleanor – ochii ei mari și albaștri erau măriți de șoc. Apoi, treptat, veselia își făcu loc pe chipul ei, culminând cu un râs.

Eleanor râse și ea, puțin jenată, dar în același timp mândră.

– Dar și eu ofer la fel de bine ca el. Am folosit tot ce ne-au învățat concubinele și chiar am și inventat singură câteva lucruri.

Madeline se lăsă pe spate pe canapea și izbucni în hohote de râs – râsul ei era cel mai plăcut sunet pe care-l auzise Eleanor de săptămâni întregi.

– Atunci, n-o să-mi mai fac griji în legătură cu *asta*. Madeline se șterse la ochi cu un șervețel, apoi întrebă: Și când o să-l cunosc și eu pe soțul ăsta al tău?

– Diseară? Luăm cina acasă. Zice că sunt obosită după călătorie, deși nu m-am simțit în viața mea mai bine.

Madeline începu să chicotească din nou.

– Ești o continuă sursă de inspirație pentru mine, dragă verișoară. Vii la Londra într-o misiune pe care o urăști din tot sufletul, și în două săptămâni ești căsătorită cu un bărbat bogat, pe care-l înveți să te iubească.

Zâmbetul lui Eleanor dispăru.

– Mă tem că acest ultimul lucru nu e deloc adevărat... dar sper că într-o zi măcar mă va accepta din nou.

Madeline o întrebă atunci, cu înțelepciunea caracteristică unei proaspete soții:

– Pentru că tu îl iubești, nu-i așa?

– Foarte mult, Madeline. Îl iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva și o să fiu fericită, chiar și dacă nu o va ști

niciodată. Pentru că era sinceră, Eleanor adăugă: Sunt aproape absolut fericită.

Stând singur în clubul său, cu un pahar de whisky în mână, Remington era chinuit de îndoiala lui Eleanor. Era extrem de sigură că ticălosul care-i omorâse familia nu era ducele de Magnus.

Oare era posibil ca Remington să fi făcut o greșeală?

Dar nu – oamenii lui Magnus fuseseră cei care îi cercetaseră afacerea tatălui său, și acest lucru dusese la incendii și la crime. Dovezile erau peste tot, desigur.

Cu toate acestea, chiar și el însuși avusese îndoieli atunci când îl cunoscuse pe Magnus – îndoieli pe care Eleanor le repetase. Fie Magnus era un actor excepționa, fie nu era omul potrivit. Iar dacă nu fusese el însemna că altcineva o omorâse pe Lady Pricilla – dar cine era acel altcineva? Lord Shapster? Lord Fanthorpe? Bătrânul duce de Magnus?

Sau, Doamne ferește, un străin care omora de plăcere.

Dar nu. Era prea puțin probabil ca Lady Pricilla să fi fost ucisă din întâmplare, în aceeași noapte în care plănuise să fugă cu tatăl lui.

Mai rău de atât, Remington trebuia să se întrebe dacă nu cumva îndoielile cu privire la Magnus erau rezultatul faptului că Eleanor îi slăbise hotărârea. Pentru că era mai ușor să stea tolănit în pat cu ea decât să se ridice și să caute să se răzbune pe omul care-i omorâse familia.

Ceilalți bărbați din încăperea aceea grandioasă jucau cărți, stăteau tolăniți în fotolii mari de piele și bârfeau despre politică și înalta societate. Dar îl ocoleau pe Remington, care se așezase intenționat cu fața la geam – îl evitau pe el și aura amenințătoare pe care o degaja.

Un bărbat se opri și se holbă la el.

Remington îl ignoră, însă bărbatul nu înțelese aluzia. Remington îl privi și văzu un bărbat cam de aceeași vârstă și înălțime cu el, care avea o atelă la un braț și părea tras la față, ca și când era în convalescență. Un bărbat care părea indiferent față de nevoia lui Remington de singurătate... un bărbat pe care

Remington îl mai întâlnise o dată – Gabriel Ansell, contele de Campion.

Remington îl salută cu un semn rapid din cap.

– Campion.

– Knight. Gabriel făcu un semn spre fotoliul de vizavi de Remington. Te superi dacă mă așez lângă tine?

– De fapt....

– Am auzit că acum suntem cumva veri, prin alianță.

Gabriel n-ar fi putut spune nimic altceva care să-l surprindă pe Remington la fel de mult.

– Te-ai căsătorit cu ducesa?

– Cum ai câștigat-o, dar n-ai venit să-ți revendici premiul, m-am hotărât să înclin balanța în favoarea mea.

Așadar, Madeline nu mai era o femeie singură. Aparent, Remington nu s-ar fi putut căsători cu ea *nici dacă el n-ar fi fost* acum căsătorit – iar în momentul acela, înțelegând că, oricum, planul său nu ar fi putut fi dus la bun sfârșit, îl cuprinse o mare și nesperată ușurare. Cercetând chipul livid al lui Gabriel, Remington zise:

– Stai jos, înainte să cazi.

– Mulțumesc. Gabriel se afundă în fotoliu, îi făcu un semn lacheului și-și comandă un coniac. Madeline tocmai s-a întors din vizită de la Eleanor. Voi lua masa acasă la tine în seara asta.

– Sunt încântat.

– Ba nu ești. Ți-ai dori să ard în iad. Dar poți uita de asta. Cred că ar fi mai bine să ne hotărâm să fim cei mai buni prieteni, pentru că soțiile noastre sunt deja, și nimic – dar absolut nimic – nu le va despărți.

Remington se relaxă și zâmbi când auzi cuvintele sincere ale lui Gabriel.

– N-am auzit niciodată ceva mai adevărat, și bănuiesc că ești un om bun de avut ca prieten.

Gabriel făcu o plecăciune fără a se ridica.

– Mulțumesc. Dar există și dezavantaje în faptul că soțiile noastre sunt atât de apropiate. Spre exemplu, Madeline m-a trimis

să te caut și să vorbesc cu tine. Îi veni și băutura. E îngrijorată pentru Eleanor. Spune că Eleanor nu pare pe deplin fericită.

Temperamentul vulcanic al lui Remington explodă imediat.

– Nu e pe deplin fericită? Așa i-a spus lui Madeline?

Gabriel pufni.

– O cunoști vreun pic pe Eleanor? N-am auzit-o niciodată să se plângă de nimic. Bineînțeles că nu i-a spus asta lui Madeline. Din câte am înțeles, Madeline a dedus asta dintr-o tresărire sau altă prostie feminină de genul ăsta.

Privirile li se întâlniră într-o înțelegere deplină. Nu aveau să fie niciodată capabile să păstreze un secret.

– Eleanor m-a făcut de râsul oamenilor, zise Remington.

Asta era adevărat.

– Și mie mi-a făcut asta Madeline prima dată când am fost logodiți. Gabriel luă o înghițitură din pahar și-și sprijini capul de spătarul înalt. Am descoperit însă câte ceva cât timp a fost plecată. Oamenii care râd de tine în față îți sunt ori prieteni, ori dușmani. Pe prieteni poți să-i pui la punct, iar în ceea ce-i privește pe dușmani... e bine de știut cine sunt.

Remington cugetă. Era adevărat. De la nuntă, oamenii pe care ajunsese să-i cunoască – cu care jucase cărți, cu care băuse, cu care făcuse afaceri – râseseră îndelung și tare pe seama lui și încă îl mai tachinau pentru că se grăbise să se însoare cu femeia nepotrivită. Dar râsul lor nu avusese nici o răutate ascunsă.

Oamenii care îl urau pentru că era mai frumos, mai bogat sau pentru că era mai iscusit decât ei la cărți sau în afaceri își bătuseră joc de el sau făcuseră comentarii nepoliticoase, menite să fie auzite din întâmplare – iar el nu avea să uite cine erau aceștia.

Dar mai exista un domn... cineva cu care Remington se întâlnise la club. Domnul acela se oprise în loc, îl arătase cu degetul său lung și subțire și se holbase. Râsul lui scurt răsunase triumfător. Dar de ce? Sigur că Remington îi știa numele acelui domn. Îi știa foarte bine numele. Dar nu interacționaseră niciodată. Nici măcar nu vorbiseră.

Remington se uită țintă la Gabriel.

– Interesant, șopti el. Într-adevăr, foarte interesant.

Îi apăru brusc în minte conversația pe care o avusese cu Clark.

„– Crezi că ar fi putut s-o ucidă pe Lady Pricilla?

– Doar dacă l-ar fi pus pe secretarul lui s-o facă."

Lord Fanthorpe.

Remington se ridică, încruntat.

– Scuză-mă, Gabriel. Ne vedem diseară. În clipa asta trebuie să mă ocup de niște afaceri ce nu suferă amânare.

Capitolul 28

Două seri mai târziu, Remington dansa un cadril cu ducesa. Nu cu ducesa *lui* – ci ducesa lui Gabriel. Remington nu avea nici o ducesă, dar, spre marea lui surprindere, asta nu-l mai deranja.

– Este o petrecere magnifică, Excelență. Privea cum Lady Gertrude dansa cu Lord Bingham. Cum ai reușit să o organizezi într-un timp atât de scurt?

– Păi, n-am organizat-o eu, mărturisi Madeline. Lady Georgianna avea oricum de gând să organizeze un bal în seara asta, și, cu tot entuziasmul a două căsătorii atât de importante, care au avut loc într-un timp atât de scurt, a crezut de cuviință să transforme balul într-o petrecere în onoarea noastră. Aruncă o ocheadă spre Eleanor și spre Gabriel, care dansau într-un alt grup în partea cealaltă a sălii de bal enorme, dar foarte aglomerate. Pentru noi toți.

Urmând ritmul specific al dansului, Remington și Madeline se separară și merseră la parteneri diferiți, apoi reveniră la perechea inițială.

– Cum de a devenit atât de importantă căsătoria mea cu verișoara ta? întrebă el. Eu nu sunt de viță nobilă și nici soția mea nu este.

Madeline îi aruncă un zâmbet.

– Totul ține de percepție în societate. Ai o aură care degajă mister. Și, în clipa de față, Eleanor e privită ca fiind șireată și suficient

de deșteaptă să pună mâna pe un bărbat periculos... Așa că e considerată o pasăre rară.

Obiceiurile englezilor i se păreau de nepătruns. Și bănuia că așa avea să fie mereu, însă, în seara aceea, se simțea relaxat în mijlocul veseliei și al muzicii. Da, se simțea ca acasă – și asta numai datorită lui Eleanor. O căută cu privirea. Încântarea cu care savura muzica îi lumina chipul – iar el ardea de dorința de a fi cu ea. De a vorbi cu ea. De a o avea. De a o strânge în brațe.

Era mai mult decât o simplă pasiune. Asta era iubire adevărată.

Iubire. Iubea o femeie de Lacy.

Era prins în mrejele lui Eleanor, și asta îl bucura.

– E minunată.

– Da, foarte. Madeline părea amuzată. Dar hai să-ți vând un pont – în clipa de față, ar trebui să te arăți interesat de partenera *ta* de dans.

Afișă cel mai încântător zâmbet și-și îndreptă atenția spre Madeline.

– Chiar sunt... și mă și arăt. În plus, îți datorez mulțumiri, pentru că asocierea noastră cu viitoarea ducesă de Magnus și cu actualul conte de Campion ne conferă o aură de respectabilitate.

– Sigur că asta ajută, dar poți fii convins că, dacă nu ați fi un cuplu spectaculos, ați fi evitați și desconsiderați. Însă, în clipa de față, sunteți deliciul Londrei.

– Ajută, desigur, și averea mea, zise Remington cinic.

Madeline râse cu căldură.

– Desigur.

Pașii de dans îi despărțiră din nou, iar Remington profită de moment să se uite după Fanthorpe. Bătrânul era îmbrăcat în hainele sale cele mai alese și stătea de vorbă cu prietenii săi, de parcă nu avea nici o grijă pe lume. Dar Remington știa că nu era așa. Cercetările lui Remington încă nu confirmaseră faptul că Fanthorpe se făcea vinovat de uciderea familiei lui și a lui Lady Pricilla, dar dezvăluiseră alte mârșăvii. Cu cât afla mai multe despre Fanthorpe, cu atât îl disprețuia mai mult – și cu atât mai convins era că se făcea responsabil de uciderea tatălui și a surorii lui, dar și a lui Lady Pricilla. Dea Domnul să putrezească în iad!

Făcuse extrem de mult rău cu toată ura lui –, dar Remington avea să se răzbune.

Ancheta sa mai dezvăluise un fapt important. Fanthorpe își risipise cea de-a doua avere, iar datoriile exorbitante adunate îl obligau să fugă din nou pe continent. Omul abia dacă își mai putea păstra un dram de respectabilitate – iar Remington își dorea ca acesta să dispară de tot din Londra.

Așa că trăsese niște sfori. Comercianții îi puneau sechestru pe bunuri și pe proprietăți, și nu-i fusese foarte greu nici să-l convingă pe Clark să-i înghețe conturile.

Remington și Madeline se întâlniră din nou în dansul complicat, iar ea îi zise, cu siguranța deplină a unei femei care obișnuia să facă amenințări:

– Dă-mi voie să te previn. Nu te cunosc foarte bine, dar, de vreme ce tatălui lui Eleanor nu-i pasă deloc de ea, trebuie să te atenționez că îmi este cea mai dragă verișoară, așa că, dacă îi faci rău în vreun fel, îmi voi folosi toate resursele pe care le am la dispoziție ca să îți fac și eu ție rău.

Remington ridică mâinile ca s-o oprească pe ducesă.

– Fii pe pace, Eleanor e soția mea. O să am mare grijă de ea. Am jurat pe viața mea.

– Bine, atunci. Madeline zâmbi larg. Sinceră să fiu, chiar te cred. Scoți ce e mai bun din ea. Acum dezvăluie încrezătoare lumii cele mai remarcabile calități ale ei – pe care până de curând doar eu le cunoșteam. Muzica se opri, iar Madeline îl îmbrățișă. Sunt mândră să-ți urez bun venit în familia mea.

Învăluit în îmbrățișarea unei personalități atât de importante ca viitoarea ducesă de Magnus, Remington se uită din nou spre Fanthorpe și zâmbi. De fapt, își desfăta privirea. Înalta societate îl acceptase, îl celebra și-l considera un membru al ei, iar Fanthorpe ura acel lucru – îl ura pe el.

Fanthorpe îi întoarse intenționat spatele lui Remington.

Dacă ar fi știut cine era el cu adevărat... Dar nu știa. Remington *încă nu îi spusese cine era bărbatul care își lua în acel moment* locul de drept în societatea engleză. Dar urma să-i spună. Chiar a doua zi.

Între timp... Remington se duse și o luă de mână pe Eleanor. Se gândi imediat că nu și-ar fi putut închipui niciodată că avea să cunoască o asemenea fericire. Se aplecă spre ea și-i spuse:

– E târziu... și te vreau. Hai să mergem acasă.

Eleanor râse încet și înăbușit.

– Dar am venit cu Madeline și cu Gabriel. Nu putem pleca fără ei.

Remington se uită spre Gabriel. Acesta era cu Madeline, iar cei doi se priveau de parcă ar fi fost singurii doi oameni din lume.

– Nu cred că asta va fi o problemă, șopti Remington.

Cele două cupluri mulțumiră gazdelor, după care își croiră drum spre ușă. Acolo îi găsiră și pe Clark și pe soția lui, care își așteptau trăsura.

– Cei proaspăt căsătoriți pleacă devreme! afirmă Clark cu o sclipire în ochi.

– Cel puțin noi aveam scuza că suntem proaspăt căsătoriți. Remington îi dădu bacșiș majordomului, care se grăbi să trimită un lacheu să le aducă hainele.

Doamna Oxnard se înroși imediat, iar Clark păru la fel de rușinat ca un flăcău. Gabriel zâmbi larg și-și odihni palma pe spatele lui Madeline.

– Căsătoria este o instituție sfântă.

– Da, asta dacă vrei să trăiești într-o instituție, răspunse Remington.

Clark și Gabriel izbucniră în râs.

– Remington!

Eleanor încercă să adopte o expresie severă, dar adevărul era că, în ultimele zile, zâmbise mult mai des – ca și cum nu și-ar fi putut ascunde bucuria –, așa că îi zâmbi și atunci, de parcă ar fi fost cel mai minunat bărbat din lume.

Și chiar așa se și simțea atunci când ea îi zâmbea.

– Bărbații..., rosti doamna Oxnard cu un dezgust afectuos, iar apoi doamnele se retraseră într-un colț, să se plângă de soții lor.

Cei trei bărbați se uitară după ele, apoi Clark se întoarse spre Remington și-l întrebă cu voce joasă și foarte serioasă:

– Cum merge planul tău?

– Fanthorpe a cumpărat un bilet pentru un vas care pleacă în Italia mâine după-amiază.

– Ai mai multe relații decât orice alt om pe care-l cunosc! exclamă Clark. Dar de unde știi?

– Eu dețin acel vas.

Clark începu să râdă.

– O, Doamne! Cât de inteligent mai ești!

În cele câteva zile scurte de când îl cunoscuse pe Gabriel, Remington ajunsese să aibă încredere în el și să-l considere un om înțelept, care prefera faptele, nu vorbele, așa că îi explică:

– Fanthorpe a cauzat multe necazuri familiei mele, și vreau să mă asigur că nu mai creează și-n continuare.

Chipul lui Gabriel deveni aspru și plin de dispreț.

– Nu mă mir. Nemernicului ăluia bătrân îi place să dea cu trăsura peste copii și să-și violeze slujnicele, și-i urăște teribil pe cei care nu sunt ca el – aristocrați născuți pentru a lenevi. Mă cam disprețuiește și pe mine pentru că am pus umărul ca să întăresc apărarea împotriva lui Napoleon.

– Serios? îl întrebă Remington, interesat. Asta e bine de știut. Înainte de Trafalgar, o parte dintre vasele mele au fost angajate în aceleași demersuri – nu-mi plac tiranii.

– Încă un motiv să nu ne placă de Fanthorpe, zise Clark.

– Da, aprobă Remington. Odată ce va pleca din Europa, o să pun să fie urmărit îndeaproape pe drumul său spre iad – și mă voi putea odihni mai liniștit.

– Te temi de el? întrebă Gabriel.

Remington răspunse imediat:

– Da. Nu pot păzi neîncetat tot ce-mi aparține.

Gabriel trecu direct la subiect:

– Te temi pentru Eleanor?

– Nu cred că Fanthorpe ar putea-o răni – a fost destul de ocupat, de vreme ce-n ultimele zile se năruiește întreaga lume în jurul lui. Remington se asigurase de asta. În plus, când iese undeva, stă mereu în locuri publice și e însoțită pretutindeni de camerista ei sau de un lacheu – și am discutat foarte serios cu aceștia despre atribuțiile lor.

Gabriel o privi pe Eleanor, care râdea cu celelalte doamne.

– Madeline mi-a povestit că până și atunci când trăsura le-a fost atacată de hoți, Eleanor a reușit să-i convingă să le dea drumul. Este o femeie extraordinară.

– Sau cel puțin e o negociatoare excelentă. Dar Remington știa foarte bine la ce se referea Gabriel. Eleanor era mult prea blândă și bună pentru a face singură față unei amenințări. Trebuia să fie instruită și protejată. Mi-am trimis oamenii în taverne ca să-i găsească pe oamenii lui Fanthorpe și să le cumpere o halbă sau două. Au aflat că Fanthorpe a fost cel care a ordonat să-mi fie atacată trăsura după balul familiei Picard... și apoi, din nou, în ziua nunții mele. Trebuie să dispară.

Lacheul sosi cu un braț plin de mantii și pălării, apoi Eleanor se întoarse lângă Remington.

– Despre ce vorbiți voi atât de serios, domnilor?

Remington o ajută să-și pună mantia, apoi zise:

– Discutam despre tendința regretabilă a femeilor moderne de a ignora ce e cuviincios.

Toate cele trei femei îl priviră de parcă își pierduse mințile.

– Când a început bărbatul care a pariat pentru mâna mea să fie preocupat de *ce e cuviincios*? întrebă Madeline, legându-și funda sub bărbie.

Remington se abținu să nu râdă la replica ei.

– Este o chestiune care mă îngrijorează profund.

– Ce a făcut Eleanor ca să îți provoace o asemenea îngrijorare? întrebă doamna Oxnard.

– Nimic! protestă Eleanor. Sunt atât de cuviincioasă, că pot fi considerată de-a dreptul plictisitoare.

– Așa sigur nu ești, draga mea, zise Remington pe un ton grăitor.

Eleanor nu se înroși, ci flutură din gene spre el. Lui Remington aproape că-i veni să înjure. A naibii femeie – îl conducea ca pe un cățeluș docil.

– Ei, haideți, domnilor, zise Madeline pe un ton plin de curiozitate, doar n-ați început discuția asta fără nici un motiv.

– Londra e un loc periculos, și aș dori ca Eleanor să o ia mereu pe cameristă cu ea când merge să plimbe câinele.

Remington ridică din umeri și-și îmbrăcă haina, apoi își puse pălăria.

– Asta... fac, zise ea, vizibil enervată. Nu sunt nesăbuită.

– Dar mi-aș dori să fii de două ori mai prudentă.

Luă bastonul.

Într-un efort stângaci de a detensiona situația, Clark zise:

– Pentru numele lui Dumnezeu, da! Am auzit că orașul a fost cuprins de un val de jafuri.

Femeile se priviră cu scepticism.

– E mai bine să te asiguri decât să-ți pară rău, adăugă Clark.

Doamna Oxnard îl luă de braț.

– Haide, dragule, nu faci decât să înrăutățești lucrurile și, în plus, ne-a sosit trăsura.

Bărbatul protestă o clipă, dar apoi plecă în liniște.

Trăsura ducală veni următoarea, iar cele două cupluri urcară și se așezară la locurile lor – Madeline și Eleanor cu fața spre sensul de mers, iar domnii cu spatele.

Când trăsura porni, Eleanor se uită spre Remington.

– Ce *s-a întâmplat?*

Oare trebuia să-i spună? Ei îi plăcuse de Lord Fanthorpe. Ba, mai mult de atât, era soția lui, fragilă și delicată. O marcase profund soarta lui Lady Pricilla și fusese îngrozită de cele suferite de el. O neliniștise deja îndeajuns de mult.

Nu putea să spună nimic până nu va avea dovezi concludente că Lord Fanthorpe fusese cu adevărat în spatele acelui șir de crime. Trebuia să obțină confirmarea în câteva zile. Și avea să fie bucuros să lase fantoma lui Lady Pricilla, a tatălui și a surorii lui să se odihnească în pace – spre binele tuturor.

– Clark spunea adevărul. Chiar au existat foarte multe jafuri în oraș în ultima vreme, și eu, Clark și Gabriel discutam despre cum ar fi cel mai bine să ne asigurăm că, voi, doamnele, sunteți în siguranță.

Gabriel o luă de mână pe Madeline.

– Era să fii omorâtă la petrecerea lui Rumbelow. Vreau să ai grijă.

Nici una din ele nu părea convinsă că acela era adevărul. Lui Remington nu-i păsa. Zise apoi, pe un ton conversațional:

– E mereu o idee bună să ai cu tine ceva care pare inofensiv, dar care poate fi folosit ca armă. Bastonul meu, spre exemplu. Arătă spre obiectul care stătea sprijinit într-un colț al trăsurii. E un accesoriu des întâlnit la bărbați.

– De obicei la cei mai în vârstă, sublinie Madeline.

Remington ridică din umeri.

– În cazul meu, e perceput ca o extravaganță, și am mereu grijă ca nimeni să nu bănuiască altceva.

– Dar te-am văzut folosindu-l. Eleanor se întoarse către Madeline. Ar fi trebuit să-l vezi. A fost incredibil – a bătut cinci atacatori.

– Cu ceva ajutor, zise Remington sec.

Eleanor dovedea un entuziasm care-l lua prin surprindere.

– Așadar, nu e dificil să fiu pregătită pentru un atac, atâta timp cât folosesc un obiect femeiesc, cum ar fi... știu eu?... un pietroi mare pe care-l am în geantă.

– Asta ar putea funcționa. Madeline părea interesată. Desigur, n-ai mai putea purta vreun săculeț din acela mic și drăguț. E prea fragil.

– Așa este, ar trebui să fie un material mai gros. Hmm... poate catifea.

– Ai putea porni o nouă modă.

Remington privea oarecum nedumerit siluetele slab luminate ale celor două femei. Acceptaseră sugestiile lui și în clipa aceea se gândeau cum să facă din asta ceva elegant.

Îl auzi pe Gabriel murmurând lângă el:

– N-am să înțeleg niciodată.

Remington murmură și el:

– Slavă Domnului că sunt de partea noastră.

Deși Eleanor nu băuse nimic altceva decât niște punci la reședința lui Lady Georgianna, părea la fel de ametită ca o bețivă.

– Ce e așa amuzant?

Când intră în casă, Remington era chiar în spatele ei, și știa foarte bine ce urmărea. Același lucru pe care-l voia în fiecare noapte... lucrul pe care ea adora să i-l ofere.

Urcă scările și, ispitindu-l în mod intenționat, își scosese mănușile și le lăsă să-i cadă pe măsură ce mergea.

– Înainte, uram să mă observe oamenii, dar acum toată lumea îmi zâmbește și-mi spune că sunt o persoană spirituală. Aruncă mantia îmblănită pe scaunul de la fereastră. Când nu mi-e teamă, *chiar* sunt o persoană spirituală și interesantă.

– Am observat.

Nu părea foarte mulțumit de asta. Eleanor se duse în fața lui.

– Mă consideri plictisitoare?

– Nicidecum. În clipa aceea era mai chipeș ca niciodată – cu părul lui blond și cu ochii lui de un albastru pal, care o cercetau necontenit. Dar preferam situația de mai demult, când nu erau toți bărbații îndrăgostiți de tine.

– Toți bărbații? îl tachină ea.

– Credeam că, după ce vei fi căsătorită, vor găsi altă domnișoară pe care s-o măgulească, dar nu... insistă să-ți dea târcoale, ca niște câini, care vin după miros.

– Mă faci câine?

Începu să se joace cu nasturii corsajului.

– Cred că „femeie cochetă" ar fi o descriere mai potrivită. Se grăbi s-o prindă de talie și se aplecă apoi ca să-i ia în stăpânire gura.

Sărutul lui îi devenise deja familiar, dar... o ispitea la fel de mult ca întotdeauna. Punea întreaga pasiune a sufletului său întunecat în acțiunea de a-i adora trupul, iar ea se desfăta cu fiecare privire și cu fiecare atingere.

Ridică ușor capul și o privi.

– Ce împrejurări ciudate ne-au adus împreună!

– A fost soarta, mărturisi ea, cu seriozitate. Am hotărât să mă căsătoresc cu tine în cazul în care nu apărea Madeline, și sunt sigură că soarta a ținut-o departe de biserică.

Remington afișă un zâmbet pieziș și-i puse degetul pe buze.

– Draga mea, m-aș fi căsătorit cu tine indiferent de cine apărea la biserică. Și, dacă Lady Shapster ar fi făcut anunțul mai devreme, tot te-aș fi târât după mine la altar ca să te fac a mea. Eram complet înnebunit de dorință și...

Se opri brusc.

„Nu te opri acum!" Dar era mai mult decât evident că o făcuse.

– Și ce? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

O strânse în brațe și o conduse, cu spatele, spre dormitorul lor.

Începu să râdă de ardoarea lui – și din cauza poziției incomode, dar de fericire în stare pură. Remington lovi ușa cu piciorul și o deschise.

Lizzie lătră o dată din locul ei de la picioarele patului lor, apoi se rostogoli și se culcă la loc.

Remington pufni:

– Ce mai câine de pază!

– E mai curajoasă decât crezi, protestă Eleanor. Dacă i s-ar da șansa, te-ar apăra cu prețul vieții ei.

– Nu fi ridicolă. Degetele lui erau ocupate cu nasturii ei. N-are nici un oscior curajos în corp.

Eleanor dădu să-l contrazică, dar Remington își lipi chipul de capul ei și zise apoi, pe un ton puțin ranchiunos:

– Îmi place părul tău.

– Serios? Doamne, Dumnezeule, îl iubea pe omul acela – dar niciodată mai mult decât atunci când își dădea silința s-o facă fericită. Mă bucur, pentru că și mie-mi place.

– Trebuia doar să mă obișnuiesc cu el.

– Da, înțeleg la ce te referi. Și tu îmi placi. A fost nevoie doar să mă învăț cu tine.

Începu să râdă, în timp ce el se năpusti asupra ei, gâdilând-o pe la coaste. Îi privi chipul și deveni, dintr-odată, serios.

– I-am scris lui Magnus.

– Ducelui? Serios? De ce?

– Vreau să vorbesc cu el. Să văd ce știe. Să aflu dacă... Remington ezită. Mai are de dat câteva explicații. Oamenii lui *au fost* în Boston, înainte să fie omorâtă familia mea, și vreau să-mi

explice de ce. Dar vreau să știi un lucru însă – ai dreptate. Ducele de Magnus nu e omul pe care-l caut.

– O, Remington. Sări și îl îmbrățișă. Am dreptate, sunt sigură de asta. Nu știu cine a ucis-o pe Lady Pricilla, dar știu sigur că n-a fost Magnus.

Când Eleanor se trezi a doua zi dimineață și coborî scările, Bridgeport îi spuse:

– Domnul Knight e plecat la bancă astăzi, dar vă imploră să-i respectați rugămintea de aseară.

– Îi respect toate rugămințile.

Chiar și atunci când el se prefăcea că totul era în regulă. Orice prost și-ar fi dat seama că îl îngrijorase ceva în ultimele două zile.

Încă nu îi spunea tot. Era un om obișnuit să-ți țină problemele pentru el. Era nevoie de timp, dar era sigură că avea să-l poată face să înțeleagă că nu era vreo floare fragilă care trebuia protejată. Până atunci, avea să continue să se comporte ca întotdeauna și să o ia cu ea pe Beth sau pe unul dintre lachei oriunde mergea. Mai cu seamă că era lucrul înțelept de făcut – chiar dacă, aparent, el credea că ea nu era prea înțeleaptă.

– A, și, doamnă, ați primit un pachet de la reședința de Lacy.

Bridgeport îi întinse pachetul învelit în hârtie.

– În sfârșit!

Îl luă cu ea în sufragerie. Se așeză, apoi rupse hârtia și descoperi o carte, uzată și zgâriată, împreună cu un bilet de la slujnică, în care își cerea scuze că durase atât de mult să găsească jurnalul. Eleanor răsfoi nerăbdătoare paginile și privi scrisul delicat al unei femei care era moartă de mult. Inima i se strânse când se gândi că tânăra și frumoasa Lady Pricilla fusese ucisă când se afla la un pas de a începe o nouă viață alături de iubitul ei... Și de ce? Cu siguranță în cartea aceea se aflau toate răspunsurile.

Bucătăreasa dădu buzna înăuntru, cu o farfurie în mână.

– V-am adus micul dejun, doamnă. Dimineață frumoasă!

Se auziră zgârieturi la ușă – bucătăreasa oftă și se duse să deschidă.

Lizzie sări înăuntru, exuberantă și plină de energie.

– Doamna va scoate câinele la plimbare? întrebă bucătăreasa.

– Se pare că nu am de ales. Eleanor lăsă deoparte jurnalul și începu să mănânce. Spune-i lui Beth că mă duc în Green Park. Am nevoie să mă însoțească, și adu-mi, te rog, săculețul cu broderia. Îmi place să cos cât o aștept pe Lizzie se termine cu zbenguiala.

Capitolul 29

– Ești cea mai norocoasă fată despre care am auzit vreodată.

Horatia se întoarse din drumul ei și i se alătură lui Eleanor în timp ce aceasta își făcea plimbarea prin Green Park – cu Lizzie țopăind fericită alături de ea și cu Beth mergând în urma ei și plângându-se neîncetat de pantofi. Era o zi minunată.

– Sunt, nu-i așa?

Soarele strălucea, iar Eleanor purta unul dintre costumele noi pe care i le cumpărase Remington și abia dacă reușea să nu afișeze un zâmbet larg, total necaracteristic unei doamne.

Noaptea trecută... noaptea trecută fusese întruparea vie a celui mai secret vis al ei. Fusese sărbătorită de cei mai de seamă oameni ai Londrei, dansase și primise complimente, apoi la ora două noaptea fusese condusă acasă de cel mai frumos bărbat din lume, care făcuse dragoste cu ea în cel mai tandru mod posibil – și, chiar mai important, avuseseră o conversație minunată. Nu existase nici un cuvânt aspru între ei – ba dimpotrivă.

În acel moment, Eleanor făcea reverențe și zâmbea tuturor oamenilor pe lângă care trecea, pe care-i cunoscuse cu o noapte înainte – și până și Horatia i se părea o companie plăcută și încântătoare.

– Când am auzit că verișoara ducesei s-a dat drept ea, i-am spus lui Huie, adică soțului meu, Lord Huward, i-am spus: „Fata va fi evitată de toată lumea din înalta societate, iar Excelența Sa o s-o trimită în exil". Și i-am zis: „Huie, deliciosul acela de domn Knight i-a făcut curte și acum s-a căsătorit cu ea, așa că trebuie

să fie extrem de furios". I-am mai zis: „Omul acela are un aer periculos, și n-aș fi surprinsă dacă domnișoara de Lacy ar fi găsită moartă într-o zi". Ei bine, Huie a fost de acord cu mine, dar credemă, Eleanor – pot să-ți spun Eleanor, nu-i așa?

Eleanor ar fi vrut să se mai gândească la asta, dar Horatia nici măcar nu mai așteptă să primească permisiunea ei.

– Eleanor, aseară i-ai demonstrat lui Huie că s-a înșelat amarnic. Ducesa încă te iubește, societatea te iubește și deliciosul acela de domn Knight te iubește. Se simțea invidia din tonul vocii ei. Cum ai reușit?

– Presupun că sunt norocoasă.

Extrem de norocoasă. Se îndreptau spre foișor. Acolo, Beth putea merge să stea de vorbă cu celelalte slujnice, Lizzie putea alerga după iepuri, iar Eleanor putea sta liniștită la soare și să lucreze la broderie, visând la Remington.

– Presupun. Horatia coborî vocea. Cum rămâne cu mama ta vitregă? Îngrozitoarea Lady Shapster? Ea e cea care a spus tuturor că tu – nu ducesa – te-ai căsătorit cu domnul Knight și a zis lucruri îngrozitoare despre tine. Ce să facem în legătură cu ea?

„Ce să facem? Noi?"

– Lady Shapster nu reprezintă o problemă pentru mine, zise Eleanor.

– Nu, cred că nu. Lady Georgianna a fost destul de clară aseară când a spus că și-ar dori ca Lady Shapster să dispară de pe fața pământului, și cred că toată lumea e de aceeași părere. Eu i-am zis lui Huie: „Lady Shapster a întrecut orice limită a bunului-simț în persecutarea lui Eleanor și o să-și primească pedeapsa bine-meritată, o să vezi!"

Horatia încuviință din cap energic, și buclele perfecte i se agitară.

– Cred că a primit-o deja.

Seara trecută, Eleanor dansase cu Remington, chiar sub privirea plină de ciudă și de gelozie a lui Lady Shapster. Femeia se afunda în ură și n-ar fi mai putut face nimic ca să-și salveze reputația. Și oricum trebuia să se întoarcă la tatăl lui Eleanor și să trăiască

în aceeași casă cu el – ca victimă a propriei cruzimi și prizonieră a indiferenței lui.

– Presupun că ai dreptate, zise Horatia. Dar mi se pare foarte nedrept că s-ar putea să scape cu...

Din spatele lor se auzi vocea lui Beth:

– Scuzați-mă, doamnă Knight, dar uitați-o pe vrăjitoarea aia bătrână... se îndreaptă spre noi ca o corabie spre mal.

– Văd, Beth.

Lady Shapster purta o rochie argintie de plimbare și o mantie groasă. Avea părul auriu descoperit, cu excepția unei pene mari, albastre, care îi flutura în vânt. Arăta minunat și părea de-a dreptul letală. Toată sfidarea curajoasă a lui Eleanor dispăru ca prin farmec. Ar fi vrut să se transforme într-o țestoasă și să-și ascundă capul.

Horatia o prinse de braț pe Eleanor.

– Vrei să o luăm pe partea cealaltă și să ne prefacem că n-am văzut-o?

– Nu.

Nu. Eleanor petrecuse mult prea mulți ani ascunzându-se Lady Shapster. Femeia nu avea să o mă învingă vreodată.

Lady Shapster se propti pe cărare, fix în fața lui Eleanor. Lizzie începu să mârâie. Eleanor își strecură degetele sub zgarda lui Lizzie.

– Șezi!

Ochii febrili ai lui Lady Shapster o ignorară pe Horatia... și pe Beth... și chiar și pe câine... Sclipeau cu răutate în direcția lui Eleanor... O privea numai și numai pe Eleanor.

– Crezi că ai reușit să-ți îndeplinești absolut toate dorințele. Dar, te asigur, când lumea va afla că domnul Knight ți-a lăsat ție toată averea sa, toți se vor îndepărta de tine – așa cum trebuie să facă oamenii cumsecade.

Lizzie mârâi din nou și se repezi spre ea. Eleanor o ținu cu greu. Lady Shapster dădu cu piciorul spre Lizzie.

– Ține cățeaua aia periculoasă departe de mine.

Peste măsură de furioasă, Eleanor se răsti:

– Să nu dai cu piciorul în câinele meu.

– A, deci acum ești curajoasă. Crezi că m-ai învins. Stai să vezi când o să spun mulțimii cine ești cu adevărat. Eu am încercat să-l previn pe tatăl tău de tendințele tale criminale. El n-a vrut să mă asculte, dar acum mă vor asculta toți ceilalți. Să-ți fie rușine! Lady Shapster se îndepărtă de parcă n-ar fi putut suporta să stea prea aproape de Eleanor. Să-ți omori soțul ca să-i iei averea...

Horatia icni suficient de tare cât să sperie păsările din copaci.

Eleanor simți cum i se scurgea tot sângele din cap și cum începură să-i țiuie urechile.

– Ce vrei să spui?

– De parcă n-ai ști. Crezi că n-o să fie nimeni suspicios că *s-a întâmplat* ca o căruță scăpată de sub control să fie în fața biroului avocatului chiar când ieșea de-acolo domnul Knight, după ce și-a schimbat testamentul în favoarea ta?

– Domnul Knight e mort? strigă Horatia.

– O, Doamne! exclamă Beth.

Eleanor observă distantă cum îi tremurau mâinile. Îi zvâcnea capul. Remington... mort? *Mort?* Dar tocmai făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Îl văzuse chiar în dimineața aceea, când o sărutase de rămas-bun. Bărbatul acela periculos nu putea fi mort. Nu, nu putea să fie mort.

Asta era încercarea lui Lady Shapster de a se răzbuna – trebuia să fie.

– Minți.

– Mint. Lady Shapster râse încet și prelung. Bună glumă, venind din partea ta. Nu puteai să mai aștepți înainte să pui să fie ucis? Ai urât atât de mult atingerea lui încât n-ai mai suportat să se mai urce pe tine nici măcar o dată?

Eleanor nici nu conștientiză cum se întâmplă. Într-o clipă simțea că era pe punctul să leșine, iar în clipa următoare o ustura palma și se uita la urma lăsată de mâna ei pe obrazul lui Lady Shapster.

Horatia le privea cu gura căscată.

Lady Shapster se holba la Eleanor, de parcă n-ar fi mai văzut-o niciodată.

Lizzie, care se eliberă din strânsoarea lui Eleanor, sări direct la fusta lui Lady Shapster, își înfipse colții în ea... trase și sfâșie bumbacul frumos și ușor, până la talia înaltă.

Șocul care o lăsase aproape paralizată pe Lady Shapster dispăru, și femeia începu să țipe:

– Eleanor! Era exact același ton pe care-l folosise și-n vremurile teribile, de demult, când o făcea pe Eleanor să plângă îngrozitor.

Însă de data asta ea nu se lăsă intimidată. Veni în fața mamei ei vitrege, extrem de aproape de ea.

– O să te fac să-ți pară rău dacă aflu că m-ai mințit în legătură cu asta. Și ar fi bine să minți.

Se întoarse brusc și se depărtă în grabă – aproape că alerga, mânată de nevoia de a-l vedea... de a-l găsi pe Remington.

Lizzie o urma, ținând pasul cu ea, în stilul ei câinesc.

O lăsă în urmă pe Beth, care alerga și plângea – când din cauza morții stăpânului ei, când din cauza faptului că o dureau picioarele de la pantofi.

„Nu-i adevărat. E o minciună. Nu e adevărat." Eleanor repeta cuvintele acelea iar și iar, de parcă asta le-ar fi făcut să fie adevărate. Remington nu putea fi mort. Lumea fusese pustie înainte să apară el – nu existaseră nici un loc și nici un om pentru ea. Își găsise casa și iubirea în ființa unui singur om – Dumnezeu nu putea să fie atât de crud încât să-i despartă înainte ca ea să apuce măcar să-i împărtășească ce simțea!

Ajunse în stradă și se uită în toate părțile după o cabrioletă sau o trăsură de închiriat. Ca printr-o minune, apăru o trăsură frumoasă, de care stăteau agățați doi lachei. Vizitiul își ridică pălăria și o întrebă:

– Să văd duc undeva, doamnă?

Deschise ușa. O urcă pe Lizzie.

– La Berkley Square, imediat. Urcă în interiorul slab luminat – ferestrele erau acoperite cu pânză –, se așeză pe scaun și așteptă ca Beth să o prindă din urmă.

Se întâmplară patru lucruri în același timp.

Portiera se trânti și se închise.

Trăsura porni cu o smucitură.

Câinele mârâi, încet și amenințător.

Și Eleanor observă că nu era singură.

– În locul tău, mi-aș ține câinele sub control. N-aș vrea să-mi pătez scaunele de catifea cu sângele lui. Domnul înalt, slab și îmbrăcat în haine demodate îi aruncă un zâmbet disprețuitor. Se pare că ai o slăbiciune regretabilă pentru corcituri, nu-i așa?

Se uită prin trăsură, la bancheta de vizavi de ea.

– Lord... Fanthorpe? Lizzie începuse să mârâie și mai tare, iar Eleanor o prinse de zgardă, chiar când se repezi spre el. Ce cauți aici?

– Soțul tău nu e mort de fapt, draga mea, zise Lord Fanthorpe. Dar va fi.

Eleanor înțelese imediat. Înțelese totul și simți cum îi îngheța sângele în vene. Se uită spre portieră.

Bătrânul lovi atât de tare cu bastonul bancheta albastră de catifea, încât ea se dădu înapoi, ferindu-se.

– M-am chinuit foarte mult să te prind. Să nu-ți imaginezi că o să-ți dau drumul atât de ușor.

Lizzie deja mârâia încontinuu și pieptul îi vibra sub mâna lui Eleanor.

– Remington e viu?

– Da, cât se poate de viu, și o să-mi facă plăcere să-l omor.

Eleanor strânse și mai tare zgarda câinelui – avea palma alunecoasă de la transpirație.

– Tu... tu ai ucis-o pe Lady Pricilla?

Își ținu răsuflarea, sperând că el avea să nege.

– Din exact același motiv pentru care o să te omor și pe tine.

– Să mă omori... pe mine? Eleanor își umezi buzele. Trăsura gonea prin Londra și se îndrepta spre ieșirea din oraș. De ce?

– La fel ca Pricilla, habar n-ai ce e cuviincios. N-ai nici un simț al onoarei. La fel ca tine, Pricilla s-a împerecheat cu un om de rând. Începu să-și frece degetele. Am găsit-o în grădină în noaptea aceea. Aș fi putut să dau alarma, să o opresc să fugă cu domnul Marchant, și tatăl ei ar fi obligat-o să se căsătorească cu mine. Dar n-o mai voiam.

Oare Lord Fanthorpe delira? Oare îl înnebunise de tot pierderea iubitei sale logodnice?

– Nu puteai s-o omori. N-aveai nici un strop de sânge pe tine.

Omul flutură batista de mătase în semn de dispreț.

– Prefer să o privesc ca pe o *execuție* – și, oricum, lacheii mei au fost cu mine. Ei au făcut treaba, și încă destul de bine.

Eleanor își aminti de ce doi lachei care stăteau agățați de trăsură și înghiți în sec cu zgomot.

– Destul de bine?

– Înalta societate avea de învățat o lecție. Și voiam să o învețe bine. Era o trădătoare pentru noi, nobilii de pretutindeni. La fel ca tine. Își înălță bărbia îngustă și-și subție buzele într-un rânjet. Am încercat să te salvez în noaptea în care te-am cunoscut.

– Să mă salvezi? Își aminti imediat și zise: Prin atacul asupra trăsurii.

– Oamenii mei aveau instrucțiuni clare să-l omoare pe Knight și să te lase în pace pe tine. Dar Knight e un diavol cu bastonul acela.

– Da. Mintea-i zăbovi drăgăstos asupra bastonului lui Remington – arma pe care o purta cu el, pentru că părea inofensivă. Ai mai încercat o dată în ziua nunții noastre.

– Ai dreptate! De obicei, nu sunt așa ineficient, dar – se înroși la față – nu prea dispun de fonduri, și asasinii buni constă bani grei.

Lizzie stătea pe scaunul de lângă ea, uitându-se cu ochi mijiți la Lord Fanthorpe – Eleanor se întrebă cum se făcea că un câine îi simțise răutatea când ea nu reușise.

– Cum ar trebui să mă găsească Remington?

– E un tânăr inteligent. Un Marchant. Fanthorpe se aplecă ușor în față și-i șopti: Vezi tu, eu știu cine e *cu adevărat* soțul tău.

O picătură de sudoare rece i se prelinse pe șira spinării.

– Cum?

– Tatăl lui avea părul negru și era îndesat și pistruiat – dar avea ochii ăia albaștri, anormal de deschiși la culoare – la fel ca ai lui Knight. Lord Fanthorpe se cutremură. Knight chiar credea că n-o să observ?

– De ce i-ar fi păsat? Nu știa că *tu* ești criminalul.

Lord Fanthorpe zâmbi, peste poate de încântat.

– Ador ironia situației. Da, Remington va ajunge acolo în cele din urmă, îți va găsi cadavrul și va plânge deasupra lui. Dar n-o să mai fiu la fel de nesăbuit ca ultima oară. N-o să mă mai încred în lege pentru a face dreptate – o să-l omor și pe el.

– O să-l omori chiar tu?

Bătrânul acela nu avea nici o șansă în fața lui Remington. Lord Fanthorpe oftă adânc.

– Îmi dau seama că nu ai un titlu al tău, dar faci parte dintr-una dintre cele mai nobile familii din ținut. Amintește-ți, te rog, că un aristocrat adevărat nu se murdărește niciodată pe mâini cu sarcini ordinare.

Ea o mângâie pe Lizzie și se gândi. Bătrânul acela voia să o omoare.

Dar parcă totuși nu-i venea să creadă. Nu, Remington sigur avea să vină după ea.

Dar câinele reprezenta o problemă. Remington nu le putea apăra și pe ea, și pe Lizzie – iar cățeaua sigur nu ar fi stat cuminte deoparte. Și îl ura deja pe Lord Fanthorpe. Cel mai probabil avea să încerce să-l muște, și acoliții lui Fanthorpe nu aveau să manifeste vreo reținere în a omorî un câine.

Cu o mână în continuare pe Lizzie, Eleanor își deschise săculețul și își scoase broderia.

– Unde e *acolo*?

Scoase acul lung și ascuțit din pânză și-l privi pe Lord Fanthorpe, care stătea vizavi de ea. Era bătrân și duhnea a răutate.

– La reședința de Lacy. Ar trebui să ajungem acolo cam într-o oră. Își sprijini capul de spătar – buzele lui rujate luaseră forma unui rânjet îngrozitor. Aveam nevoie de un loc prin apropiere, și mi-a plăcut ideea de a vă ucide pe amândoi pe vechea moșie a lui Marchant.

Eleanor legă capătului firului într-un fel de mic lasou și-și trecu bucla formată peste degete.

– Dar atunci n-o să fie Magnus învinuit pentru crime?

– Ba probabil că da. Lord Fanthorpe chicoti. La început, bătrânul duce de Magnus a crezut că Marchant era vinovatul. A fost minunat. L-a persecutat pe Marchant cât a putut de mult.

Eleanor se încordă – strânse tare zgarda câinelui.

– Dar se pare că actualul duce de Magnus l-a convins că altcineva a fost de vină.

Ea măsură din ochi distanța până la ușă.

– Așa că bătrânul duce l-a pus pe Magnus să-l găsească pe George Marchant și să repare cumva nedreptatea comisă. Mi-a fost de mare ajutor să-l găsească pe Marchant la Boston. Cu aceeași voce îngrozitor de amuzantă, Lord Fanthorpe zise: Prostul ăla ridicol mi-a dat toate detaliile. Nu mi-a rămas decât să angajez niște oameni care să-l omoare pe Marchant și pe toată familia lui.

Cu toată forța din braț, Eleanor înfipse acul în dosul palmei lui Fanthorpe.

Omul urlă de durere.

Trase de fir și eliberă acul.

Bătrânul își retrase mâna.

Cățeaua se repezi la el, dar Eleanor o împinse în ușă.

– Du-te acasă, îi șopti la ureche lui Lizzie, apoi o aruncă în stradă.

Eleanor auzi un scâncet când Lizzie se lovi de pământ.

Lord Fanthorpe o prinse imediat pe Eleanor și o izbi cu spatele de banchetă.

Eleanor apucă acul și, arcuindu-și brațul, se repezi spre fața bătrânului. Acul îi spintecă pielea de sub ochi.

Unul din lachei închise ușa, din exterior. Deschise apoi trapa și strigă:

– Domnu' meu, să ne-oprim pent' câine?

– Nu. Lasă-l să plece. Stupefiat de atacul ei, Lord Fanthorpe își atinse tăietura, apoi se uită la degetele sale pătate de sânge. Ochii lui erau fante de ură. Târâtură!

Vocea îi tremura de furie, și ridică brațul să o lovească.

– N-o face! strigă ea. E o treabă ordinară.

Lord Fanthorpe zise, în timp ce lovi:

– O să fac o excepție pentru tine.

*

– Remington, umblă vorba că ai fost ucis de o căruță scăpată de sub control.

Clark stătea în ușa biroului lui, unde Remington se uita peste profiturile obținute din transporturi.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, zise el. Apoi înțelese – era extrem de ciudat că Fanthorpe urma să plece din Anglia tocmai când începuse să circule un astfel de zvon. Un ghimpe de avertizare îi traversă șira spinării. Cine zice?

– Lady Huward strigă cât o țin plămânii prin toată Londra că te-ai dus la avocatul tău să-ți schimbi testamentul în favoarea doamnei Knight și că apoi ai fost ucis, în mai puțin de o oră.

Neliniștea lui Remington începu să crească.

– E un zvon foarte detaliat. Unde e Lady Huward?

– *A fost* în Green Park. Acum e acasă, înconjurată de doamne, aproape leșinată din cauza șocului.

– În Green Park? Remington sări în picioare. Acolo se plimbă Eleanor. Zvonurile alea spun și unde e Eleanor?

– Cred că a fost și ea acolo.

– La dracu'!

Dacă ar fi fost acolo, Eleanor l-ar fi certat pentru că înjura. Draga de Eleanor – care-l sărutase atât de dulce de rămas-bun, chiar în acea dimineață. Strânsese tare din buze și, pentru o clipă, crezuse că avea să-i spună că-l iubea.

Dar n-o făcuse.

Însă cu siguranță o femeie ca ea nu s-ar fi dăruit atât de nestingherită dacă nu l-ar fi iubit. Poate că încă nu își dăduse nici ea seama. Sau poate se temea să rostească acele cuvinte. Dar totuși era adevărat. N-avea cum să nu fie.

– Mă duc acasă, zise Remington. Vreau să mă asigur că Eleanor e în siguranță.

– Henry, cheamă trăsura domnului Knight. Vin cu tine, Remington. Acesta din urmă ridică din sprâncene. În fond, am promis să-ți păzesc spatele, în calitate de cavaler de onoare.

Remington încuviință din cap și se grăbi spre ușa exterioară, cu Clark pufăind alături de el.

Fanthorpe trebuia să urce în acea zi la bordul vasului care părăsea Anglia. Trebuia să fie acolo, chiar în acel moment.

Dar dacă era nebun de-adevăratelea? Eleanor semăna foarte mult cu Lady Pricilla. Dacă Fanthorpe voia să o distrugă pe Eleanor?

Sau, dacă nu era nebun, dar cunoștea adevărata identitate a lui Remington? Oare ar fi putut să o includă și pe ea în înverșunarea lui de a șterge de pe fața pământului întreaga familie Marchant?

Și, dacă era la bordul vasului, dar angajase pe cineva să facă asta pentru el? Trăsura opri chiar în clipa în care ei coborau scările.

– Acasă, strigă Remington. Grăbește-te!

– De obicei merge cineva cu ea, când iese la plimbare? întrebă Clark când săriră înăuntru.

– Camerista ei. Și câinele. Nu-mi place treaba asta. Zvonul este ostentativ de fals – e atât de ușor de demonstrat că nu-i nimic adevărat... Iar Horatia e o prostănacă – nu cred că l-ar fi putut inventa ea. Cred că așa i-a spus cineva.

Lui Remington îi tremurau mâinile în vreme ce își plimba degetele pe baston. Ținea și un cuțit ascuns în trăsură – îl scoase și-și trecu degetele peste lama de douăzeci și trei de centimetri. Era tăioasă și concepută pentru a tăia... Își prinse de braț teaca de piele a cuțitului. „Oare John nu putea conduce mai repede? Nu m-am gândit că o să se ducă după ea."

– Fanthorpe, zise Clark. Desigur.

Restul drumului spre casă fu străbătut în tăcere, iar acasă îi întâmpină o atmosferă mohorâtă.

Beth plângea într-un scaun în foaier.

Bridgeport stătea în picioare și-și frământa mâinile. Imediat ce-l zări, anunță:

– Doamna a dispărut.

– Cu tot cu Lizzie...

Beth tremura și avea ochii roșii și umflați. Remington deveni rece ca gheața. Mintea începu să-i lucreze frenetic, așa cum se întâmpla mereu în situații de criză – gândea limpede și calm.

– Acum cât timp a fost răpită?

Beth înghiți în sec și zise cu voce răgușită:

– Acu' o oră, domnule. Așa cum m-ați instruit, am țipat și am țipat, dar trăsura gonea atât de repede, că n-a putut-o opri nimeni.

Aveau un avans de o oră – dar într-o trăsură.

– Bridgeport, adu-mi calul. Clark, urmează-mă cu ajutoare.

Clark încuviință din cap.

– Dar încotro?

Remington știa exact unde se ducea.

– La reședința de Lacy, la ruinele casei vechi de pe moșie. Și, Clark, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te!

Capitolul 30

Remington gonea prin traficul londonez. Pietonii strigau înjurături și se grăbeau să se ferească din calea lui. Vehiculele se dădeau la o parte. Dar tot nu putea înainta îndeajuns de repede.

Era cuprins de groază. Oare avea să ajungă la timp la Eleanor? Fanthorpe mai omorâse și înainte – și ar fi omorât-o pe Eleanor dintr-o plăcere bolnavă, doar pentru că era a lui Remington.

Lăsă în urmă periferia orașului. Pe drum deschis, își lăsă calul în voie, iar el se aplecă în față – galopa atât de repede, că vântul îi făcea ochii să-i lăcrimeze.

Un lătrat scurt îl opri brusc.

Lizzie stătea la marginea drumului – avea o expresie pe care el n-o mai văzuse niciodată. Ochii roșii îi străluceau, avea buzele ridicate într-un mârâit amenințător și se uita la el de parcă îi cerea să îndrepte lucrurile.

– O s-o salvez, fetițo, zise el. Promit.

Galopă înainte – în urma sa, putea auzi un lătrat plin de reproș, care se estompa cu fiecare pas. Nu o putea lua pe cal pe Lizzie, așa că aceasta îl urma pe cât de repede putea alerga, cu picioarele șchiopătându-i.

Eleanor avusese dreptate. Lizzie era o cățelușă curajoasă și avea să fie bine. Sau ar fi fost bine să fie, pentru că Eleanor l-ar omorî dacă ar păți ceva cățeaua aceea...

L-ar omorî.

Trecu înnegurat de ghereta de la intrarea pe moșia de Lacy și își continuă drumul pe o potecă veche și estompată, care dusese cândva la intrarea în casa tatălui său. Remington mai venise acolo o dată, imediat după ce ajunsese în Anglia – într-un pelerinaj al amărăciunii. Stătuse între copacii care separau aleea de intrare și privise ruinele casei. Crescuse iederă peste dărâmăturile de cărămidă, iar păsările își construiseră cuiburi în hornurile răsturnate. Urâse dintotdeauna pe toți cei născuți în familia de Lacy și jurase răzbunare pe mormântul surorii lui.

Iar în acel moment se grăbea să salveze o de Lacy – pe femeia care-i vindecase sufletul rănit.

– Grăbește-te, îi șopti armăsarului. Grăbește-te! Își croi drum de-a lungul aleii, printre copaci, continuând după urmele proaspete lăsate în iarbă de roți.

Când luă ultima curbă spre casă, văzu trăsura stând în fața ruinelor treptelor de la intrare – era ca și când moartea însăși venise în vizită. Îl văzu acolo pe Fanthorpe, îmbrăcat în hainele lui de modă veche și stridente, sprijinindu-se de trăsură și atent la orice mișcare. Văzu șase oameni, îmbrăcați ca niște lachei – în costume albastre de satin –, dar care arătau mai degrabă a cuțitari. Stăteau în cerc în jurul... lui Eleanor.

Remington ajunsese la timp.

Arăta minunat, învăluită în lumina difuză a soarelui – era proaspătă și voioasă... Și o iubea atât de mult, încât nici nu îndrăznea să se gândească la eșec. Muriseră deja două femei din cauza răutății lui Fanthorpe. Remington nu-i putea permite să o ia și pe Eleanor.

Încetinea calul încă înainte ca Fanthorpe să îndrepte pistolul spre el.

– Dă-te jos, domnule Marchant, strigă Fanthorpe. Sau te împușc chiar acum.

O privire cercetătoare îi dezvălui faptul că fața lui Eleanor se lumină imediat ce îl văzu. Bestiile alea care o înconjurau țineau în mână bâte – dar ea părea minunat de inconștientă de pericol. Îi păsa numai de el.

Remington măsură din ochi distanța dintre Fanthorpe și acoliții săi. Era probabil de vreo doisprezece metri. Poate că Fanthorpe nu voia să-și murdărească hainele de sânge – sau poate nu avea încredere că ticăloșii ăia aveau să se oprească, odată porniți.

Remington înaintă până la jumătatea distanței dintre bătrân și Eleanor.

– I-am spus că o să vii după mine, îi strigă Eleanor. I-am avertizat.

– Mă bucur că ai atât de multă încredere în mine, îi răspunse el.

Din păcate, el nu fusese la fel de sigur – ci speriat de moarte.

Încă mai era speriat de moarte. Oamenii lui Fanthorpe erau periculoși și mohorâți – scursuri al societății, care nu aveau nimic de pierdut.

Ba, mai rău, ceva îl făcuse pe Fanthorpe să-și piardă acel rânjet încrezător, care de obicei îi însoțea fiecare mișcare. Obrajii lui aveau o nuanță ciudată de roșu. Avea o zgârietură sub ochi – adâncă, roșie și încreștită. Se lăsa greu în baston, și îi tremura mâna cu care ținea pistolul.

– Ai ajuns mai repede decât mă așteptam... Marchant.

La dracu'. Știa cine era.

Nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui Fanthorpe. Oamenii care se simțeau încolțiți apăsau pe trăgaci frenetic și nechibzuit – iar asta ar fi putut duce la un masacru. Întreaga situație era la fel de periculoasă ca un butoi de pulbere pe o fregată în flăcări.

Remington îi zise pe un ton calm:

– Pierzi vaporul, milord.

– Căpitanul o să mă aștepte. *Sunt* contele de Fanthorpe.

– Poate n-ai aflat... Remington descălecă fără grabă... Fluxul nu așteaptă pe nimeni.

– Atunci, voi lua alt vas. Vocea lui Fanthorpe nu mai era liniștită și rece, ci tăioasă și subțire. Ți-ai adus cu tine bastonul, Marchant?

– Nu. De ce? întrebă el, de parcă n-ar fi știut.

– A trebuit să angajez oameni noi după ce l-ai folosit ultima oară. Fanthorpe flutură pistolul spre cercul de oameni. Ia du-te până acolo. O să fie înduioșător. Vei putea muri în brațele iubitei tale.

Remington se apropie de cerc, apucând cuțitul pe care-l avea ascuns în mânecă.

Un cuțitar cu ochii reci își lovi palma cu bâta și se uită la Remington cu plăcere. Zise apoi, vorbind în colțul gurii:

– Domnu' meu, ăsta-i mai mare. O să te mai coste încă zece lire.

Eleanor zise atunci, cu voce calmă:

– V-am zis deja. Lord Fanthorpe nu are bani. N-o să fiți plătiți. N-o să plătească pe nici unul dintre voi.

Remington îi recunoscu tactica. Eleanor ieșea din necazuri cu vorba bună, și asta încerca să facă și în acel moment. Îi încetinise pe nemernici – nu era o idee rea –, dar Remington bănuia că oamenii aceia ar fi dus treaba la bun sfârșit doar din plăcere și apoi ar fi trecut la Fanthorpe, până-și *primeau* banii.

Cu toate acestea, Fanthorpe părea chinuit de cuvintele ei când zise:

– Ți-am spus să taci.

Remington observă vânătaia care-i întuneca obrazul și pata de sânge de sub nasul ei umflat. Fanthorpe era de vină.

Remington îi întâlni privirea, aruncă o ocheadă rapidă spre cal și îi zise din priviri: „Fugi când o să se ivească ocazia".

Ea încuviință din cap – seninătatea aceea pe care o admirase la ea nu dispăruse. După care întinse brațele și zise, pe un ton dulce și rezonabil:

– De ce credeți că pleacă azi cu vaporul Lord Fanthorpe? De ce credeți să vrea să tac? Fuge de datorii.

Fanthorpe ajunse la capătul răbdării și izbucni:

– Târâtură!

Pistolul se mișcă dinspre Remington către Eleanor. Ea se aruncă la pământ. Remington își eliberă cuțitul de pe mânecă cu o mișcare rapidă și înfipse lama strălucitoare în brațul nemernicului care mânuia bâta.

Și iadul se dezlănțui.

Cuțitarii se năpustiră asupra lui Remington, clătinând bâtele. Șansele nu erau în favoarea lui, de vreme ce nu avea bastonul cu el – de fapt, era de-a dreptul imposibil să câștige –, dar, cu toate astea, se luptă cu înverșunare și chiar reuși să-i taie pe câțiva dintre ei, înainte să fie depășit numeric. O bâtă îi crăpă craniul. Îi smulseră cuțitul din mână și-l prinseră de brațe. Înainte să primească prima lovitură, o văzu pe Eleanor alergând spre cal.

– Prindeți-o! urlă Fanthorpe, fluturând pistolul.

Unul dintre bărbați se desprinse din grup și alergă după ea. Ea se opri și-și ridică fusta până la talie.

Bărbații încremeniră. *Toți* încremeniră și rămaseră să se uite la imaginea picioarelor ei lungi și goale și la fundul ei curbat care strălucea în lumina soarelui.

Lui Remington i se uscă gura. Voia să-i omoare pe ceilalți bărbați pentru că se holbau, dar nici el nu-și putea dezlipi privirea de la ea.

Eleanor alergă spre cal, încălecă și galopă direct spre Fanthorpe. Bătrânul se împletici și urcă înapoi pe treptele trăsurii.

În ultima clipă însă, ea întoarse calul și se îndreptă spre drum.

Fanthorpe coborî împiedicat, îndreptă pistolul spre spatele ei și apăsă pe trăgaci.

– Târâtură! țipă el.

Ea călări mai departe, neatinsă de glonț.

Revenindu-și din paralizia temporară, bătăușii începură să lovească cu bâtele. Remington își simți o coastă rupându-se. Plămânii i se goliră de aer. Îl lovi între picioare pe unul dintre bărbați, își eliberă o mână și ridică o bâtă căzută, cu care se apără. Dar ducea o luptă deja pierdută. Îl aștepta o moarte lentă și dureroasă, totuși, îi veni în minte gândul că ultima lui amintire avea să fie cu Eleanor galopând nebunește, cu fusta ridicată foarte sus.

Atacatorii îl prinseră din nou de brațe și începură să-l atace cu pumnii – făceau cu schimbul și strigau urale, de parcă ar fi fost la un meci de box. Fiecare strigăt era întărit de o altă lovitură – de o altă durere. Simți cum i se sparse nasul... apoi buzele, de dinți – apoi simți gustul sângelui. Sunetul bucuriei lor creștea cu fiecare lovitură – bestiile ale își savurau treaba.

Dintr-odată, toate strigătele încetară.

Remington auzi o bubuitură. Simți cum se cutremura pământul. Se uită în sus – abia putea vedea la cât de umflați avea ochii – și văzu cum ticăloșii ăia înarmați cu măciuci se întorceau și se holbau îngroziți.

Eleanor galopa cu toată furia iadului, drept spre ei... clătinând o creangă zdravănă și strigând cuvinte mult mai necuviincioase decât *naiba*...

Bărbații îi dădură drumul.

Remington căzu la pământ gemând.

Ticăloșii se împrăștiară, fugind să se ascundă.

Ea îi urmări călare pe armăsarul imens al lui Remington – ca o zeiță răzbunătoare.

Remington se ridică, clătinându-se.

Fanthorpe. Cum rămânea cu Fanthorpe? Unde era?

Aruncă o privire rapidă și-l văzu pe bătrânul nobil ghemuit în ușa trăsurii. Pe umăr avea o pușcă.

Era îndreptată spre Eleanor.

Remington strigă o avertizare.

Ea nu-l auzi.

El începu să alerge.

Dar, deși alerga cu pași mari, deși inima îi bătea nebunește, nu avea să poată ajunge la el în timp util. Nu avea viteza necesară. Nu avea îndeajuns de mult timp.

Fanthorpe avea să o omoare.

Când răsună împușcătura, Remington tresări de parcă glonțul l-ar fi lovit și pe el.

– Eleanor. Îi venea să se prăbușească de durere. O, Doamne, Eleanor!

Dar Eleanor era încă în șa, folosind creanga ca să-i pună pe fugă pe tâlhoși – cu un zâmbet necruțător pe chip.

Iar Fanthorpe se prăbușea – se rostogolea din trăsură, și-i țâșnea sânge dintr-o rană în piept.

Cuprins de groază, Remington se uită în jur după acea nouă amenințare.

Pe alee se afla Magnus, călare pe calul său, cu o pușcă fumegândă în mâini și cu o expresie letală pe chip. Se uită la Remington și zise, cu voce extrem de rece:

– A omorât-o și pe sora mea.

În sfârșit, dreptatea îl ajunsese din urmă pe Lord Fanthorpe.

În urma lui, veneau la galop Madeline și Gabriel, iar în spatele lor erau Dickie Driscoll și Clark. Cu toții îi urmau exemplul lui Eleanor și-i urmăreau neîndurător pe oamenii lui Fanthorpe. Remington se opri brusc. Era rănit și furios.

– Eleanor! strigă el.

Ea se opri imediat din urmărirea-i înverșunată și veni lângă el. Descălecă și-l cuprinse de talie, ca să-l sprijine.

– O, nu! Uite-te la tine. Ochii ei minunați erau îngroziți când îi privea chipul, iar degetele-i blânde îi mângâiau fruntea. Bietul meu Remington... Cât de rău te-au rănit?

– Lasă asta! zise el și se încruntă la ea. Ce ți-a venit să-ți arăți picioarele bărbaților ălora?

Se uita la el și clipea de uimire, de parcă *el* ar fi fost cel nebun.

– Nu te-ai prins? Am încercat să le distrag atenția ca să ai ocazia să te lupți pentru a te elibera.

– Cum naiba te așteptai să mă lupt? replică el cu glas strident. Eram prea ocupat să mă uit la fundul tău!

– Nu spune *naiba!* îl repezi ea. Și, în plus, l-ai mai văzut.

– Când n-o să mă mai uit, să chemi groparul, că înseamnă că o să fiu mort.

În clipa aceea țipa la ea.

Țipă și ea la el:

– Data viitoare când te mai bate cineva de-ți sar capacele, o să-i las să termine treaba.

– Asta e altceva. De ce naiba te-ai întors? Trebuia să...

– Să plec la galop și să-i las să te omoare? Doar pentru că ești al naibii de prost?

– Nu spune *naibii*, o imită el.

– O să zic ce vreau. Sunt soția ta, și te iubesc, și... te-au rănit. Toată furia îi dispăru. Se uită în jos, de parcă s-ar fi simțit vinovată, și șopti: N-am vrut să spun asta.

Și lui îi dispăru, dintr-odată, toată durerea. Își strecură mâna în jurul taliei ei și o întrebă:

– N-ai vrut să-mi spui că mă iubești?

– Mă gândeam că n-o să mă crezi. Îi așeză lavaliera zdrențuită și mânjită de sânge. Crezi că m-am căsătorit cu tine pentru bani.

– Ba nu, nu cred asta.

Eleanor se uită în sus și păru de-a dreptul indignată.

– Dar așa ai zis.

– Am spus multe prostii. Își lipi trupul de al ei, dar nu foarte strâns – pentru că vânătăile lui își făcură imediat cunoscută prezența. Spun prostii, asta fac când mă îndrăgostesc de cea mai minunată femeie din lume.

Ea îl cercetă serioasă, și, pentru o clipă, Remington se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală prostească. Oare exista vreo normă de etichetă englezească despre cum să-i spui soției tale că o iubești?

Oare ea nu vorbise serios? Nu-l iubea?

Apoi ochii ei se luminară la fel ca răsăritul soarelui.

– Mă iubești?

Remington răsuflă ușurat, apoi zise:

– Mai știi și altă femeie pentru care m-aș lăsa bătut în halul ăsta? Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Te iubesc. Mă faci să mă simt complet.

Eleanor își strecură brațele în jurul gâtului lui și încercă să-l sărute. Dar avea buzele umflate – și un ochi atât de tumefiat, că nu-l mai putea deschide.

Își lipi ușor buzele de fruntea lui.

– Bietul meu soț drag, trebuie să te ducem acasă.

Se uită în sus și constată că erau înconjurați de un cerc de călăreți, care-i priveau, fără nici cea mai mică urmă de discreție.

Magnus, Gabriel, Madeline, Clark și Dickie îi cercetau de parcă ar fi fost prizonieri.

Remington arătă cu degetul spre ticăloșii strânși grămadă undeva în apropiere.

– I-ați prins pe toți?

– Câți erau? întrebă Gabriel.

– Șase, răspunse Eleanor.

Magnus păru dezgustat.

– Am prins doar cinci.

Cu accentul său scoțian pronunțat, Dickie Driscoll zise:

– Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru al șaselea. Făcu un semn din cap spre alee.

Lizzie venea spre ei, cu o bucată mare și zdrențuită de satin albastru în dinți. Se apropie de Remington și etală ofranda la picioarele lui, apoi se așeză și începu să dea din coadă, împrăștiind pământ.

Eleanor râse tare.

Remington făcu tot posibilul să nu râdă – pentru că era un gest prea dureros. De fapt, odată ce trecuse toată agitația, simțea durere în tot corpul.

– Bravo!

Coborî într-un genunchi ca să-i scarpine urechile lui Lizzie. De parcă ar fi știut ce gândea, cățelușa îl împinse zdravăn și se uită în sus la Eleanor.

Remington înțelegea o aluzie când era cazul. Se uită și el în sus la Eleanor – cu aceeași adorație cu care o privea și câinele.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– Păi, suntem deja căsătoriți.

Ea zâmbea larg și nu-l lua deloc în serios.

– Vreau s-o facem cum se cuvine. Vreau să mă căsătoresc cu tine la biserică, cu inelul mamei mele și știind foarte bine cine ești. Îi întinse mâna, cu degetele murdare de sânge. Vrei să te căsătorești cu mine?

Madeline suspină înăbușit.

Gabriel o trase în brațele lui, cu tandrețe.

Cu o voce plină de dezgust, Magnus zise:

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

Atunci Eleanor înțelese că Remington vorbea serios. Îl luă de mână și îngenunche lângă el. Zise apoi, privindu-l în ochi:

– Dragul meu Remington, aș fi onorată să mă căsătoresc cu tine.

– Mulțumesc. Bun. Remington încercă să pară foarte încântat, când, de fapt, simțea că se învârtea pământul cu el. Mă tem că o să leșin.

Epilog

– Partea *mea* preferată din întreaga încăierare a fost atunci când Remington a leșinat ca o fătucă.

Jos în foaier, ducele de Magnus își plesni genunchiul și izbucni în hohote de râs. Gabriel își duse mâna la frunte și se prefăcu a se va prăbuși, iar ceilalți bărbați izbucniră și ei în râs.

Remington o mângâia pe cap pe Lizzie, care-l adora, și aștepta să se domolească hohotele de râs. Zise apoi, cu un zâmbet superior:

– Ești doar invidios că eu am călătorit în trăsură, cu capul ghemuit în brațele doamnelor.

Bărbații râseră din nou și-l bătură pe spate cu afecțiune.

Enervată, Eleanor se întoarse spre doamnele adunate în balconul de la etaj al casei lui Magnus din Sussex.

– Ascultați i și voi. Râd ca nebunii. Nu știu că a primit o lovitură puternică în cap și că era să moară?

– Să recunoască asta ar însemna să dea dovadă de compasiune. Madeline îi flutură din mână. Compasiunea nu e bărbătească.

– Sunt bărbați, la ce te așteptai? La logică?

Lady Gertrude arăta minunat în rochia ei verde de satin și era îmbujorată de entuziasm.

– Eu cred că sunt doar agitați. Ochii doamnei Oxnard trădau înțelepciune. Nu în fiecare zi organizezi o nuntă dublă pentru astfel de cupluri distinse.

Doamnele amuțiră și cugetară la acel adevăr.

Magnus hotărâse că, dacă Eleanor și Remington își puteau repeta jurămintele, voia să aibă și el ocazia să o conducă pe fiica lui la altar – iar astfel o singură nuntă se transformase într-o nuntă dublă avându-i ca protagoniști pe Remington cu Eleanor

și pe Gabriel cu Madeline. Evenimentul urma să aibă loc peste o oră, la capela de pe moșia de Lacy.

Eleanor se uită la Madeline. Arăta minunat în rochia de muselină albastră, care-i evidenția brațele grațioase și pieptul generos. Eleanor purta o rochie asemănătoare, de culoare roz pal – doar că talia înaltă a rochiei îi masca burta ușor umflată.

– Arăți minunat, zise Madeline, demonstrând încă o dată faptul că verișoarele gândeau la fel. Te invidiez. Ai scăpat de grețurile matinale îngrozitoare. Își lipi mâna de abdomenul ei, încă plat. Ar fi îngrozitor să mi se facă rău în timpul ceremoniei.

Eleanor începu să râdă.

– Dar memorabil.

Copiii lor aveau să se nască la distanță de două luni. Remington și Gabriel erau convinși că urmau să fie fete și ziceau că o să le facă la fel de multe necazuri ca mamele lor.

Ca întotdeauna, bărbații se înșelau.

Eleanor deveni brusc copleșită de emoție și o îmbrățișă pe Madeline.

– Acum opt ani, când m-ai primit la tine, cine-ar fi crezut că vom ajunge aici?

Organizarea nunții propuse de Remington durase patru luni. Patru luni pline de schimbări și de entuziasm. Vestea morții lui Lord Fanthorpe de mâna lui Magnus se răspândise în înalta societate și lăsase mulțimea cu gura căscată de uimire. Faptul că Fanthorpe o omorâse pe sora lui Magnus îi făcuse pe bătrâni să încuviințeze din cap și să spună că bănuiseră mereu asta. Iar aflarea intenției lui Fanthorpe de-a o omorî pe nepoata lui Magnus îi făcuse pe toți să nege orice asociere cu el. În acel moment, amintirea lui era iremediabil pătată.

Când implicarea lui Lady Shapster în răpirea lui Eleanor devenise cunoscută, femeia fusese imediat tăiată de pe lista tuturor amfitrioanelor, așa că fusese obligată să se întoarcă acasă la soțul ei, cu coada între picioare – acesta din urmă nu se arătase interesat să participe la nunta fiicei lui. Se deschisese sezonul de vânătoare pentru cocoși de munte. În plus, nu era deja căsătorită?

Așa că Magnus avea să o conducă la altar și pe Eleanor – care nu era deloc afectată de neglijența tatălui ei. La urma urmei, îl avea pe Remington.

Era o zi minunată. Soarele de dimineață strălucea pe cer, în timp ce toată lumea aștepta semnalul pentru a merge la capelă. Fuseseră invitați numai membrii familiei și prietenii apropiați – așa, numărul oaspeților era de doar vreo două sute –, iar Eleanor nu-și putu înfrâna teama care o cuprinsese brusc: teama de a da piept cu toți ochii aceia care aveau s-o țintuiască. La urma urmei, era tot Eleanor cea timidă și liniștită – mai puțin atunci când cineva îi amenința pe cei pe care îi iubea.

După ce Remington își revenise îndeajuns cât să poată primi oaspeți, îl vizitase și Magnus. Când pierduse mâna fiicei lui la un joc de cărți, Magnus se hotărâse că venise timpul să recupereze averea familiei – și cercetase vechile afaceri privind asigurarea de provizii pentru Marina Regală a Maiestății Sale. Trăsese niște sfori – obținuse contractul și voia ca Remington să se ocupe de el și să ia profiturile. Pentru că – spusese în felul său vesel caracteristic – îi promisese tatălui său că avea să îndrepte nedreptățile comise împotriva familiei Marchant. Dar și pentru că Remington îi oferise un dar neprețuit – adevărul despre moartea surorii lui. În toți acei ani, Magnus fusese convins că fratele său, Lord Shapster, era cel care o omorâse pe Lady Pricilla. Iar în acel moment știa adevărul – și atât Lady Pricilla, cât și Abbie se puteau odihni în pace.

Remington fusese de acord să preia afacerea, cu condiția ca Magnus să continue să-și folosească influența în guvern, în schimbul unui procent din câștiguri. Cei doi dăduseră mâna, semn că încheiaseră afacerea – și abia după plecarea lui Magnus, Remington descoperise, pe masa de lângă el, actul de proprietate al vechii moșii a tatălui său.

Dușmănia dintre cele două familii luase sfârșit.

Eleanor se apropie de balustradă și privi în jos la chipul frumos al lui Remington. Încă o mai bântuiau orele în care zăcuse inconștient – iar cucuiul pe care-l avea și fața lui umflată stăteau încă mărturie a bătăii pe care o încasase. Vindecarea dura-

se săptămâni întregi, iar ea îl protejase cu înverșunare de valul de vizitatori, dar și de el însuși, atunci când încercase să se ridice din pat înainte de vreme.

Fusese la un pas de a-l pierde. Nu avea să uite asta niciodată.

Remington simți că îl privea și se uită în sus la ea și-i zâmbi.

Din atriumul de deasupra, soarele îl învăluia în lumină – părul blond îi strălucea, și îi apăruseră încrețituri la colțurile ochilor. Încă era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, și abia dacă îi venea să creadă că era al ei – și că o iubea.

Dar o iubea. Îi arătase asta în toate modurile posibile. Iar atunci când îi spusese despre copil, o luase în brațe și o strânsese de parcă îi oferise o minune.

– Au venit trăsurile, strigă Magnus.

– O, au venit trăsurile. Fetelor! Lady Gertrude începu să bată din palme. Luați-vă repede bonetele și mantiile. Se aplecă apoi peste balustradă și strigă: Și, Remington, dragul meu, cățelușa nu poate veni cu noi la biserică.

Remington începu să râdă și o lăsă pe Lizzie în grija lacheului ei personal.

Fiindcă se comportase admirabil în lupta din urmă cu patru luni, Lizzie trecuse de la statutul de câine vagabond la cel de membru de onoare al familiei – și îl adora pe Remington cu tot devotamentul ei câinesc. Și, chiar dacă nu voia să recunoască, și Remington o adora pe ea.

– Știai că Remington chiar a întrebat dacă poate duce Lizzie verighetele? zise Lady Gertrude, în șoaptă, adresându-i-se doamnei Oxnard. Cred că glumea, dar sinceră să fiu... nu sunt absolut sigură de asta.

Madeline și Eleanor se lăsară îmbrăcate de Horatia și de doamna Oxnard. Primiră și buchetele lor. Priveau în jos, în foaier.

Gabriel și Remington veniră la baza scărilor.

Gabriel o privea cu mândrie pe Madeline, în timp ce aceasta cobora scările.

Remington îi întinse mâna lui Eleanor, de parcă abia aștepta să o atingă din nou.

Când ajunse la ultima treaptă, ea îi oferi mâna.

Îi duse degetele la buze și i le sărută pe toate, apoi o întrebă, cu acel mârâit întunecat, periculos și feroce, care ei îi plăcea la nebunie:

– Eleanor de Lacy, vrei să te căsătorești cu mine azi și să fii a mea pentru totdeauna?

Ea nu-și mai putu reține zâmbetul fericit.

– Din toată inima.

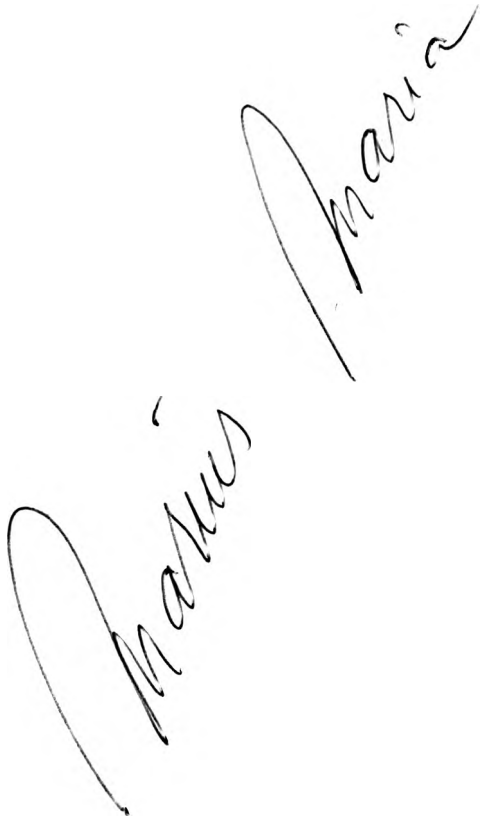

Dragă cititoare,

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să fii Cenușăreasa? Ca de la o simplă însoțitoare să ajungi să fii o ducesă bogată, iar bărbații să se lupte să te ceară în căsătorie? Eu, una, recunosc că m-am gândit la asta. M-am imaginat stând în capătul scărilor sălii de bal, îmbrăcată într-o rochie superbă, în timp ce toți oamenii mă privesc de jos și se minunează de frumusețea mea. Doar că realitatea tinde să-și facă loc, chiar și neinvitată, și atunci îmi dau seama că sunt neliniștită când se holbează oamenii la mine, iar apoi devin neîndemânatică, și cel mai probabil aș cădea pe scările acelea de marmură și m-aș lovi de n-aș mai ști de mine.

Realitatea este supraestimată.

Cam același lucru îl descoperă și timida domnișoară Eleanor de Lacy atunci când face schimb de identitate cu verișoara ei, Madeline, ducesă de Magnus. Tatăl lui Madeline a pierdut-o la un joc de cărți în favoarea unui derbedeu căruia i se spune domnul Remington Knight, așa că Eleanor pleacă la Londra ca să-l înfrunte. Se trezește în fața unui bărbat foarte frumos, dar fără suflet, care crede că ea este ducesa și care intenționează să o ia de nevastă. Bărbatul îi face curte neîndurător, o îmbracă în haine scumpe, o duce la dans în fiecare seară – și, cel mai rău lucru care se putea întâmpla: lui Eleanor îi plac toate aceste lucruri. Îi place de el. Vrea să îl păstreze pentru ea – și îl minte în legătură cu identitatea ei. Am zis cumva că realitatea este supraestimată? La fel e și să fii Cenușăreasa.

Sper să vă placă,

Christina Dodd